

KORKUYA KARŞI CESARET,
DAĞINIKLIĞA KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELE!

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Korkuya karşı cesaret, karşı-devrime karşı devrim, örgütsüzlüğe karşı örgütlülük, hareketsizliğe karşı hareket, programsızlığa karşı program, silahlanmaya karşı devrimci temelde silahlanma tutumu esastır, belirleyicidir ve tarihsel sorumluluktur. Aksi tutum iyileştirme, sükûnet, uzlaşma ve halkın çelişkilerinin terbiye edilerek ona kabul ettirme siyasetidir. Bu siyaset reformizmdir, yani halkın çıkarlarıyla, onların her şeyi kazanmayı hak eden tarihsel-politik haklarıyla karşı karşıya gelmek demektir.

Yeni Demokrasi

14 TEMMUZ-28 TEMMUZ 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 90 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

**Direnış ve Grevler Yükseliyor;
Sınıf Çalışması da Yükselmek Zorunda**

Proletaryaya rağmen proleter devrimcilik olamayacağına göre devrimcilik anlayışlarımızı ve takvimsel/gündelik faaliyetlerimizi masaya yatırmalıyız. Çünkü sınıf çalışmasına ilgisizlik aslında sınıfsal çelişkilere dayalı olarak örgütlenme bilincinden yoksunluktur ve müdahalelerin geçici kaldığı her durumda olumsuz anlamda sürekli olarak kendini üretmektedir.

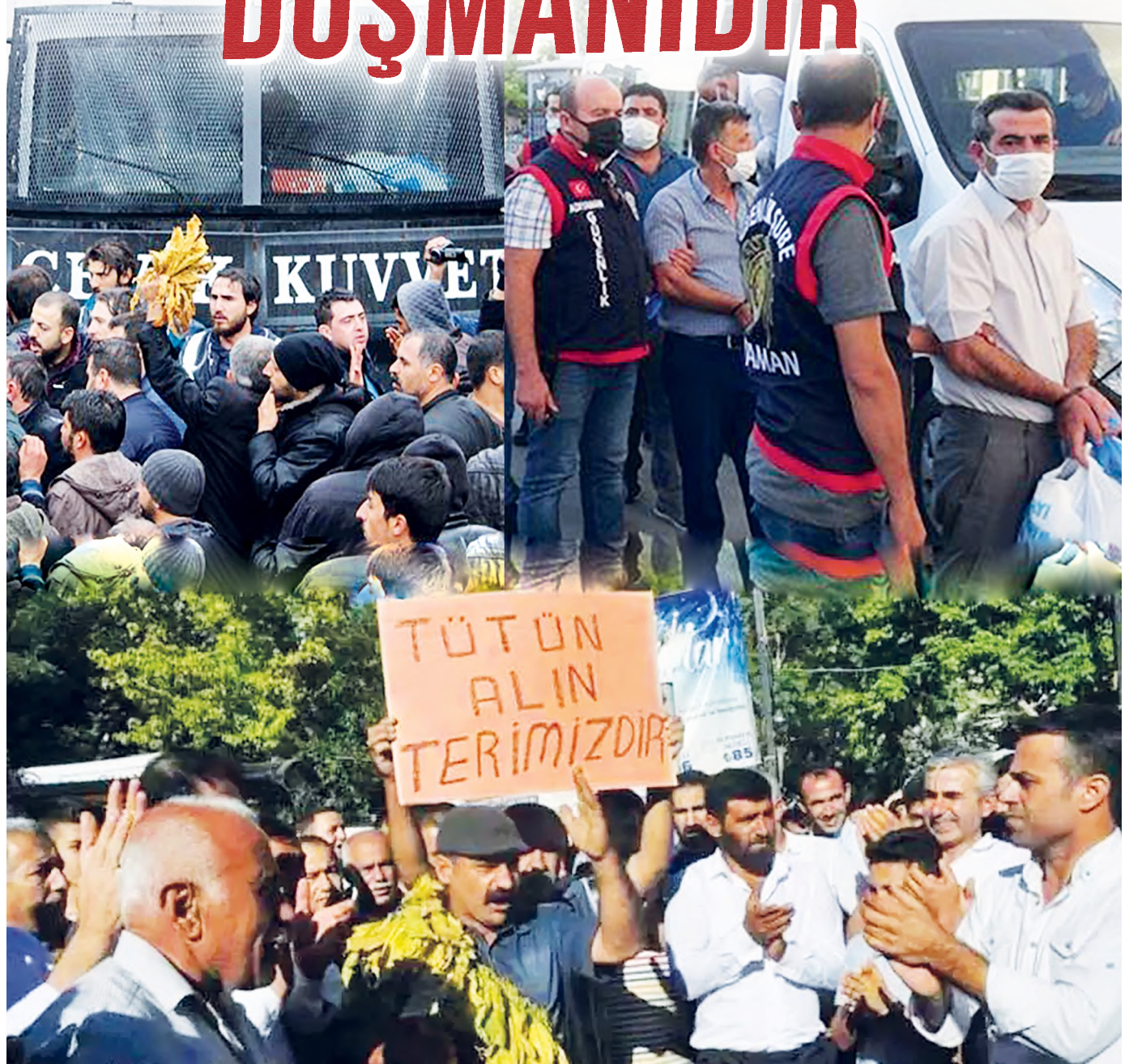
MEŞA AZADİ s.8

**Çözümün Adresi Kararlı ve Tutarlı
Mücadeledir!**

Ulusal hareketin araya mesafe koyması, uzak durması gereken kesimlerin komünistler, devrimciler değil, emperyalist haydutlar olması gerektiği unutulmamalıdır. Bu unutulmadan, yüzler devrimcilere, komünistlere çevrilmelidir. Kürt ulusunun kurtuluşu, kendi kaderini tayin etme mücadelesiyle mümkün olacaktır.

İşçiye düşman, köylüye düşman 'ONLAR UMUDUN DÜŞMANIDIR'

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

eleştiri ve özeleştiri
silahını kuşanalım

14

MAKALE

zülfü livaneli liberalizmin
temsilcisidir

18

ANALİZ

srebrenica çiçeği bir daha açmasın!

'Devletin İstedığı Tütünü Bütünüyle Bitirmek'

HABER MERKEZİ- 1 Temmuz'da çıkartılan ve tütün ticaretini "yasa dışı" hale getiren, 3-6 yıl arası hapis cezası öngören yasayı Çelikhanlı çiftçi Abuzer Ünal'la konuştuk. Ünal, Adıyaman halkının her şeyinin tütün olduğunu belirtirken, Tekel özelleştirmelerinden sonra tütün üreticilerinin yaşadığı sıkıntıları aktardı. Yasanın bir sürecin sonucu olduğunu söyledi.

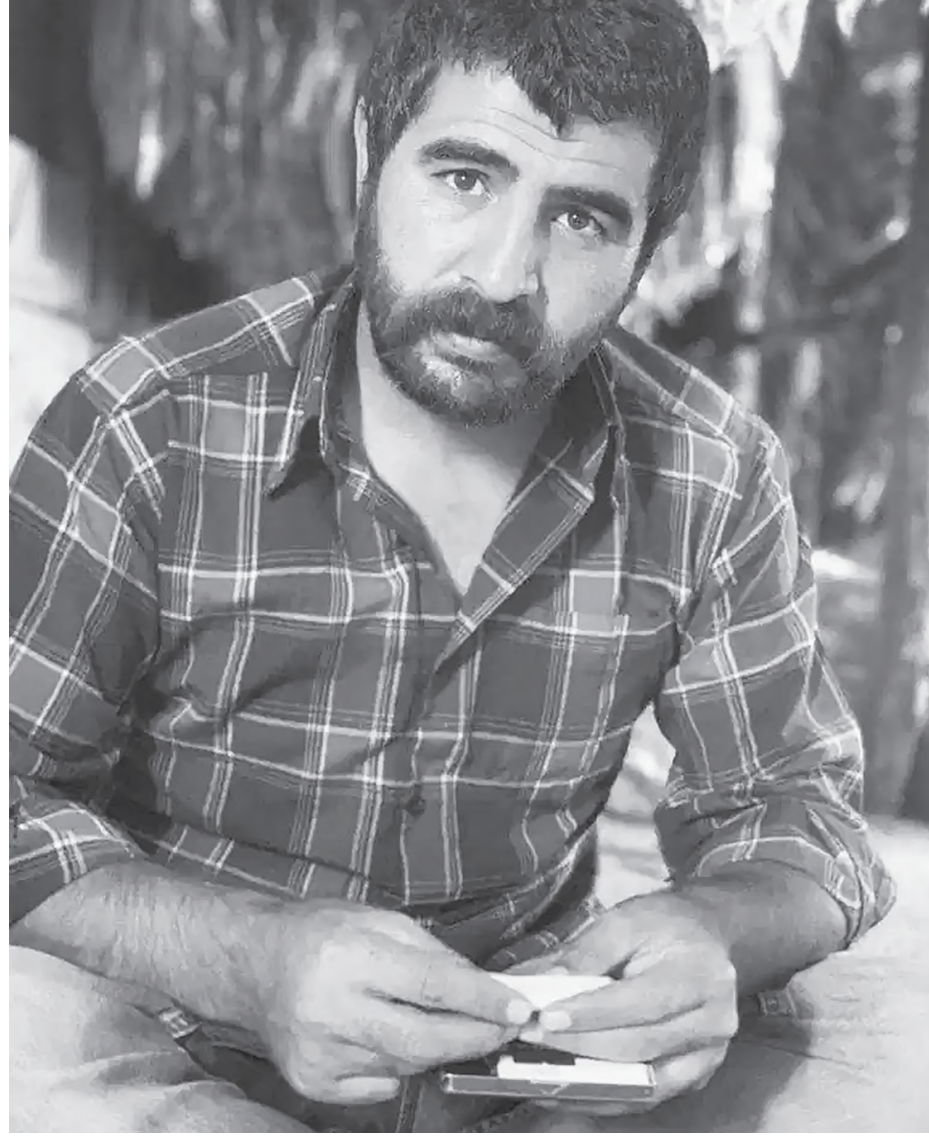
Bu yasanın amacı nedir?

Abuzer Ünal: 10 yıldan fazladır tütünümüzde bir hastalık var devlet tarafından tek bir uzman dahi gönderilmedi. Hastalık dediğim bitki sararıp kuruyup gidiyor. Bir ziraat mühendisi dahi gelip o bitkiyi alıp laboratuvarında incelemeyi. Halk hastalığı kendi yöntemleriyle, bilinçli bilinçsiz zirai ilaçları kullanarak çözmeye çalıştı. Hani Tekel özelleştirmelerinden sonra belliydi böyle olacağı. Çünkü sen bu ürünü ortadan kaldırırken halkın tepkisiyle karşılaşmamak için sistematik şekilde halkı ona duyarsız hale getirirsin. 10 yıldır tütünler zaten istedikleri şekilde hastalandı ve buna çare bulunmadı. Dolaylı ya da doğrudan tütünü ortadan kaldıracaklar. Yavaş yavaş belli kısıtlamalarla yasaklanacak. Kooperatif diyorlar ama bunun zemini yok.

Devlet, tekelleştirmelerinden sonra oraya ziraat desteği vermedi değil mi?

Ünal: Kesinlikle hayır. Devlet adına hiçbir destek alınmadı. Çelikhan adına konuşuyorum, böyle bir şey duymadım ben.

Büyük ihtimal bu yıl tütün eken bir dahaki sene ekemez. Tam kestiremiyorum aslında. Çünkü kooperatifler diyorlar, kooperatifler de vergiye tabi tutulacak. Yüksek vergiler olacak. Tü-

tün bir tarım bitkisi olmasına rağmen Tarım Bakanlığı değil Ticaret Bakanlığı kuralları işleyecek. Ticaret Bakanlığına bağlamışlar, sanayi üretimi gibi. Bu nedenle yüzde 40 vergi diyorlar. Yani tütünün böyle bir kazancı yok ki. Benim sattığım kiloda yüzde 40'ını vergiye verirsem, diğer yüzde 40 da masraf olursa ben ne yapabilirim?

Mesela bu sınırlı sürede bazıları kooperatif kurmuş ve üye olmuş. Menzildiler gibi köylülerin toprağına çöken aşiretler var. Orada böyle bir

üreticisi anayasa ve kanuna aykırı olarak, keyfi bir kararla tutuklandılar. Yabancı çiftçiye ödül, yerli çiftçiye hapis. Bu mu sizin adaletiniz?" dedi.

SİZİ KİM ORGANİZE ETTİ?

Tarım ve Orman Bakanlığı'nın "yetki belgesi" almadan veya bildirimde bulunmadan tütün ticareti yapmayı yasaklamasına karşı Adıyaman ve ilçelerinde düzenlenen protesto eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle 9 Temmuz'da yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 16 tütün üreticisinden 10'u dün gece sevk edildikleri mahkemede tutuklandı.

rant açığı var mı?

Ünal: Şimdi kooperatifin kurucuları belli! Ben bu işten belli bir rant elde edebilirim diyen; daha önceden farklı şeylerden de rant elde eden insanlar var anlıyor musun? Hani benim rant elde edemediğim tek şey bu tütündür, bunda da rant elde edeceğim diyorlar. Bir de şöyle bir şey var bu kooperatifleşmede her dönüm başına sen 500 lira vereceksin. Burayı ekebilmen, makineyi alabilmen için. Şimdi devlet bunu veremiyor mu? Hani ko-

Operatifleşmek için makine alınması gerekli ya, devlet işte o makineyi de halkın kendisi alsın diyor. Hatta en başta bir de sıfır makine alsın diyorlardı, ondan caydılar. İkinci el makineyi de kabul ettiler. Yani özetle bu yerelde de birilerinin ceplerini dolduracak bir yasa.

Önceden tütün ticaretine para cezasını öngören bir yasa vardı, bu yasa da farklı olan şey bir de hapis cezası olması mı?

Ünal: Bakın bu tütün hiçbir zaman rahat şekilde pazara girmede. İşte televizyonlarda gördük; "Falan yerde şu kadar tütün yakalandı", "Falan yerde bu kadar cezalar verildi", "Tütünler yakıldı..." Hani rahat bir şeye kavuşamadık 10 yıldır (özeleştirimenin ardından). Bu yasa yürürlüğe girmese bile insanlar rahat değildi ki. İnsanların tütünleri rahat bir şekilde yakalanıp yakılıyordu. Bu bilinen bir şey. Ya da adam İstanbul'da dükkanında ceza alabiliyordu. 100 kilo tütüne 200 bin lira ceza alanlar var. Şimdi buna da 3-6 yıl arası bir ceza getirdiler.

Yani süreci Tekel özelleştirmelerinin sonrası olarak mı görmemiz gerekir?

Ünal: Ben şunu hatırlıyorum; babalarımız tütünleri alıp Elazığ'daki, Malatya'daki ya da herhangi bir yerdeki Tekel fabrikalarına götürüyordu. O tütünlerin alımı da oradaki tütün eksperlerinin insafına kalmıştı. Ona direkt fiyat biçilirdi ve devlet ödemeleri yapardı. Sonra özelleştirme politikalarıyla birlikte bu sıkıntılar patlak verdi. Tütün ithalatı arttı, yerli üretim azaldı. Şimdi de devletin istediği tütünü bütünüyle bitirmek.

Sulh Hakimliği'ne sevk etti. Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen 10 isim de tutuklanarak Adıyaman Hapishanesi'ne gönderildi.

SORULAN SORULAR

Tütün yetiştiricilerine dosya kapsamında savcının şu soruları yönelttiği öğrenildi: "Bu eyleme niçin katıldınız? Yeni tütün yasasından haberinizi var mı? Sizi kim organize etti? Herhangi bir derneğe kaydınız var mı?"

Tütün yetiştiricileri ise, söz konusu yasaya karşı çıktıkları için eyleme katıldıklarını ifade ettiklerini belirtti.

Gözaltına alınan tütün üreticilerinden 10'u tutuklandı

HABER MERKEZİ- Tarım ve Orman Bakanlığı'nın 'yetki belgesi' almadan veya bildirimde bulunmadan tütün ticareti yapmayı yasaklamasını protesto ettikleri için Adıyaman'da şafak vakti gözaltına alınan 16 tütün üreticisinden 10'u yine şafak vakti tutuklandı.

Gelişmeyi sosyal medya hesabından duyurarak tepki gösteren CHP Adıyaman Milletvekili Abdurrahman Tutdere, "Adıyaman'da tütün ticaretine hapis cezası getiren yasanın yürürlüğe girmesine tepki gösteren, anayasal haklarını kullanan 10 tütün

KORKUYA KARŞI CESARET, DAĞINIKLIĞA KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELE!

TÜİK'e göre ekonomi ilk çeyrekte yüzde 7 büyüdü. Ekonominin büyüdüğünü iddia eden TÜİK verileri işsizliğin de yüzde 13.9'a (geniş tanımlı işsizlik yüzde 28) çıktığını bildirdi. Aynı TÜİK tüm verilerle oynamasına rağmen enflasyon artışının Haziran'da tüketici fiyatlarında yıllık yüzde 17.53 (ENAGRUP'un tespit ettiği gerçek enflasyon yüzde 38'dir), üretici fiyatlarında ise yüzde 42.89 olduğunu açıkladı. "Büyüyen ekonomi" bir yandan işsizler pazarını büyütüyor, diğer yandan enflasyonu azdırıyor! Sadece bu da değil yüz binlerce küçük esnaf hem pandemi hem de ekonomik kriz sebebiyle iflas bayrağı çekiyor. İşçiler, emekçiler ve geniş halk yığınlarının yoksulluk ve sefaleti artık yapılan zamlarla gün gün derinleşiyor, kapsamlı hale geliyor. İş yerlerinde artık günlük yüzer yüzer toplu işten çıkarma bir vakıya ve "toplumun normal" haline gelmiş durumda. Faşist diktatörlüğün ekonomi ile ilgili açıkladığı veriler, halkın yaşadığı gerçeklerle adeta dalga geçer niteliktedir.

Yaşanan büyük çaplı ekonomik kriz içinde, Türk hakim sınıfları emperyalist tekellerin akıtacağı sıcak paranın peşinde iz sürmeye, iç ve dış politikayı pazarlık konusu yapmaya, tüm rezervleri boşaltma pahasına taahhütler oluşturmaya, halkı daha fazla sömürme ve onlar adına birikmiş fonlara çökmeye, yine kliklerin birbirinin sermayesine çökmeye çalıştığı derinleşen ve kökleşen kriz koşulları yaşanmaktadır. Bu tablo emperyalizme daha güçlü bağımlılık, daha pervasız bir uşaklık, onların daha etkin bir vurucu askeri gücü olarak konumlanma şartlarını da getirmektedir. Afganistan'da ABD adına bekçi köpekliği yapmak için çırpınan bir "milli ve yerli" dış politika izlenmektedir. Suriye-Rojava, Kafkasya, Libya'da yine ABD adına daha işlevli konumlanma ve göreve koşulma şartlarına amade olunma hali yer yer "efendisine sesini yükselten" bir "sitem" biçimini dahi almaktadır. Türk hakim sınıfları ABD emperyalizmine ne kadar kullanışlı olduğunu anlatan, bunun da bir karşılığının olması gerektiğine ikna etmeye çalışan bir "milli ve yerli" konumlanış içindedir.

Salgının yarattığı tabloyu emekçilere fatura eden faşizm, ekonomide yarattığı çökme ve çöküntüyü de halka daha fazla saldırarak, haklarını kısıtlayarak giderme peşindedir. Ancak buna karşı maden işçilerinin isyanı,

tütün üreticilerinin Adıyaman-Diyarbakır-Bingöl'de öfkeye ve eyleme dönüşen tepkileri ve bunun yanında yaşamın her alanın da mayalanan ve harekete dönüşme arayışı içinde olan tepkiler söz konusudur. Zor, baş edilemez, ağır yaşam koşullarının daha fazla daraldığı, gün gün bu daralmanın hissedildiği şartlar yaşanmaktadır. Bu şartlara ve koşullara mahkûm edilen halk yığınları bir yandan da egemenler arası mücadelenin sonucunu ortaya çıkan pisliklere daha fazla hakim olmaktadır. Sedat Peker'in büyük resmin bir parçası olan Süleyman Soylu'nun kurduğu saadet zinciri, soygun düzenine dair

ifşaatları devlet gücü ve aygıtıyla palazlanmanın daha büyük hikayesinin ve gerçeğinin bir parçası olarak önümüze serilmektedir. Adam kayırma, sermayeye çökme, kara para aklama, uyuşturucu kaçakçılığı, evrakta sahtecilik, kamu kaynaklarının yağmalanması, kadın ticareti, kumpas, tezgah, ölüm ve zulmün nasıl bir sistematiikle yaşama geçtiğini göstermektedir. Klikler ve klikler içi çatışma büyüdükçe bu ifşaatlardan daha büyüklerini göreceğimize şüphe olmayan bir eğilimin artık rotasına girdiği açıktır.

Ağır ekonomik, siyasal ve toplumsal kriz koşulları içerisinde geçilmektedir. Bu bir yandan halk yığınlarının öfkelerini kabartırken, diğer yandan hakim sınıfların halka yönelik saldırılarını tırmandırmasını getirmekte, öte yandan ise egemen faşist kliklerin artık kılıçları çekip gırtlak gırtlığa bir mücadele içine girmelerine neden olmaktadır. Böylesi ağır kriz koşullarında egemen sınıfların şovenizmi kendisi için bir kaldırıca çevirdiği, toplumsal yapının en geri feodal ve ataerkil değer yargılarına yaslanarak politik saldırılarını şekillendirdiğini görüyoruz. Bu onlar için bir "can simidi", etkili bir yönetme ve kitleleri bölüp saflaştırarak parçalama yöntemi

olmaktadır.

Kürt ulusuna ve kadın kimliğine-mücadelesine ve haklarına yönelik saldırılar, homofobik söylem ve kışkırtma artık rutin olmanın ötesinde kapsamlı ve pervasız bir biçime bürünmüştür. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesine dair 1 Temmuz eylemleri ve ortaya çıkan kadın hareketinin tepkisi karşı koyuşun da daha militan bir eğilim izlediğini göstermektedir. Polis bariyerlerine yüklenen kadın mücadelesi, haklara yönelik saldırılara karşı oluşan öfkenin bir yansımasıdır. Şovenist saldırganlık, işgal ve imha operasyonlarıyla Kürdistan'ın üç parçasında hayata geçerken, buralarda Kürt ge-

rillasının gösterdiği direnç ve yer yer karşı hamle düşman bilincinde oluşan keskinliğin kristalize olmuş hali olarak okunmalıdır. Sınıfsal, ulusal ve cinsiyet temelinde ortaya çıkan karşı koyuş ve mücadelenin görüldüğü her yerde açık bir keskinlik, birikmiş bir öfke söz konusudur. Bunun süreklilik, kitleselleşme, yaygınlık kazandığı noktada karakteri de bu biçimde yansıyacaktır.

Bu olguyu ve niteliği teskin etmek, dizginlemek, uzlaşma noktaları ile zayıflatıp etkisizleştirme eğilimi söz konusudur. Bunun baş rol oyuncusu AKP-MHP bloğunun karşısında konumlanan faşist blok Millet İttifakıdır. Bu çelişkileri kendi lehine ve sistem karşıtlığını törpüleyerek yapmaktadır. Diğer bir yanı ise uzlaşmacı, parlamentarist ve reformist hattın konforunda siyaseti kemikleştirmeye çalışan kesimlerdir. Bu kesimler faşist klikler arasındaki mücadelenin keskinleşmesinde yer arayan bir konumlanış aldıkları gibi, halkın bilincini bulandırarak taşıyarak düzen partilerinden birine yedeklenmesini sağlamaktadır.

Sedat Peker'in 15 Temmuz'da ve sonrasında Süleyman Soylu ifşaatla-

rında AKP'yi de içine katarak bilinen bir gerçek olan "silahlandılar" açıklaması sonrası, devrimcilik, "solculuk" adına büyük bir "iç savaş" iklimine gidiliyor korkusu yayılmıştır. Bu halk için korkutucu, büyük ve kapsamlı bir sorun olarak sunulmuştur. Bahsi geçen silahlanmanın devletin denetim, kontrol ve müdahalesi dışında yapılma olasılığı yoktur. Bu tabloda devrimci politik öznelerin görevi ve sorumluluğu, çelişkilerin keskinleşmesi ile halkın oluşacak hareketine karşı faşizmin her yolu kullanacağına dair bir bilinçlendirme olmalıdır. Buna göre hazırlıkları yapma, politik konumlanışı alma ve mücadele mevzilerini yetkinleştirmek gerekir. Halk yığınları "iç savaş iklimi", "tehdidi" ile sindirilemez, devletin tüm mekanizmalarıyla aldığı konumlanış teşhir edilirken tam da onun istediği biçimde bir "iç savaş" korkusu yaratılarak halk gerçeklerle donatılmaz. Devrimci propaganda, egemenlerin varoluş zemini için yürüteceği gerici-savaş ve saldırganlığa karşı halkın haklı ve meşru mücadeleye-savaşım-la konumlanmasını sağlamaktır. Halk yığınlarının örgütsüz ve silahsız olması karşısında karşı-devrim güçlerinin her yönüyle daha örgütlü ve daha silahlı olma çabası vurgulanması ve asıl sorun olarak görülmesi gereken çelişkidir. Bu korkunun tırmandırılması ile değil, halkın örgütlenmesi ve karşı-devrimin organizasyonuna karşı daha organize olma çabası ile ele alınmalıdır. Faşizme ve karşı-devrimci örgütlenme, konumlanmaya karşı devrimci temel de, iktidarı zapt etme bilinci ve iddiasıyla konumlanmak esas olmalıdır. Asıl sorunsal halkın mücadelesinin dağınık, parçalı, örgütsüz karakterde olmasıdır. Mücadele eğiliminin geliştiği koşulda bu sorunun giderilmesi hayati önemdedir. Her türlü biçim ve içerikte ancak iktidar bilincini kuşanmanın tüm zemin ve olanaklarının hazırlandığı bir politik perspektifle bu yapılmalıdır. Korkuya karşı cesaret, karşı-devrime karşı devrim, örgütsüzlüğe karşı örgütlülük, hareketsizliğe karşı hareket, programsızlığa karşı program, silahlanmaya karşı devrimci temelde silahlanma tutumu esastır, belirleyicidir ve tarihsel sorumluluktur. Aksi tutum iyileştirme, sükûnet, uzlaşma ve halkın çelişkilerinin terbiye edilerek ona kabul ettirme siyasetidir. Bu siyaset reformizmdir, yani halkın çıkarlarıyla, onların her şeyi kazanmayı hak eden tarihsel-politik haklarıyla karşı karşıya gelmek demektir.

Direniş ve Grevler Yükseliyor; Sınıf Çalışması da Yükselmek Zorunda

Kriz, pandemi, kısa çalışma, ücretiz izin derken tahmin edildiği gibi işçi sınıfında hareketlenmeler artmaya başladı. Bu hareketliliği son haftalarda öne çıkan eylem, direniş ve grevler üzerinden somutlayacak olursak aşağıdaki sınıf bölüklerini belirtmek yeterli olacaktır:

Bağımsız Maden İş üyesi işçiler alamadıkları tazminatları için Soma'dan Ankara'ya yürürken dönüş yolunda sendika başkanı Tahir Çetin ve direnişçi madencilere Ali Faik İnter'i trafik kazasında kaybetmenin büyük acısını yaşadılar. İstanbul, Ankara ve Adana'da Enerjisa'ya bağlı üç bini aşkın elektrik dağıtım işçisi, toplu sözleşmede sefalet ücreti dayatılmasına ve Türk-İş'e bağlı işbirlikçi Tes-İş yönetimine karşı eyleme geçti. Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş üyesi Adkötürk işçileri İstanbul Yenibosna'da; yine aynı sendikaya üye Belkarper işçileri ise Tekirdağ Çorlu'da fabrika önündeki direnişlerini sürdürdü. DİSK'e bağlı Lastik-İş'in örgütlü olduğu Tekirdağ Çerkezköy ve Urfa'da bulunan GF Hakan Plastik fabrikalarında grev

başladı. Toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Türk-İş'e bağlı Deriteks üyeleri, İstanbul Tuzla'da bulunan ETF Tekstil fabrikası önünde eylemlere ve iş yaşatmaya başlarken yine Deriteks, artan sendikal baskılar ve ücretsiz izin/işten atma saldırısına karşı Çiftçiler Ayakkabı önünde bir eylem gerçekleştirdi. Bursa'da Destek Otomotiv fabrikasında çalışırken Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş'e üye oldukları için işten atılan ve fabrikada direnişe başlayan 100 işçiye ise polis saldırdı, işçilerden yedisi hastaneye kaldırıldı, birinin ise kaburgaları kırıldı. DİSK'e bağlı Nakliyat İş'te örgütlenen Pegasus işçileri işten atma saldırısına karşı genel müdürlük önünde direnişe geçti. İnşaat İş ise sık sık olduğu gibi üyelerinin alacakları için Kalyon ve taşeron firma GMKB'ye karşı İstanbul Ataşehir'de Finans Şehir Merkezi'nde direnişe geçti. Ankara'da Genel İş üyesi Çankaya Belediyesi işçileri eyle-

me geçip greve hazırlanırken Genel İş merkez bürokrasisinin işçilerin taleplerine rağmen sözleşmeye imza attı ve işçiler bu durumu çöp kamyonlarının çıkışını engelleyerek protesto etti.

Bu eylem, direniş ve grevlerin ötesinde işçi sınıfının hemen her bölümünde ciddi çelişkiler biriktiğini biliyoruz. Kimisinde ağır çalışma koşulları kimisinde ücret ve haklar kimisinde ise sendikal çalışma ya da sendika bürokrasisi gibi başlıklar öne çıkıyor.

İşçilerdeki her bir eylemin, henüz eyleme geçmemiş diğer işçiler için cesaret biriktirdiğini belirtmeliyiz. Ortaya çıkan hareketler iki yönü içinde barındırıyor. Birisi, sömürü ve sınıfın ekonomik-demokratik haklarıyla ilgili diğeri ise sınıfın sendikal örgütleriyle ilgili. Sendikalaşma-örgütlenme ihtiyacı ve bu yöndeki hareket bir yana var olan sendika yönetimlerine tepkiler de üst düzeyde birikmiş durumda. DİSK Genel İş'te yaşananlar, işçilerin Tes-İş yöneticilerine gösterdiği tepki bunun ürünüdür. Yıllardır ücret ve hakları gerileyen, sıfır ya da eksi zam dayatılmasına maruz kalan işçilerin, pandemide daha da artan geçim ve sağlık sorunlarıyla karşılaşması sorunların artık katlanılmaz hale geldiğine işaret ediyor. Sendika yönetimlerinin sınıf işbirlikçisi tutumları daha açık bir biçimde deşifre olurken kimi sendikalarda ise genel merkez bürokrasisinin baskılarıyla ilerici, devrimci-demokrat şubeler ya da işçiler tasfiye

ediliyor. Belediye İş İstanbul 2 Nolu Şube genel kurulunda, Genel İş'in İstanbul Anadolu Yakası 1 ve 2 Nolu şubelerin olağanüstü genel kurullarında genel merkez bürokrasisinin müdahaleleri kendini daha açık bir biçimde göstermiş oldu. Kuşkusuz yaşanan kayıpların sendika merkez bürokrasisinin baskılarından daha esaslı başka iç nedenleri bulunuyor ve ancak bunlar tahlil edilebildiği oranda sürecin ihtiyacına yanıt olunabilecektir. Diğer yandan tablo göstermektedir ki

artık bu alanların da korunmadığı bir tablo ortaya çıkmaktadır. Ki uzun yıllara dayalı olarak baktığımızda buralarda yetinmeci hatta geçinmeci bir çizgiyi buluruz. Bu durumda da önce nitelik kaybı ve ardından sembolik kayıpların yaşanması doğaldır.

Kazanımlar gibi kayıplar da kolektif bir konu ve sorundur. Bugün kendi işkolu ve sendikası dolayısıyla doğallığında sendikal çalışmaların içinde sürekli ve gerçek manada sınıf çalışması yapan yoldaşlarımız sınırlıdır. Bu bir gerçektir ve ifade etmekten gocunmamalıyız. Çünkü bu gerçekle yüzleşmeden ve onu aşacak adımları atmadan gelişme kaydedemeyeceğimizi biliyoruz. Sınıf çalışmasının; örgütlenme ihtiyacının, direnişlerin, grevlerin, eylemlerin ve bir bütün olarak işçilerin ara ara "destek" olunması gereken bir konu olarak görüldüğü; en azından pratikte böyle cereyan ettiği bir gerçeklikte proleter bir devrimcilikten söz edemeyiz. Bugünkü temel sorumuz da budur: Proleter devrimcilik! Proletaryaya rağmen proleter devrim-

sermayenin, patronların saldırılarına paralel sendika bürokrasisinin baskısı ve bu yoğun sömürü ve işbirlikçi baskıya karşı tabanda işçilerin tepkileri de artış gösterecektir.

Peki, işçi sınıfında çelişkiler bu kadar net bir durum arz ederken hatta işçi sınıfının geniş bölükleri tümüyle sendikasız, örgütsüz ve yasal haklarından dahi mahrum bir biçimde sömürülürken bu sınıfsal çelişkiyi örgütlemesi ve onu devrimci sınıf iktidarına; başka bir deyimle proleter bir devrime taşıması gereken 'öncü'ler ne durumdadır? Açık ki bazı gruplar ve reformist siyasetler dışında devrimci ve komünistlerin ciddi, kapsamlı ve sürekli bir sınıf çalışması yoktur. Ciddi oranda nitelik kaybına uğramış ve kendini tekrar eden sembolik sendikal alanları saymazsak sınıf çalışması namına doğru düzgün bir pratik söz konusu değildir. Bahsettiğimiz sembolik alanların yanıltıcılığı bir yana

cilik olamayacağına göre devrimcilik anlayışlarımızı ve takvimsel/gündelik faaliyetlerimizi masaya yatırmalıyız. Çünkü sınıf çalışmasına ilgisizlik aslında sınıfsal çelişkilere dayalı olarak örgütlenme bilincinden yoksunluktur ve müdahalelerin geçici kaldığı her durumda olumsuz anlamda sürekli olarak kendini üretmektedir.

Uzun tartışma ve sorgulamaların konusu olmakla birlikte başta ortaya koyduğumuz çelişki ve hareket tablosunu ciddiye almalı ve süreklileşmiş bir sınıf çalışmasını gündemimize almalıyız. Bunun için ilk elde bu çalışmaya en uygun yoldaşlardan bir görevlendirmeye gitmeli ve her alanda işçi sınıfı çalışmasının alt ayaklarını oluşturmalıyız. Çalışma düzeyimiz yetersiz olabilir ancak bir yerden başlamak, sürekliliği ve kadrolaşmayı sağlamak, geleceğin mücadelesini hazırlamak ve harekete hazırlanmak zorundayız.

İşçiler Değil Patronlar Mezara!

13 Mayıs 2014'te ülke tarihinin en büyük iş cinayeti Manisa'nın Soma ilçesinde yaşandı. 301 madenci, alınmayan önlemler, denetlenmeyen çalışma sahaları, işçilere çok görülen "oksijen maskeleri" nedeniyle hayatını kaybetti. 301 işçinin yaşamını yitirdiği bu katliamın sorumlusu, madenin sahibi Soma Kömür İşletmeleri A.Ş., yani Soma Holding. 5500 işçinin çalıştığı Soma Kömür İşletmeleri A.Ş., Türkiye'nin en büyük maden şirketlerinden birisi. Katliamın ardından açılan davada maden sahibi Alp Gürkan tutuklanmazken, şirket yöneticisi oğlu Can Gürkan tutuklandı. Yani ihmal nedeniyle 301 işçinin katledildiği madenin sahibi dahi tutuklanmadı!

Bu 7 yıllık dava süreci boyunca, sık sık rastladığımız "yargılama" tiyatrolarından birine daha şahit olduk. 2015'te başlayan dava, yerel mahkemede 11 Temmuz 2018'de sonuçlanmış, Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan'a "taksirle insan öldürmekten" 15 yıl hapis cezası ve madencilik işinden 3 yıl süreyle men verilmişti. Tutuklu sanıklardan Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Genel Müdürü Ramazan Doğru, Maden Mühendisi ve İşletme Müdür Yardımcısı İsmail Adalı, İşletme Müdürü Akın Çelik ve Maden Mühendisi Ertan Ersoy hakkında ise 15 ile 22 yıl 6 ay arasında hapis cezasına hükmetti.

"BİZE CEZA VERİRSENİZ MADEN İŞLETECEK

KİMSEYİ BULAMAZSINIZ"

İzmir Bölge Adliye Mahkemesi 14. Ceza Dairesi, 19 Nisan 2019 tarihli kararında 5 tutuklu sanığa verilen 15 ile 22 yıl 6 ay arasında değişen hapis cezalarını yerinde bulurken Soma'daki madenin "küçük" patronu Can Gürkan'ı tahliye etmişti. Yargıtay 12. Ceza Dairesi, 30 Eylül 2020'de kararı bozdu. Üzerinden 7 yıl geçen katliamın yargılamasında Yargıtay 12. Ceza Dairesi'nin 3 üyesinin değişmesinin ardından "olası kasıtlı ölüme neden olma suçundan ceza verilmesi" yönündeki karar bozularak, sanıklara daha az ceza verilmesine neden olacak olan "bilinçli taksirle ölüme neden olma" suçundan ceza istendi. "Küçük patron" Can Gürkan'ın "bize ceza verirsiniz maden işletecek kimseyi bulamazsınız" sözleri adeta ülkedeki devlet-patron ilişkisinin bir özeti niteliğinde. Devleti tehdit eden Can Gürkan, sermayenin "güvenliğini" sağlayamazsınız "biz yokuz" diyor. Devlet de özü ve niteliği gereği, Gürkan'ın söylediklerine uydu, esas patron Alp Gürkan'ın tutuklanma talepleri 7 yıl boyunca reddedildi. Yargıtay üyelerinin değişmesiyle tahliye edilen Can Gürkan da en fazla 2 yıl daha hapis yatacak. 301 madencinin hayatının bedeli bu kadar işte!

"ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK"

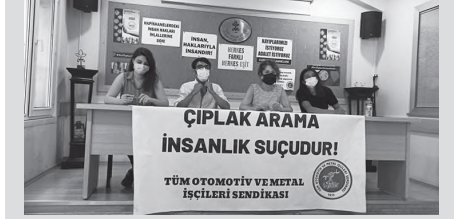
Somalı Uyar Madencilik işçileri, 15 yıldır ödenmeyen tazminatları için

Ankara'ya yürüdü. Ankara girişinde önleri kesilen madencilerin Ankara'ya girişi engellendi. Ellerini, gözlerini, bacaklarını madende kaybeden 888 maden işçisi, devlet-patron işbirliği ile el konulan, gasp edilen tazminatları için günlerce Ankara'ya girmeye uğraştı. Günlerce beton üzerinde yatan madenciler "ölmek var, dönmek yok" sloganıyla kararlılıklarını gösterdiler.

AKP'li bürokratların, bakanların verdikleri sözleri tutmadığı için toplam alacakları 25 milyon lira olan madenciler AKP Grup Başkanvekili Mustafa Elitaş ile görüştü. Elitaş bırakalım madencilere haklarını vermeyi, "bana mı çalıştınız, bize oy vermeseydiniz" diyerek, tarafını net bir şekilde ortaya koydu. Madencilerin bu direnişinde Bağımsız Maden İş Genel Başkanı Tahir Çetin ve maden işçisi Ali Faik İnter'in trafik kazasında hayatını kaybetti.

Babasını madende iş cinayetinde kaybeden, onun hesabını sormak için mücadeleye atılan maden işçisi Ali Faik İnter; hayatını, işçi sınıfının mücadelesine, işçi arkadaşlarının insanca yaşam mücadelesine adanmış Tahir Çetin...

Madenciler onları "Tahir, Faik ölümsüzdür" sloganlarıyla uğurladı. Bunun için yaşadılar, mücadeleleri için yaşadılar, bir çınar gibi iz bıraktılar. Yoldaşlarının sloganlarında bayraklaştılar, "ölmek var, dönmek yok."

"Kod 29 işçi düşmanlığı, çıplak arama insanlık suçudur!"

HABER MERKEZİ- Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyesi Dilbent Türker Kod 29'dan işten çıkarıldığından bu yana Kod 29'a karşı işe geri dönme mücadelesi veriyor. Geçtiğimiz hafta Türker ve TOMİS temsilcisi Onur Eyidoğan Unkapanı SGK önünde zincirleme eylemi yapıp gözaltına alınmıştı. Balat Karakolu'nda çıplak arama saldırısına maruz kaldılar. Saldırıyı protesto etmek için İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube binasında basın toplantısı düzenlendi.

İnsan Hakları Derneği adına İstanbul Şube Sekreteri Leman Yurtsever basın toplantısında konuştu. Yurtsever çıplak aramanın bir işkence yöntemi olduğunu ifade etti ve şunu vurguladı: "Sistematik olarak uygulanan çıplak arama insanlığa karşı işlenmiş suçtur. Biz de suç duyurusunda bulunacağız."

TOMİS temsilcisi direnişin her alanda sürdüğünü vurgulayarak "Vazgeçmeyeceğiz" dedi.

ÇHD yöneticisi Av. Seher Eriş basın toplantısında konuştu. Eriş konuşmasında Bağımsız Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Tahir Çetin ve Ali Faik İnter Ankara dönüş yolunda geçirdikleri kazada yaşamalarını yitirmelerine değinerek "İşçilere açıklık ve ölüm reva görülüyor" dedi.

Eriş basın toplantısında şunları ifade etti:

Direnişçi işçiler Balat Polis Merkezi'nde çıplak aramaya maruz kaldılar. Bu uygulama insan hakları ile bağdaşmaz. Uygulamanın asıl amacı kişinin ruhsal olarak sıkıntıya sokulmasıdır. Kapalı odada iç çamaşırının çıkarılması ve elle arama insan bedenine müdahaledir. Suç duyurusunda bulunduk. Normalde savcının resen delil toplaması gerekir. Ama bu olmuyor ve biz avukatlar tespit edebildiğimiz bilgilerle suç duyurusunda bulunuyoruz.

Çiftçiler Ayakkabı'da ücretsiz izin saldırısı ve sendikal baskılara karşı eylem

İSTANBUL- Deriteks Sendikası İstanbul Hadımköy'de bulunan Çiftçiler Ayakkabı önünde bugün iş çıkış saatinde bir basın açıklaması gerçekleştirilerek işçilere yönelik ücretsiz izin politikasını ve patronun sendikadan istifa ettirme baskısını protesto etti.

İşçilerin ücretsiz izninin bir ay daha uzatılması üzerine geçtiğimiz günlerde fabrika önüne gelen ve işbaşı yaptırılmayan işçilerin yanında duran Deriteks yetkilileri patronun talebi üzerine polis tarafından gözaltına alınmıştı. Büyük çoğunluğu sendika üyesi olan 30'a yakın işçi ücretsiz izne çıkarılmış ve bu sürede sendikadan istifa ettirmeye yönelik baskılar da artırmıştı.

Bugün iş çıkışı saatine yakın fabrika önüne gelen Deriteks üyeleri, işçi servisleri fabrikadan çıkış yaparken sloganlarla ve ajitasyon konuşmalarıyla baskılara karşı mücadelede devam edeceklerini belirttiler. Patronların ve idari personelin kapı önüne gelerek duvar örmeye çalışmasına karşı Deriteks üyeleri, işçi

servislerinin önüne geçerek slogan ve alkışlarla işçilere baskılara karşı daha kararlı mücadele çağrısı yaptılar.

Daha önceki bir basın açıklamasında, Çiftçiler patronları, elektrik ke-

sintisi yalanıyla yarım saat önceden fabrikayı paydos etmiş ve işçileri eylemden uzak tutmuştu. Bu sefer herhangi bir duyuru yapmayan Deriteks'in, işçi servisleri çıkarken yaptığı eylem patronları ve patron işbirlikçisi idari personeli telaşlandırmış oldu. Tam kadro kapı önüne çıkan Çiftçiler patronlarının servisler çıkarken ki tahammülsüzlükleri servis şoförlerine 'duraklamaları' için baskıya

dönüştü.

Eylemde konuşan Deriteks Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan, ücretsiz izin saldırısı ve sendikal baskıları teşhir ederek işçilere birlikte hareket etme ve örgütlenmeyi yükseltme çağrısı yaptı.

İşçi servislerinin çıkışının ardından Çiftçiler Ayakkabı önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Deriteks Örgütlenme Sekreteri Ayhan Yanılmaz ise patronların sırf sendikal baskı için bu konuda deneyimli yeni bir müdür aldıklarını ve polis gözaltısını belirterek; "Sendikamız Deriteks 73 yıllık mücadelesinde binlerce tehdit, baskı, yıldırma saldırılarıyla karşılaşmıştır. Sanırım tarihimizden bihaber Çiftçiler Ayakkabı patronu bizi başkaları ile karıştırmış olacak ki bu tür yöntemlerin işe yarayacağını düşünmektedir. Deriteks Sendikası bu ve bunun gibi binlerce saldırıya boyun eğmiş olsaydı bugün işçinin

tereddütsüzce sırtını dayadığı bir sendika olmazdı. Bizden korkmaları elbette yersiz değildir. Çünkü Deriteks her türlü adaletsizliğin karşısında, işçinin ise tereddütsüz yanındadır." dedi.

"Buradan bir kez daha sesleniyoruz işçinin temsilcisiyiz, başta üyelerimiz ve tüm işçi kardeşlerimizin haklarını aramak için dün buradayık, bugün buradayız, yarın da burada olacağız." denilen açıklama "ne haksızlıklara sessiz kalacağız ne baskılara boyun eğeceğiz." vurgusuyla sonlandırıldı. Basın açıklamasında sık sık "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Direne direne kazanacağız", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır", "Sendika hakkımız engellenemez", "Birlik mücadele zafer" şeklinde sloganlar atıldı.

Basın açıklamasına Deriteks Tuzla Şube Başkanı Hikmet Numanoglu ve Şube Sekreteri Pembe Maden de katılırken DDSB, ÜİDDER ve TKP üyeleri de destek verdi.

Bursa'da işçilere polis saldırısı: 7 işçi yaralandı

HABER MERKEZİ- Bursa'da faaliyet gösteren Destek Otomotiv fabrikasında Türk Metal Sendikası'nda örgütlenen 100'e yakın işçi işten çıkarıldı. Fabrika içinde ve dışında eyleme geçen işçileri fabrika dışına çıkarmak için polis çağrıldı.

Polis şiddeti sonucu 7 işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

NE OLMUŞTU?

Bursa'da Nilüfer Organize Sanayi'de Destek Otomotiv Yan Sanayi A.Ş. firmasında çalışan 100 işçi Türk Metal Sendikası'na üye oldukları gerekçeyle işten çıkarıldı.

Bunun üzerine Türk Metal Sendikası TOFAŞ Şubesi bir açıklama yaparak "Nilüfer Organize Sanayide olan Destek Otomotiv Yan Sanayi A.Ş firmasında Türk Metal Sendikası Tofaş Şubesi Örgütlenme çalışmasında çoğunluğu sağladığı için Bakanlıktan 'Yetki Tespit Belgesini' almıştır. Bakın görün ki işveren sendikaya üye oldukları için üretimi hiçe sayarak tüm çalışanların işlerine son vermiştir" dedi. İşten çıkarılan işçiler, fabrika içinde ve dışında eyleme başladı.

ETF Tekstil işçileri hakları için eylemde

TUZLA- İstanbul Tuzla'da bulunan ETF Tekstil'de Deriteks Sendikası üyesi işçiler toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle fabrika çıkışı eylem gerçekleştirdi. Fabrika içerisinde sloganlarla yürüyüş yapılmasının ardından basın açıklamasına geçildi.

PATRONUN TEKLİFİ İŞÇİLERİN TALEBİNDEN UZAK

Deriteks Sendikası teşkilat sekreteri Ayhan Yanılmaz okuduğu basın açıklamasında ETF Tekstil ile Deriteks Sendikası arasında 2021 yılı başından beri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sürdüğünü belirterek şunları ifade etti:

"İşçilerin beklentilerine uygun bir toplu iş sözleşmesi yapmak istiyoruz. Ve bu noktada TİS görüşmelerini masada çözebilmek işçi kardeşlerimizin taleplerini azami ölçüde hayata geçirebilmek için sendikamız büyük bir çaba içinde olduğunu da belirtmek istiyoruz. Toplu sözleşme görüşmeleri masada başlar ve bir süre bu görüşmeler iki tarafın taleplerini ortaya koyduğu bir uzlaşma arayışı içinde

devam eder. Ancak bu görüşmeler bir yerde uyuşmazlığa gittiğinde işçilerin de üretimden gelen güçlerinin kullanmaları gündeme gelir. Bugün ETF işyerinde geldiğimiz nokta işverenin toplu sözleşme teklifi ve masadaki

yaklaşımının işçilerin beklentilerinden oldukça uzak olduğunu gördük. Hatta bırakalım beklentileri karşılamayı var olan hakların geriye götürülecek bir teklif ile önümüze geldiler. Öncelikle şunu söyleyelim. Bizim işçilerin haklarını geriye götürecek bir anlaşmaya evet dememizi kimse beklemesin."

"KAZANILMIŞ HAKLARIN KALDIRILMASINA FIRSAT VERMEYECEĞİZ"

Son olarak ETF yetkililerine çağrıda bulunularak şunlar ifade edildi:

"Şimdi buradan ETF yetkililerine bir kez daha çağrıda bulunuyoruz. İşçilerin beklentisi ortadadır. İşçilerin de yaşam koşullarını gözetecek bir teklifle gelmenizi bekliyoruz. Herkes bugün ülkedeki hayat pahalılığının

geldiği noktayı biliyoruz. Bugün markette sepetin dolmadığını biliyoruz. Açıklanan enflasyonun bile gerçeği yansıtmaktan son derece uzak olduğunu söylemeye de gerek yok. İşçileri daha fazla huzursuz etmenin, yedi aydır bekleyen işçileri daha fazla bekletmenin bir anlamı yoktur. Bir yerde işçinin sıkıntısına sorununa çözüm üretecek bir yaklaşım içinde olmanızı bekliyoruz."

Basın açıklaması sonrası işçiler fabrikanın Orhanlı-Tuzla yolunu bir süreliğine kapatarak eylemlerini sürdürdü. Çevredekiler korna sesleri ile eyleme destek verdi.

Eylemde sık sık "zafer direnen emekçinin olacak", "sözleşme hakkımız engellenemez", "yılgnlık yok, direniş var" "sözleşme yoksa üretimde yok" sloganları atıldı.

ATK'dan 83 yaşındaki hasta tutsağa işkence

HABER MERKEZİ- Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nde olan 83 yaşındaki ağır hasta tutuklu Mehmet Emin Özkan, 27 Haziran'da İstanbul'daki Adli Tıp Kurumu'na (ATK) sevk edildi. ATK, "Yeterli kanaat oluşmadı" diyerek, Özkan'ın R Tipi Hapishanesi'ne sevk edilmesini ve bir ay gözlem altında tutulmasını istedi.

7 KEZ HASTANEYE KALDIRILDI

Özkan ATK'den önce de sağlık sorunlarının kötüye gitmesi üzerine son bir ayda 7 kez Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Elleri kelepçeli bir şekilde asker ablukasında hastaneye kaldırılan Özkan, son olarak sağlık raporu için ring aracılığıyla Elazığ'daki bir hastaneye götürüldü. Özkan, yetkili hastanenin Diyarbakır olduğu gerekçesiyle tekrar cezaevine gönderildi. Özkan, Elazığ'a götürülerek tekrar cezaevinde geri getirildiği bir gün boyunca aç bırakıldı.

Hayati tehlikesi bulunan Özkan'ın aile ve avukatlarının başvuruları üzerine sağlık raporu için 23 Haziran'da Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan Özkan'ın, ağır sağlık sorunlarına rağmen sadece ruh sağlığı değerlendirilmesine tabi tutuldu. Daha önce verilen yüzde 87 engel ve "Cezaevinde kalamaz" raporuna rağmen Özkan'ın kalp sorunları yerine ruh sağlığını değerlendiren Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Sağlık Kurulu, psikiyatrist tedavi önererek, "Cezaevinde kalabilir" raporu verdi.

Özkan 27 Haziran'da ise uçakla İstanbul'daki ATK'ye götürülmüş bir gün sonra ise Diyarbakır'a geri getirilmişti. Özkan'ın, yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle uçakta fenalaştığı belirtildi.

3 BİN KM YOL DOLAŞTIRILDI

Ağır sağlık sorunları olan ve yürümekte zorlanan Özkan, 3 bini Diyarbakır-İstanbul, 300'ü de Diyarbakır-Elazığ olmak üzere 2 haftada en az 3 bin 300 kilometre yol dolaştırıldı.

TİHV: 10 kişiden 4'ü cinsel işkenceye maruz kalıyor

HABER MERKEZİ – TİHV'in raporuna göre, işkence ve kötü muamele nedeniyle vakfa başvuranların yaşı 5'ten 70'e kadar ulaşırken, işkence gören her 10 kişiden dördü cinsel işkenceye maruz kalıyor.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), "2020 Yılı Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri Raporu"nu açıkladı. Rapor, Türkiye'de yaşanan işkence ve kötü muamelelerin boyutunu ortaya koyarken, işkence gördüğü gerekçesiyle TİHV'e başvuranlar arasında en küçük yaşın 3 olduğu belirtildi.

CİNSEL İŞKENCE

Rapora göre, 2020'de işkence gören her 10 kişiden en az dördü (yüzde 40,7) cinsel işkenceye maruz kaldığını ifade etti. 572 kişi işkence ve diğer kötü muameleler nedeniyle, iki kişi işkence ve diğer kötü muamele dışında kalan ağır insan hakları ihlalleri nedeniyle, 31 kişi ise işkence görenin yakını olarak TİHV'e tedavi, rehabilitasyon ve belgeleme talebiyle başvurdu. Başvuruların 12'sinde yaşanan veya tanık olunan işkence sürecinin ülke dışında gerçekleştiği tespit edildi.

YÜZDE 3,4'Ü ÇOCUK

Raporda başvuruda bulunanların yüzde 62,5'ini erkekler, 36,5'ini kadınlar, yüzde 1'ini LGBTİ+'ların oluşturduğu, işkence gören başvuruların

yüzde 3,4'ünü 18 yaş altı oluşturdu.

Raporda işkence gören 562 kişinin 507'sinin siyasi düşünce, kimlik veya eylemleri nedeniyle gözaltına alındıkları kaydedilirken, pandemi kapsamında alınan yasaklara rağmen açık alan ve sokaktan gözaltına alınan baş-

vuru oranının geçen yıla göre yüzde 61'e yükseldiği vurgulandı.

PANDEMİYE RAĞMEN SOKAKTA İŞKENCE

Raporda TİHV'e başvuranların birden çok mekanda işkence gördükleri vurgulanırken, en çok işkence uygulanan alanlar arasında sokak ve açık alanların ardından, araçlar, emniyet müdürlükleri ve karakollar oldu.

HAK İHLALLERİ VE KÜRT SORUNU İLİŞKİSİ

Rapor, insan hakları ihlalleri ile Kürt sorunu arasındaki ilişkiyi ortaya seren veriler de sundu. Buna göre Güneydoğu ve Doğu Anadolu Bölgesi doğumlular, Türkiye nüfusunun yüzde 24,6'sını oluştururken işkenceye maruz kalanlar içinde bu bölgede doğanların oranı yüzde 62,6 oldu. İşkence

nedeniyle TİHV'e başvuran her dört kişiden birinin halen öğrenci olması da dikkat çekti.

KÜRT ÇOCUKLARI

Rapora göre işkence gören 20 çocuğun işkence gördükleri tarihteki yaş ortalaması 10 olurken işkence gören en küçük çocuğun yaşının 3 olduğu tespit edildi. Etnik ve siyasi nedenlerle işkence gördüğünü belirten çocukların tamamının ana dilinin Kürtçe olduğu, sokağa çıkma yasakları sonrası Güneydoğu Anadolu ve Doğu Anadolu Bölgesinde işkence fiiline maruz kaldıkları belirlendi.

ADLİ MUAYENE

Raporda, başvuru sahiplerinin adli muayene sırasında yaşadıkları sorunlara yer verilen kısımda şu ifadeler kullanıldı:

"*101 başvuru adli muayene sırasında kolluğun dışarı çıkarılmadığını,

*129 başvuru adli hekimin yakınmalarını dinlemediğini,

*68 başvuru adli hekimin öykü almadığını,

*195 başvuru adli hekimin gerektiği gibi muayene etmediğini,

*173 başvuru adli hekimin yakınmalara göre muayene etmediğini belirtti."

Antalya S Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilen 20 tutsak darp edildi

HABER MERKEZİ- Antalya L Tipi Kapalı Hapishanesi'nden yeni yapılan S Tipi'ne zorla sevk edilen 20 tutuklu, çıplak aramaya karşı çıktıkları için gardiyanlar tarafından darp edilerek işkenceye maruz bırakıldı.

Antalya L Tipi Kapalı Hapishanesi'nde 20 tutuklu darp edilerek aynı yerde ve yeni yapılan S Tipi Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü.

Sevk edilen tutuklulardan İslam Erdoğan, ailesi ile dün yaptığı haftalık görüşmede çıplak aramayı kabul etmedikleri için gardiyanlar tarafından darp edildiklerini aktardı.

'TÜRKÇE KONUŞ' DAYATMASI

Erdoğan kendisi ile birlikte çok sayıda tutuklunun insanlık dışı uygulamala-

ra maruz kaldığını belirterek, "Kamuyu duyarlılık çağrısında bulunuyoruz. Eğer sesimize ses olmazsanız başımıza her an her şey gelebilir. Cezaevi yönetimi bize açık bir şekilde 'burada Kürtçe konuşamazsın, Türkçe konuş' diyor. Ben Kürdüm ve Kürtçe konuşacağım. Arkadaşlarımın başına bir şey gelirse sorumlusu onlardır. Arkadaşlarım yanımda değil ve şu anda onlarla irtibatta değilim. Bize işkence ettiler. Bunların karşısında boyun eğmedik ve asla da eğmeyeceğiz" dedi.

İŞKENCE ODASI

Tutuklu bulunan Enes Adlım'ın annesi Naime Adlım da, oğlu ile bugün yaptığı haftalık telefon görüşmesinde maruz kaldıkları uygulamaları anlattı. Yaptıkları telefon görüşmesinde oğlunun ve tutuklulara zorla çıplak arama dayatıldığını kabul etmeyenleri de "işkence odasına" götürüp işkence ettikleri bilgisini paylaştı.

Oğlunun bulunduğu E-7 koğuşundan Hasan Yakut, Ferhat Konuk, Veysi Avar, Mehmet Kandemir, İlyas Alak ve B-11 koğuşundan ise İhsan Erdoğan, Seyithan Aşkan, Mehmet Şeran, Muzbah Açar yanı sıra her iki koğuştan isimleri öğrenilemeyen toplamda 20 kişinin çıplak arama ve işkencenin ardından S Tipi'ne götürüldüklerini söyleyen Adlım, oğlu Enes, Erdoğan ve Aşkan'ın gördükleri işkenceden dolayı durumlarının kötü olduğunu söyledi.

Çocuğuna ve diğer tutuklulara işkence yapıldığını ve bunu asla kabul etmeyeceklerini dile getiren Adlım, "Çocuklarımız zaten cezaevinde. Bu baskı ile bu durum ile onları tecrit altına alıyorlar. 2-3 kişilik hücreye atmışlar. Psikolojik baskı da uygulayıp geri adım attırmaya çalışıyorlar. Bu duruma karşı asla sessiz kalmayacağız" diye konuştu.

Çözümün Adresi Kararlı ve Tutarlı Mücadeledir!

Türkiye’de gündem her dönem yoğun ve her dönem meselelerin iç içe geçtiği ve içinden çıkılmaz hâl aldığı durumları yaşıyoruz.

Faşist TC devletinin her yönüyle saldırılarını yoğunlaştırdığı günümüz koşullarında, özellikle Kürt Ulusal Hareketi cephesinden gelen peş peşe açıklamalar, birçok kesimin “ne oluyor?” sorusunu sormasına neden oldu.

Devletin HDP’ye ve ulusal hareketin tüm kazanımlarına dönük saldırıları pervasızca sürerken, HDP’den “müzakere”, “çözüm süreci MHP’nin baskısıyla bitirildi” vs. görüşleri kamuoyuna deklare edilmeye başlandı.

Hatip Dicle’den, Erol Katırcıoğlu’ndan bu açıklamalar gelirken “Biz dün neredeysek bugün de aynı yerdeyiz” diyen Tayyip Erdoğan’ın “beklentileri” boşa düşüren, kendi içinde tutarlı, güncel politikasıyla uyumlu bu açıklaması Diyarbakır’ın orta yerinden geldi.

HDP İstanbul Milletvekili Erol Katırcıoğlu, Gülen Cemaatine yakınlığıyla bilinen Kronos Haber sitesine açıklamalarda bulundu. Röportajın başından sonuna kendisiyle çelişen açıklamalarda bulunan Katırcıoğlu, tam da girişte bahsini ettiğimiz kafa karışıklığıyla ya da “dervişin fikri neyse zikri odur” sözünü doğrulayan yaklaşımlarını ifade etmiş, neredeyse AKP ve Tayyip Erdoğan’ı masum gösterecek ifadeler kullanmıştır.

Katırcıoğlu Erdoğan-Biden görüşmesinden sonra, Biden’ın Erdoğan’a “Demokrasiye yönelik adımlar atarsanız size destek veririz” dediğine dair duyular aldıklarını belirtip AKP ile yeniden bir “çözüm süreci” başlatılırsa HDP olarak iktidarla uzlaşabileceklerini söylüyor. Yetmiyor, HDP İzmir il binasına yapılan saldırıyla

da AKP’ye “Sakın demokratik bir yola doğru evrilme, burada dur” denilmiş olduğunu söylüyor.

Röportajın ilerleyen bölümlerinde aslında Tayyip Erdoğan’ın demokratikleşmeye çalıştığını ama buna müsaade edilmediğini ima ediyor Katırcıoğlu. HDP eski eş başkanları ve milletvekillerini, belediye başkanlarını, parti çalışanlarını, üyeleri binlerce kişiyi gereksiz, sudan sebeplerle tutuklatan, milletvekilliklerini düşüren, onlarca HDP’li belediyeye kayyum atayan, gerillaya yönelik imha operasyonları düzenleyen, Kürtlerin kanını içmeye yeminli, faşizmin dümenindeki AKP ve onun başkanı Tayyip Erdoğan değilmiş gibi, olay ve olguları bütünden koparan, her dönem iktidar erkinin devletin bekasını esas alarak tüm pislikleri “derin devlet” denilen yapay bir güce yükleyerek sistemi aklayan yaklaşıma benzer bir açıklama yapıyor Katırcıoğlu.

Şaşıyor muyuz? Aslında Katırcıoğlu’nun “yetmez ama evet”çi olduğunu düşündüğümüzde, dün demokratikleşme ışığı görüp desteklediği Tayyip Erdoğan ve hükümetini, bugün “demokratikleşmek istiyor ama engelleniyor” şeklinde savunması, yetmediğini bildiği halde umudu fakire çok

görmeyen bir iyimserlikle evetlemeye devam ediyor.

“Hatta söylemekten hiçbir sakınca görmüyorum, Adalet ve Kalkınma Partisi’ni bir itiraz hareketi olarak yani ceberut bir devlet yapısına karşı bir itiraz hareketi olarak desteklemiş insanlardan biriyim...” diyerek de fikriyle zikrini bütünleştiren son noktayı koyuyor aslında.

Katırcıoğlu’nun bu “iyimser” yaklaşımına rağmen, Tayyip Erdoğan 9 Temmuz günü Diyarbakır’a gitti. Burada yaptığı konuşmada yine HDP’yi hedef tahtasına oturarak tüm yaşananların sorumlusu olarak gösterdi. “Şimdi bir geriye dönüp, 20 yıllık muhasebeyi yapalım... Biz Diyarbakır’da 2005 yılında size ne demişsek dün de oradaydık, bugün de aynı yerdeyiz, yarın da aynı yerde olacağız” diyen Erdoğan, aslında kendi içinde tutarlı bir çizgiye sahip olduklarını, tek bayrak, tek millet, tek devlet politikalarını başarılı bir şekilde hayata geçirdiklerini, bundan sonra da aynı yolda kararlıca yürüyeceklerini özetliyor bu cümleleriyle.

HDP muhtemelen bu yaklaşımı kendi içinde değerlendirecektir. Liberal solcuların HDP içindeki etkisini düşündüğümüzde, Katırcıoğlu’nun yalnız olmadığını, bu-

nun gibi düşünen başka bir kesimin daha olduğunu söylemek abartı olmaz sanırız. Faşist sistemin azgınca saldırılarına gözünü kapayan bu anlayış ve yaklaşım, çözümü yanlış yerlerde aramaya devam edecektir.

ABD emperyalizmi Ortadoğu başta olmak üzere, dünyanın birçok yerinde katliamlara, işgallere yol açmış haydut bir devlettir. Kürt Ulusal Hareketi’nin kısaca alınmaya çalışıldığı bir dönemde, bazı güçlerle görüşmeler yapması, destek istemesi kendi içinde bir yere oturtulabilir, anlaşılır bir durumken, sorunların yaratıcısı baş aktörlerden olan bu emperyalist devletten çözüm beklemek, dümeni başka limanlara kırmanın göstergesi olabilir ancak.

Ulusal hareketin araya mesafe koyması, uzak durması gereken kesimlerin komünistler, devrimciler değil, emperyalist haydutlar olması gerektiği unutulmamalıdır. Bu unutulmadan, yüzler devrimcilere, komünistlere çevrilmelidir. Kürt ulusunun kurtuluşu, kendi kaderini tayin etme mücadelesiyle mümkün olacaktır. Bunu verecek olan ise ne faşist TC devletidir ne de emperyalist ABD devletidir. Kararlı, cüretli, ısrarlı mücadele çözümün tek adresidir.

Seçim Gündemi ve Düzen Partilerine Gerilen "Demokrasi" Perdesi

olamamakla ilintilidir.

HDP'yi bir bakıma etkisiz bir politik fiğüre dönüştürmek ve hitap ettiği kesimi de kendisine yedeklemenin yollarını arayan CHP, seçim ittifakına doğrudan dâhil etmeden HDP'yi nasıl eriteceğinin hesabını da yapmaktadır. Özellikle İYİP'in her ne kadar HDP'nin etkisizleştirilmesi ve kitlesinin sistem içi kliklere yedeklenmesi fikrine katıldığı bilinse de mevcut politik şekillenişinden ötürü bunun açıkta bir ittifak yolu ile yapılmasına karşı olduğu da görülmektedir.

Burjuva-feodal sistem partileri tarafından son dönemde seçim tartışmaları yeniden yükselişe geçmiştir. Olası bir erken seçim veya belirli tarihte gerçekleşecek seçimlerde adaylıklar da dâhil olmak üzere, izlenecek politik hata yönelik yoğun bir çekişme hali görülmektedir. Özellikle burjuva-feodal partilerin blok-ittifak halinde seçimlere giriyor oluşları, bu ittifakın sınırları ve niteliği açısından güncel ekonomik-politik gelişmelerin ışığında sıkça değişik biçimler almaktadır. Bununla birlikte haber sayfalarını sıkça çeşitli anketler süslemekte, adaylık açıklamaları da peşi sıra gelmektedir.

AKP-MHP bloğunun, bugüne kadar olduğu gibi, gelecekte de saldırgan, faşist ve şoven politikalar ve söylemler üzerinden seçime hazırlandıkları görülmektedir. Bu bloğun biçimi ve içeriğine dair tartışmalar görece zayıftır, yürüyen tartışmalar daha çok seçimde alabilecekleri sonuca ilişkindir. İktidarda olan bu ittifakın, ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik ve politik krizlerden kaynaklı olarak izlediği saldırgan hattın bu biçimde devam edeceği görülmektedir. Peşi sıra patlak veren ittifak içi krizlere rağmen, genel saldırgan politik hattın sürdürülmesinden başka herhangi bir çıkar yol

görmemektedirler. Bu açıdan halk üzerindeki baskı ve saldırıların yanı sıra kaynayan kazan konumundaki kendi ittifak içi çekişmeleri de sert biçimde ilerleyecektir. Erdoğan açıklamaları ile zaten bu durumu gizleme gereği dahi duymamakta, pandeminin halk üzerinde yarattığı yıkıma hiçbir biçimde yorum dahi yapmazken, rant projelerine olabildiğince hız vermektedir. Ancak başını özellikle CHP ve İYİP'in çektiği bloğa yönelik daha geniş tartışmalar yürümektedir. Mevcut ekonomik ve politik krizlerin halka yansımaları gören ve kitlelerin rahatsızlığı ve öfkesinin örgütlenmesini engellemek, kendi istem içi dalaşlarında kullanabilecekleri bir koza dönüştürme gayesi güden bu ittifak, söylemlerini, ittifaklarının biçimini de buna göre hazırlamaya girişmektedir. Sistem içi burjuva-feodal partilerde temel kaygı, iktidarda veya muhalefette olsun, her zaman sisteme yönelebilecek her tepkiyi bir biçimde sistem içi sınırlara hapsedmektir. İktidarın açıktan faşist saldırıları ile daralan demokratik alan, özellikle CHP ve diğer irili ufaklı muhalefet partileri için kullanılabilir bir argümana dönüşmektedir. Böylesi bir durumda burjuva-feodal unsurlar öncelikle kitlelerin öfke ve çelişkilerini örgütleyebilecek demokrat devrimci

ve yurtsever kesimleri devre dışı bırakmak için çabalamakta, ardından ise demokrasi maskesi ile sahneye çıkmaktadır. Bu burjuva-feodal sistem içi partilerin teşhir olmuş bir yöntemidir, ancak onlar bu teşhir olmuş yöntemi uygulamakta ısrar etmektedir.

Demokratik alanın daralması ve sokakların hak mücadelesine kapatılması, ilerici ancak cüretli olmayan ve pasif politik unsurların daralan sınırların içine hapsedilmesine, sokaklara çıkmamaya kadar götürmektedir. Bununla da kalmayarak bir biçimde sistem içi burjuva-feodal partilere yedeklenmenin yolunu aramaktadırlar. Genel olarak bu sistem içi bir başka klikten medet umma hali, umutsuzluk, güvensizlik ve politikasızlığın ürünüdür. Sistemin saldırılarına açıktan bir cephe alamama, bu saldırılara karşı sokaklarda ve devletin hak mücadelesine kapattığı alanlarda hak mücadelesini yükseltme iddiasının olmayışı bu saldırıları durdurmak bir yana, sokaklarda örgütlenecek karşı koyuşları da köstekleyecek bir yerde durmaktadır. Devletin saldırılarına karşı koyuş ancak mücadele mevzilerinde, sokaklarda, meydanlarda örgütlenebilecektir. Bunun dışında bir arayışta olmak, politik çıkmazda olmak, doğal olarak da cüret sahibi

Ancak bir biçimde bunun gerçekleştirilmesinin yollarını da CHP ile birlikte aramaktadır. Gelecek ve Deva partilerinin de birer yeni parti olarak bu ittifakın söylemlerine benzer bir rotaya oturduğunu söylemek mümkündür. Bunun yanında Demokrasi Konferansı vb. gibi oluşumları da yakından takip eden CHP, bu alanlardan da kendisine pay edebileceği ve kendi güdümüne alabileceğini düşündüğü yapılarda da yer almaktadır. Bir yandan en gerici ve şoven politikalarını izlemeye devam edeceğinin garantisini verirken diğer yandan da "halkçı", "demokrat", "ilerici" maskesini de cebinde tutmaktadır. Devletin faşist karakteri ve ihtiyaçları doğrultusunda izlediği faşist saldırgan politikaların yalnızca AKP-MHP bloğunun özel uygulamaları olarak halka lanse edilmesi ve kendilerini demokrasiyi kurtaracak yegâne seçenek olarak sunmaları elbette yeni bir durum değildir. Ancak halkın bu saldırılara karşı koyuşunu örgütlemek yerine, "olabilecek en geniş cepheyi" yaratmak adına uygulanan pratikler; tek sorunu bu alanlarda sisteme yönelebilecek unsurları bertaraf ederek tüm bu dinamiki zararsız bir biçimde şemsiyesi altında tutmak olan CHP gibi faşist partilerin de bu yelpazeye girişine davetiye çıkarmaktadır.

Peker'in Konuşmasının Anlam ve Önemi -I

Tanınmış bir çete lideri uzun süredir internet üzerinden burjuva siyaset-medya-devlet-sermaye ilişkileri hakkında değerlendirmelerini içeren konuşmalarından oluşan videolar yayınlıyor. Bu videolar büyük bir ilgiyle izleniyor. Son dönemde bu yayınlarına çeşitli gerekçelerle ara vermiş olsa da bu olay hâlâ canlılığını korumaktadır. Anlatılanların magazinsel boyutundan öte siyasal konjonktürde bunun ne anlama geldiğini ve önemi üzerine bir analiz yapmak yerinde olacaktır.

Bu olayın ne anlama geldiği ve önemi hakkında Türkiye'deki çeteleşmenin kısa tarihi ve temel özelliklerine baktığımızda çeşitli bilgiler edinilecektir. Yayınlarımızda bu kapsamda çıkan analizler içinde de bunun ipuçları saklıdır. Dolayısıyla bu analizimizde başlı başına çeteleşmenin tarihi ve önemi konusuna girmeyeceğiz. Geçmişten beri devletin çetesi olarak işler yapmış, eli devrimcilerin kanına bulaşmış bir faşist katil itiraflarda bulunuyor. Her zaman olduğu gibi halk düşmanı birisinin itirafları ve ifşaatları halk tarafından da ilgiyle izleniyor. Bu itiraflar ve ifşaatlar bir olgu olarak karşımızda duruyor ama bu bize hakikatin ne olduğunu göstermiyor.

Bu olgu gerçek ama hakikati tam olarak ifade etmiyor. Hakikati ortaya çıkarmak için olgunun iç ve dış bağlantıları tüm yönleriyle incelenmelidir ve mantıklı soyutlamalar yapılma-

lıdır. Bunun sonucunda hakikat, akıl yürütme ile açığa çıkacaktır.

Sedat Peker'in ifşaatlarının ne anlama geldiği konusuna geçmeden önce temel bazı nirengi noktalarımızı ifade etmeliyiz. Çete-mafya hâkim sınıf bloğunun bir bileşenidir, devlet organizasyonunda özel bir yeri vardır. Gelip geçici, dönem dönem oluşan yozlaşmanın, çürümenin ürünü olmayıp çürümüş sistemin organik bir bileşenidir. Çalışma tarzları, devletle ilişkilerinin nasıl sağlandığı vs. ayrı bir araştırma konusudur.

Yolsuzluk, rüşvet, nepotizm*, mülklere çökme, sermayenin zorla el değiştirmesi, kayırmacılık, bürokrasinin bazı sermaye gruplarının çıkarını önceleme vs. de yeni bir olgu değildir. Bunlar sistemin her dönem ürettiği olgulardır. Üretim araçlarının özel mülkiyeti olduğu sürece de bunlar bitmeyecektir. TC tarihi aynı zamanda bu çürümüş ilişkilerin tarihi olarak karşımıza çıkar.

Devletin derini olmaz; devlet legal ve illegal kurumlarıyla, formel ve enformel oluşumlarıyla, mafyası ve düzenli ordusuyla bir bütündür. "Derin" devlet diyerek burjuva devlet olumlanmak istenmektedir. Çeteleşme, mafyalaşma, yozlaşma denilerek sistem olumlanmakta; bu, söz konusu mekanizma ve oluşumlara sistem dışı, devlet dışı denilerek yapılmak istenmektedir. Bu tamamen burjuva ideolojik bir bakıştır. Komünistler için

bir bütün burjuva-feodal sistem onun devleti olumsuzdur; siyasal gericiğin örgütlenmiş halidir.

Hükümetler, halkın soyulmasına, sömürülmesine öncülük eden kurumlardır. Burjuva-feodal devletlerde burjuva demokratik devrimini yapmış ülkelerden farklı olarak hükümetler ve onun partisi devletin kendisi gibi gözüktür. İktidar olan parti yani hükümet "iktidarın nimet"lerinden yararlanır. Bunlar yolsuzluklar, kayırmalar, rant pastasından aldıkları fazladan paydır. Yolsuzluklar oldukça yaygındır ama kamuoyuna çokça gelse de kendi sistemleri içinde cezalandırma ender olur.

Burjuva-feodal sistemde muhalefet de sistemin ana bir parçasıdır, o anlamı ile devletin de bir parçasıdır. TC tarihinde iki klik olarak var olan hâkim sınıf bloku olduğunu; bunlardan iktidarda olanın teşhir olması ya da erk zedelenmesi durumunda halkı kandırma görevini bu sefer muhalefettekinin icra ettiği bilinir. Bu süreçlerde muhalefettekiler "büyük demokrat"lara dönüşür. Demokrasi, eşitlik, adalet söylemleriyle milli burjuvaziyi, küçük burjuvaziyi hatta işçi ve köylüleri peşine takıp sistem içine çeker. İktidara geldiğinde de ilk başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlere saldırır. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidara gelmesinden bugüne böyle ola gelmektedir. Sistem halkın tepkilerini sistem içinde tutmak için kendi

atadığı insanlara "komünist partisi" ya da başka muhalefet partileri kurdurur. Hükümetin devlet adına yaptıkları halk nezdinde teşhir olduğunda buna paralel devlet erki zayıfladığında oyunun bir parçası olarak muhalefet, demokrasicilik rolünü alır. Tüm olumsuzlukları hükümete, onun partisi ya da partilerine yıkıp devleti temize çıkarır. Bol keseden halka vaatlerde bulunur. Bunların hepsi halkı sistem içinde tutma projesinin bir parçasıdır. Burjuva siyaset alanında bu oyun hep oynanana gelmiştir. Muhalefetin de sistemin bir parçası olduğu bu dönemlerde daha görünür olur.

Çeteleşme-mafyalaşma, yolsuzluklar, rüşvet, kayırmacılık gibi ilişkiler bazı dönemlerde saklanamaz bir hal alır. Kontrolenden çıkıp devletin zayıflamasını dışa vurduğunda, muhalefet bu olguları iktidar değişimi için kullanır. Bu da TC'nin kuruluşundan beri sıklıkla gerçekleşen hadiselerdir. Bu oyun da her seferinde ideolojik heyecan yaratmak için büyük sözlerle sunulur. Bir türlü benzer sorunların ortaya çıkması engellenemez.

Bazı parametreleri ortaya koyarak burjuva-feodal sistemin özelliklerini hatırlattıktan sonra Peker olayına geçebiliriz.

Ekonomik krizle birlikte rant pastası küçülmüştür. Pasta küçüldükçe paylaşım rekabeti artmış ve kimi kesimler de dışlanmış. Deva ve Gelecek partilerini dışlanan bazı kesimlerin sözcüleri olarak değerlendirilebiliriz. Paylaşım rekabeti ve gelecek korkusu, kaynakların kuruması ile birleşince itiş-kakış artmıştır. Bunun yansıması olarak skandallar peş peşe basına yansır olmuştur. Peker'in kendisi hakkında ifadeleri de bu kapsamda ele alınabilir.

Bir insanı asla sahip olduğu bilinciyle değil o bilinci üreten sürecin içinde yargılamak gerektiğini bize öğreten Marks'tır. Yine şeylerin kendisi hakkındaki bilinci ile şeylerin ne olduğu da özdeş değildir. Şahıs bu dediklerinde samimi olsa, bu anlattıkları birer olgu olsa bile bu olan olayın ne olduğunu tam olarak anlatmaz.

Bu olayın ne olduğu, sürecin, koşulla-

Ekonomik krizle birlikte rant pastası küçülmüştür. Pasta küçüldükçe paylaşım rekabeti artmış ve kimi kesimler de dışlanmış. Deva ve Gelecek partilerini dışlanan bazı kesimlerin sözcüleri olarak değerlendirebiliriz. Paylaşım rekabeti ve gelecek korkusu, kaynakların kuruması ile birleşince itiş-kakış artmıştır. Bunun yansması olarak skandallar peş peşe basına yansır olmuştur. Peker'in kendisi hakkında ifadeleri de bu kapsamda ele alınabilir.

rın ne olduğu ortaya konarak ortaya çıkarılır. Bir anlamda da iç ve dış bağlantılarının ne olduğu sorusuna yanıt olarak bütünsel bir değerlendirme ile hakikat tam olarak açığa çıkar.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi dedikleri yönetim biçimi, hâkim sınıflar arasında ciddi huzursuzluklara neden olmuştur. AKP, dış ve iç koşulları göz önüne alarak komprador sermayenin en saldırgan, yayılmacı kesiminin itelemesiyle ve diğer kliklerin zimni desteğiyle burjuva-feodal devlet yönetiminde "güçler birliği"ni esas alan yönetim biçimine geçmiştir. Bu yönetimin avantajı kritik anlamda hızlı karar verme olanağını sağlamasıdır. Yani devletin daha merkezileştirilmesidir. Bu da her şeye tek kişinin karar vermesi ile sağlanabilmektedir. Bu aynı zamanda sömürden elde edilen rantın da tek kişi tarafından paylaşılmasını getirmiştir. Bu da sistemin en zayıf noktasını oluşturmaktadır. Bundan dolayıdır ki bu yönetim biçimi burjuva klikler arasında güçlü bir meşruiyeti zorunlu kılar. Halka saldırmada devletin merkezileşmesi avantaj sağlarken sömürden elde edilen rantın paylaşımında problem yaratır.

Bu yönetim biçiminin çok kritik dönemlerde meşruluk oranı yüksek olan lider ve kadroların olduğu süreçlerde uygulanabildiğini görmekteyiz. O dönemlerde halka karşı azgınca saldırıların yapıldığını da bilmekteyiz. O süreçlerde bile egemenler arasında ciddi kavgaların ve sorunların yaşandığını da biliyoruz. TC, kuruluşundan 1945'e kadar bazen yasal bazen de fiili olarak "kuvvetler birliği"ni esas alan yönetim biçimini uygulamıştır. O dönemki lider kadrosunun hâkim sınıflar içinde meşruluk oranı bugü-

ne kıyaslandığında hayli yüksekti. Gündük de olsa bir anti-emperyalist savaşa önderlik eden kadrolar, "Kurtuluş Savaşı"na önderlik eden, yıkılan Osmanlı İmparatorluğu'nun bakiyesi üzerine yeni bir devlet organize eden lider ve kadrolar vardı. M. Kemal şahsında tartışılmaz bir lider vardı. Bu da bir taraftan halka azgınca saldırmasına diğer tarafta kendi muhaliflerini her türlü yol ve yöntemi kullanarak tasfiye etmesine olanak veriyordu. Rant dağıtımını istediği gibi yapma ayrıcalığının da kendisinde olduğunu biliyordu. Onun için kendi sınıfı içinde kendi kliğinin palazlanması için de her şeyi yapıyordu. O konjonktür

mücadele silahlı çatışma boyutuna sızdı ve darbe girişimi olarak hayat buldu. Hâkim klik tarafından da bastırıldı. Ondan sonra devleti oluşturan tüm klikler, formel enformel yapılar bir şekilde hâkim kliğın arkasına dizildi. Ve fiili "tek adam" yönetimine geçildi. Ayaklanan kliği bastırma motivasyonu ile bu bir dönem sorunsuz devam etti. Gelişmenin bir aşamasında hâkim klik etrafında biriken klikler, işin farklı yönünü görüp itiraza başladılar. "Adalet yürüyüşü" ve "sivil darbe" söylemleri bunların ürünü idi. İktidardaki klik rant paylaşımında diğer fraksiyonların payını yok eden ya da azaltan yönelimler içine girdi. Bu

bunları yapmasına uygun zemini sunuyordu ve yaptı. Elbette istisnalar vs. oluyordu ama bunları kolay alt ediyorlardı. Daha sonra zamanla hâkim sınıf fraksiyonları arasında bir hukuk düzlemi oluştu. Bu da elbette ki sorunsuz, çatışmasız bir dönem değildi. Bu hukuku "güçler ayrılığı ilkesi" diye formüle ettiler. Daha önce burjuvazinin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte liberalizmin teorisyenlerince formüle edilmiş bir teoriydi ve burjuva devletlerin çoğunda da uygulanmaktaydı. 1945'ten 2016'ya kadar en azından bu yönetim biçimini uyguladıklarını iddia edegeldiler.

2016'da hâkim sınıflar arasındaki

her şeyin perdesi olarak kullanılması burjuva muhalefetçe kabul edilmeyordu. İktidarın, muhalefeti kendine mahkûm etme siyasetinin de sonuna gelinmiştir.

Rantın tek elden paylaşılmasının keyfiyeti geliştireceği de açıktır. Görüldüğü kadarıyla da keyfiyet alabildiğine gelişmiş durumdadır. Çeteler ve mafyaların da hakim sınıf bileşenlerinin bir parçası olduğunu söyledik. Bunlar kapitalist emperyalist devletlerde mali oligarşik sermayenin bir bileşeniyken burjuva-feodal sistemlerde hakim sınıfların bileşeni içindedirler. Kapitalist emperyalist ülkelerde görece olarak sermaye fraksiyonları arasında sınırlar belirgindir, kurumlar oturmuştur. Demokratik devrimi gerçekleştirilmemiş ülkelerde ise burjuva anlamda bile eşitlik, özgürlük, adalet vb. yoktur. Bu özgünlük içinde çete, mafya şekil almaktadır; bu sistemler daha fazla çeteleşme üretmektedir. Yarı sömürgelerde çetelerin meşruluk argümanı vatan, millet, din olmaktadır. Yani bunlar örtü olarak kullanılmaktadır.

2018'de başlayıp derinleşerek günümüze gelen, pandeminin daha derinleştirdiği ekonomik kriz rant pastasını alabildiğine küçültmüştür. Dünün kardeşleri bugünün düşmanları haline geldi. Emperyalistler ve komprador burjuvazi bu rant paylaşımının bozulmasının, tek adamlık yönetiminin keyfiyet uygulamalarını devlet erkini zayıflattığını düşünüyorlar. Bundan dolayı bu sistemde ve bu yönetim kadrosu ile artık gitmeyeceğine karar vermiş gözüküyorlar. Bu derin ekonomik kriz ortamında toplanan rantın sağa sola savrulması emperyalistler ve komprador burjuvazi için kabul edilemez bir durum.

** Nepotizm, akraba kayırma veya kişi kayırma, öznel, adil olmayan şekilde yapılan ayrımcılık. Nepotizm kavramının Latince'de "Nepot" sözcüğünden geldiği, İngilizcede ise "Nephew" (yeğen) olduğu değişik çalışmalarda ifade edilmiştir. Nepotizm, kamu örgütlerinde ve iş örgütlerinde karşılaşılan önemli sorunlar arasındadır. (Vikipedi)*

(Devam Edecek)

ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİ SİLAHINI KULLANMAK

Eleştiri ve özeleştirme mekanizması komünist hareketin öğrenme eyleminin temelidir. Öğrenme eyleminin temeli olarak eleştiri ve özeleştirme tüm pratik süreçlere açıktır veya açık olmalıdır. Yani kendi pratiğimiz kadar dışımızdaki pratik de eleştiri özeleştirme mekanizmasına dahildir. Özeleştirme yaparken kendi pratiğimizi, eleştirirken ise dışımızdaki pratiği konu ederiz. Her iki durumda da amaç öğrenmek, bilgimizi geliştirmek, daha güçlü ve doğru pratiklerin önünü açmaktır. Böyle olmakla beraber eleştiri ve özeleştirme mekanizmasının kullanılmasında sıklıkla sorunlar yaşandığını görüyoruz. Eleştirilmenin, aynı derecede özeleştirmenin de öğrenmekten çok geri düşmenin, zaafı ya da ayıplı olmanın göstergesi olarak değerlendirildiğine tanık oluyoruz. Eleştiri ve özeleştirmenin küçümsendiği, önemsizleştiği bir yerde gelişme olanaksızlaşır, burjuvalaşma eğilimi güçlenir, hatalar büyüyerek tekrarlanır; hatta akıl almaz türden hataların da önü açılır. Eğer bu düzeyde sorunlu bir sürece girmek istemiyorsak hataları ayırt edip düzelterek ilerlemek zorundayız. Özellikle de gelişmek istiyorsak eleştiri ve özeleştirme mekanizmasının tüm zayıf veya paslanmış kısımlarını temizlemeli ve bunda ısrarlı olmalıyız. Kullanılmayan her alet paslanır; eleştiri ve özeleştirme mekanizması için de aynı şey geçerlidir. Bu mekanizmayı ne derecede işlettiğimizi veya bu konu gündeme geldiğinde nasıl davrandığımızı gözden geçirmek, olası paslanmaları gidermek gerekir.

Mao Zedung bize farklı çelişmelerin farklı yöntemlerle çözülebileceğini söyler. Bu tezin bize öğrettiği şey her çelişmenin özgün olduğudur; dolayısıyla her çelişkinin özel olarak incelenebileceği ve çelişkilerin çözüm yollarının ancak bu yolla keşfedilebileceğidir. Komünist partisinin, dolayısıyla toplumsal devrimci çalışmaların, bu çalışmaların yapmalarının da özgün yapıları ve gelişme süreçleri vardır; bu anlamda partinin de her bir insanımızın da “kendi çelişkisi” vardır. Eleştiri ve özeleştirme bütün bu çelişkilerin doğru yönde gelişimini amaçlayan bir çelişkileri çözme yöntemidir. Halk içindeki çelişmeler için de bu mekanizma geçerlidir.

Eleştiri ve özeleştirmenin çelişmeleri çözmeye yöntemi olmaktan çok yıldırma, geriletme, gözden düşürme gibi sonuçlar üretmesi bu yöntemin esas olarak doğru kavranmadığını gösterir. Eğer bir çelişki çözülüyor, dolayısıyla öğrenme, ders çıkarma ve daha iyisini başarma olanağı oluşmuyorsa orada eleştiri ya da özeleştirmenin amacı yerine gelmiyor demektir. Bu sonuçlarla karşılaşmamız bizi eleştiri ve özeleştirme mekanizmasını incelemeye yönlendirmelidir.

Yaptığımız değerlendirmelerde yakın geçmişte çok önemli politik hatalar yapıldığının altı çizildi; birçok konuda cid-

di sapmalar yaşandı ve bunlar “bizim” de içinde olduğumuz sürecin hataları, sapmaları olarak yaşam buldu. Kuşkusuz sorumluluklar her birey veya alan için farklı farklıdır. Bununla beraber aynı sürecin parçaları olarak bu hatalar karşısında ne öğrendiğimiz ve ne tür dersler çıkardığımız konusunda ortak bir sürecimiz var; bu nedenle eleştiri ve özeleştirmenin ürünü olan sonuçlar konusunda ortak bir sürecimiz olmalıdır. Aynı sonuçları görmüş, yaşamış ve bunlardan aynı şeyleri öğrenmiş olmamız gerekir. Bu nedenle sürecimizin sonuçları hakkında kendimizi değerlendirmemiz ve bunları tartışmamız faydalı olacaktır. Hatalarımızdan en önemlilerini ayırt edip üzerinde durmakla işe başlayabiliriz.

Eleştiri ve özeleştirme açık olmak ve bunu kapalı kapılar ardında değil olabildiğince açıktan yapmak hatalarımızın önünü almak bakımından belirleyici önemdedir. Lenin bir komünist partisinin ayırt edici özelliklerinden birinin eleştiri ve özeleştirme konusunda ki içtenliği olduğunu söyler. Çünkü bu, hatalardan ders çıkarmak, hataları tekrarlamamak konusunda bir güvencedir. Yakın geçmişte yaptığımız yanlışlardan birisi belirleyici önemdeki hatalar karşısında açık eleştiri ve özeleştirme yapmakta gösterdiğimiz basiretsizliktir. İçeride ne olup bittiği elbette öncelikle içeride olanları ilgilendirir ve esas çözüm gücü de içeride oluşan irade olmalıdır. Bununla birlikte kitleye karşı yapılan hatalar başta olmak üzere politik hataların açık eleştirisi ve özeleştirisi içerideki kadar onları izleyenleri, onlardan beklentileri olanları da ilgilendirir, ilgilendirmelidir. Kitleye karşı kibirli tavırlar sergilemek, eleştirilere kapalı olup bunun olanaklarını sürekli olarak bertaraf etmek, onlarla iş yapmak yerine onlardan “iş yapmaları”nı beklemek, sorumluluklarını kitleye yükleyip olumsuz sonuçlarda onları suçlamak belli bir dönemin dikkat çekici ve özellikle yıpratıcı davranışı oldu. Halen bu davranışların olumsuz sonuçları ile karşılaşmıyor olmamız eleştiri ve özeleştirmedeki yetmezlikle ilişkilendirilip değerlendirilmelidir. Kitleye karşı kibirli yaklaşımların komünist partisinde hiçbir karşılığı olmamalıdır ve bu düzeydeki bir hatanın belli bir alanda süreklilik göstermesi hatanın kolektif özeliğine işaret eder. Kendini kitleye kapatan ve kitleye karşı sorumluluğunu onların “sorumsuzluğu” ile bertaraf eden bir anlayışın komünist partisinde yeri olmamalıdır. Eleştiri ve özeleştirme bu türden hatalar karşısında açıktan ve en güçlü biçimde kullanılmıyorsa eğer söz konusu davranışın daha derinlerde ve daha içerilerde olduğu hakkında kuşkusuz olmak gerekir; dolayısıyla tepkiyi en derine, en içeriye doğru yönlendirmeye ihtiyaç duyulmalıdır. Geçmişteki bu olumsuz davranış biçimi karşısındaki duruşumuzu sorgulamaya

devam etmeliyiz.

Eleştiriye kapalılık eleştirilere yanıt vermemek biçiminde de gerçekleşir. Eleştirilerin dile gelmesini engellemek, eleştiri olanaklarını bertaraf etmek kitleye karşı katlanamayacağımız bir sorumsuzluk, bu anlamda kitleye karşı kibirli bir davranışken eleştiriye kapalılık da aynı davranışın başka bir düzeyde devam etmesidir. Aldığımız veya “maruz kaldığımız” bir eleştiriye açık ve doyurucu bir yanıt vermediğimizde yaptığımız işin sorumluluğunu taşımamış oluruz. Yaptığımız her işin her zaman sonuçları olur. Bu sonuçlar yaptığımız işin niteliğini ele verir. İyi işlerin esas olarak iyi sonuçları olur; bunları ayırt edip gösterebilir ve yayabiliriz. İşlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmekte zorlanıyorsak eğer, bu anlamda eleştirilere yanıt vermekten uzak duruyorsak bu yaptığımız işin sorumluluğunu taşımadığımızı veya taşıyamadığımızı ispatlar. İş ile sonuç arasındaki diyalektik ilişki bize bunların birbiriyle bağlı olduğunu öğretir. Sonuçlarını önemsemediğimiz, bu anlamda eleştiri konusu olduğunda incelemeyeceğimiz ve hesabını vermeden uzak durduğumuz işler sonuçlarıyla beraber vardılar.

“Bir insan sadece amaçtan hareket eder ve davranışlarının ne sonuç doğuracağını araştırmazsa, o insan sadece reçeteler yazan ve yazdığı reçeteler yüzünden kaç hastasının öldüğüne aldıriş etmeyen bir hekime benzer. Ya da sadece bildiriler yayınlayan ama bunların uygulanıp uygulanmadığına aldırmayan bir siyasi parti düşünelim. Peki, bu doğru bir tavır mıdır? Burada iyi niyetten söz edilebilir mi? Kuşkusuz, sonuçlar daha önceden hesaba katılmış olsa bile hatalar yapılabilir. Ama bir kimse, gerçekler sonucun kötü olduğunu ispatladıktan sonra da bildiğini okumaya devam ederse iyi niyetten söz edilebilir mi? Bir partiyi ya da hekimi değerlendirirken pratiğe yani sonuca bakmalıyız.” (Mao Zedung)

Sonuçlar önemlidir ve her eleştirmenin doğruluğu hakkında bize doğruya en yakın bilgiyi verir. Yaptığımız işlerin hesap etmediğimiz sonuçlarından da sorumlu olduğumuz, eleştirilerin bize bunları gösterebileceğini de bilmeliyiz. Mao Zedung’un belirttiği gibi sadece iş öncesinde belirmiş amaca göre düşünürsek, sonuçları göz ardı edersek öğrenme eylemini tamamlamamış, gelişmeye kendimizi kapatmış oluruz.

Mao Zedung “iyi niyet” hakkında da bir yargıda bulunuyor bu cümlelerinde. Yaptığı işlerin sonuçlarıyla ilgilenmeyenlerin iyi niyetini tartışmak gayet anlamlıdır. Elbette “iyi niyet” yaptığımız işin hesap edemediğimiz sonuçlarıyla karşılaştığımızda esas olarak konu dışı olmalıdır. Ne var ki eleştiri karşısındaki duruşumuzu tartıştığımızda niyet de konuya dahil edilmelidir. Eleştirilere

karşı tutumumuz niyetimizi ele verir. Yaptığı işlerin sonuçlarını omuzlamaktan uzak bir davranışın iyi niyet içermediği tartışmasız olmalıdır. Sonuçlar amacın ötesinde sonuçlar olduğunda yaptığımız işin içeriğini doğru değerlendirmemiş ya da o işe katılırken yeterince düşünmemişiz demektir. Bazen öyle işler yapmak zorunda kalırız ki sonuçları bizim için can sıkıcı olur. Bu durumda da eleştirileri dinlemek ve özeleştirme yapmak düşünce yöntemimizi, kavrayışımızı geliştirmemize yol açar. Böylesi durumlarda “eleştirilerin niyeti”ni önemsemeyip sonuçlar karşısında sorumluluk göstermek ve “kendini geliştirme”ye olanak verecek özeleştiriyi temel almak doğru olacaktır. Bu bizim

özeleştirme anlayışımızın gücünü veya özeleştirme verdiğimiz ayırt edici önemi gösterecektir.

Temel teorik meselelerde hatalar yapmak komünist partilerin tarihinde her zaman büyük gerilemelere, zayıflamalara yol açmıştır. Bu meselelerde yapılan hataların oluşum ve gelişiminde her birimizin “özgün” duruşu veya yaklaşımları olduğu şüphesizdir. Sorumluluklar ayrılaştıramaz; ama kendi özgün gelişimimizde bu hataların sonuçları her birimiz için eşsiz değerdedir. Çünkü her birimiz temel teorik meselelerde öğrenmek ve gelişmek sorumluluğu taşırız. Çünkü kendini geliştirmek her birimizin esas amacıdır. Bu nedenle temel teorik meselelerde yapılan hataların öğreticiliği konusunda her birimiz diğerinden daha fazla açık olmak, bu anlamda özeleştirme yapmak istediğinde, yaklaşımında olmalıyız. Bu hataların neler olduğu önemli derecede biliniyor ve eleştiriler sürdükçe, tartışıldıkça, üzerinde duruldukça bunların içeriği hakkında daha fazla şey öğreneceğimiz kuşkusuzdur. Tam da

ŞANALIM VE ÖZELLİKLE KULLANALIM

bu nedenle geçmiş sürecin değerlendirilmesinde “özeleştirici” tavrını sürekli olarak her birimiz için gereklidir ve özellikle önemlidir. Bu büyük hataların, sonuçta konuşulduğunda rahatlıkla mahkûm edilebilen MLM’ye aykırı görüş ve yapılanmaların kabul görmesinin her birimiz açısından öğretici olduğu, olacağı açıktır. Hem bu temel teorik meseleler üzerinde yeniden çalışmak hem de kendi davranışımızı, öğrenme yöntemimizi, düşünme tarzımızı elden geçirmenin gereksinim duyduğumuz büyük sıçrama için ne kadar önemli olduğu ortadadır. Üstelik bunun kolektif bir öğrenme süreci olması süreci daha da önemli ve değerli kılacaktır.

Hata yapan herkes için hatasını kavramak kolay bir süreç olmaz. Niyeti “hata yapmak” olmayan birinin hatası yanlış veya eksik bilgiye, dolayısıyla eksik veya hatalı düşünme yöntemlerine dayanır. Sübjektif düşünme yönteminin, çelişkilerin özgünlüğünü kavramaktan uzak yaklaşımın ürünü olduğunu bilmeliyiz. Dogmacılar konusunda Mao’nun söyledikleri bu gerçeğin altını çizer:

“Farklı çelişkileri çözmek için farklı yöntemler kullanmak ilkesi, Marksist Leninistlerin kesinlikle uymaları gereken bir ilkedir. Dogmacılar bu ilkeye uymazlar; farklı türden devrimlerde koşulların da farklı olduğunu, bu nedenle farklı çelişmeleri çözmek için farklı yöntemler kullanmak gerektiğini kavramazlar. Tam tersine her zaman değişmez sandıkları bir formül benimser ve onu gelişigüzel bir biçimde her yerde uygularlar. Bu da devrimin yenilgilere uğramasına yol açar ya da daha önceden iyi yapılmış bir işi berbat eder.”

“Değişmez sanılan formüllerin gelişigüzel uygulanması” pratiğinin temel

sorunu incelemeye, dolayısıyla dilaletik materyalizme dayanmamasıdır. Komünistler doğru fikirlerin pratikten; ama her türden pratiğin doğru incelemesinden çıktığını bilirler. Sadece “kendi doğruları”ndan hareket eden birinin öğrenebileceği tek şey “kendi doğruları”dır; bu da demektir ki böyle düşünen biri kendi bildiğini esas olarak geliştiremez, değiştiremez. Bildiğini tekrarlayan birinin daima aynı veya benzer yanlışları yaptığını hepimiz görmüşüzdür. Devrimci harekette de tanık olduğumuz bu pratiğin bizim pratiğimizde yeri olmamalıdır. Kitleye, dolayısıyla devrim sürecine karşı hata yapmak istemiyorsak “kendi doğrularımızı” pratik içinde sınamaktan, gerektiğinde yenilemekten ve değiştirmekten çekinmemeliyiz. Bunu komünist partisi düzeyinde yapmak başka bir şeydir, bireysel düzeyde yapmak başka bir şeydir. Geçmiş yakın süreçte bu doğru tez de kullanılarak komünist partisinin temel teorik tezlerinin reddedildiğini gördük. Bunun yapanların “kendi doğruları”na karşı hiç de böyle davranmadıklarını da gördük. Onca eleştiriye karşın sessizliği, onca sonuca karşın duyarsızlığı seçtiklerini gördük. Bu bizim için de ders olmalıdır. “Kendi doğruları”ni değişmez kabul edip dayatarak hareket edenlerin hiçbir şey öğretmedikleri gibi öğrenemediklerini de görmüş olduk. Bu büyük bir yanıltır; kendimizdeki benzer yanlışlardan kurtulmak için bu süreçten de öğrenmeliyiz. Mao Zedung’un dikkat çektiği dogmacılığı kendi düşünme tarzında incelemek ve ayırt etmek özeleştirimizin de temel konularından biri olmalıdır.

Bir diğer “eleştiri ve özeleştiriye yanlış” da yıldırıcı tutumlardır.

“Zaman zaman hata yapmış yoldaşlara karşı geçmişte “amansız mücadele” ve “acımasız darbeler”i hararetle savunmuş olan yoldaşların böyle yapmalarının nedeni, ele aldıkları kişileri tahlil edememeleri ve onları yıldırıma çalışan bir tutum takınmalarıydı... Ele aldığınız kim olursa olsun, bu yöntem işe yaramaz. Yıldırma taktiği düşman karşısında bütünüyle yararsızdır, kendi yoldaşlarımıza ise sadece zarar verir. Bu, sömürücü sınıfların ve lümpen proletaryanın alışkanlık haline getirdiği ama proletaryanın hiç işine yaramayan bir taktiktir. Proletaryanın en amansız ve en etkili silahı ciddi ve militan bir bilimsel tutumdur. Komünist Partisi, halkı yıldırarak değil Marksizm Leninizm gerçeğiyle, gerçeği olgularda arayarak, bilimle yaşar.”

Yıldırıcı tutumların temelinde eleştiri

ve özeleştirici yoktur; “kendi doğruları”ni dayatmak, bu yolla kendi üstünlüğünü kabul ettirmek amacı vardır. Kuşkusuz bu iyi niyet içermeyen bir davranıştır. Ne var ki bununla baş etmenin yolu kesinlikle “iyi niyetli” olmakla olasıdır. İyi niyetten kastımız gerçekliğe uygun bilgiye dayanmak, çelişkileri çözme yolunda özgün olmayı başarmak ve çelişkileri çözmek için uğraşmaktır. Odağına geliştirmeyi değil söz konusu davranışları koyan bir pratik özeleştirici benimsemeyen pratiktir. Yıldırma pratiğine gene aynı pratikle yanıt veren bir pratiktir. Oysa Mao yoldaş bu pratiğin düşman karşısında da yararsız olduğunu belirtiyor. Bunun nedeni pratiğimizin bilimsel olma zorunluluğudur. Geliştirici olmayan, süreci kavramayı amaçlamayan, çelişkilerin çözümünü içermeyen bir pratiğin “bizim pratiğimiz” olamayacağı açık olmalıdır. Karşımızdakini “mahvetmek” için bizim yapacağımız tek şey bilimi uygulamaktır; çelişkileri çözmek ya da çözme yoluna sokmaktır. Sınıf tavrımızın özü budur. Bunun dışına çıkan pratik küçük burjuva pratiğidir, lümpen proletaryanın tavrıdır. Bu tavra karşı mücadele etmenin yolu bilimsel düşünmeyi başarmak, MLM’yi çözüm gücü olarak görmek ve ona yaslanmayı ilke haline getirmektir.

Kendimizi düzeltmekte yaslanacağımız şeyin ne olursa olsun MLM’nin öğrettiği eleştiri ve özeleştirici mekanizması olduğunu ısrarla vurgulamalıyız.

“Tek doğru tavır budur. Doğru tavrın ne olduğunu zamanla anlamak ve iyi bir şekilde kavramak, ancak böyle ciddi ve sorumlu bir uygulama süreci içerisinde mümkün olabilir. Eğer bir kimse uygulamada bu yolu tutmazsa, eğer böbürlenerek her şeyi çok iyi kavradığını iddia ederse, o kimse aslında hiçbir şey kavramamış demektir.”

Eleştiri ve özeleştirici konusunda Mao yoldaşın bu uyarısını dikkate alalım. Çünkü kavramamız gereken “çelişkilerimiz” var ve bunları öğrenmeliyiz. Öğrenmeye açık olmamız öğrenmemizin temel koşuludur. Eleştirisini ve özeleştirisini MLM bir içerikte yapan, dolayısıyla kitleye karşı da açık ve dürüst bir tutum içinde olanlar için öğrenmek gerçeği devrimci tarzda öğrenmek anlamına gelir. Marksizme inanmak gerçeğin devrimci tarzda öğrenilebileceğine inanmaktır aslında. Çünkü Marksizm bize bilimin teorisini sunar, onun sunduğu teori gerçeğin bilgisine erişmeyi amaçlar.

“Marksizm, fizikteki atom ve elektron

teorilerini içerdiği halde nasıl onların yerini tutamazsa aynı şekilde sanat ve edebiyattaki yaratıcılığın gerçekçiliğini de içerir ama onun yerini tutamaz. Boş, kuru, dogmatik formüller gerçekten yaratıcılığı yok ederler; bununla da kalmaz, her şeyden önce Marksizmi yok ederler. Dogmatik ‘Marksizm’ Marksizm değildir. Marksizme aykırıdır. Peki öyleyse ‘Marksizm yaratıcılığı yok eder mi?’ Evet, eder. Feodal, burjuva, küçük burjuva, liberal, bireyci, nihilist, sanat için sanat anlayışını savunan, aristokrat, yozlaşmış ya da kötümser ve halk kitlelerine ve proletaryaya yabancı olan her türlü yaratıcılığı yok eder. Proleter yazar ve sanatçılar açısından baktığımızda, bu türden yaratıcılık yok edilmemeli midir? Bence edilmelidir, bütünüyle yok edilmelidir. Ve bunlar yok edilirken yeni bir şey inşa edilebilir.”

Eleştiri ve özeleştirici de kendimizdeki gerçeği keşfetmenin yoludur. Çelişkilerimiz onları kavradığımız ölçüde gelişmemizin temelidir. Onların varlığı kaçınılmazdır, gelişmemizin de kaçınılmaz olması bizim onları kavrayıp çözmeye bağlıdır. Dışımızdaki tüm düşmanla mücadelemizin başarısı da buradaki başarıyla ilgilidir. Bunu ihmal edenler düşmanı sürekli olarak içimize taşıyan ve büyüyen bir pratiğin sahibi olurlar. Eleştirmek ve özeleştirici yapmak bu nedenle komünist olmanın temel ölçütlerinden biridir.

Egemen sınıflar içindeki çatışmaların bize öğrettiği şeylerden biri onların nasıl bir çaresizlik ve çözümsüzlük içinde olduğunu. Bunu neye dayandırıyoruz? Onların çelişkilerin çözümü yolunda hiçbir adım atamayacakları gerçeğine; onlar bu çelişkilerin sürgit olmasından yanadılar, bu çelişkilerin sonuçlarından onlar memnundurlar, var olmaları da bunlar sayesinde. Dolayısıyla egemenler için eleştiriye tamamen kapalı olmak, özeleştirici yapmamak doğal, kendiliğinden bir durumdur. Bu çaresizlikten, çözümsüzlükten ne derecede uzak olduğumuzu biz eleştiri ve özeleştirici mekanizmasını en güçlü, en etkin ve en yoğun biçimde kullanarak gösteririz. Halkımızın bizden öğreneceği şey ilkin bu olmalıdır. Halkın güvenini kazanmak ilkin bu yolla olanaklıdır. Yakın geçmişin pratiğini gözden geçiren her yoldaş bunun ne kadar önemli bir nitelik olduğunu göreceklerdir. Şimdi MLM’nin bilimsel teorisini elden düşürmeden, en ileri seviyede eleştiri ve özeleştirici mekanizmasını işletmek zorunda olduğumuzu kavramalıyız. Kaybettiğimiz her zaman yıldırıcı pratiklere yol vermek anlamına gelecektir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Zülfü Livaneli Liberalizmin Temsilcisidir; Derdi Baykal Değil Halk Potansiyelidir

Zülfü Livaneli'nin CHP eski genel başkanı Deniz Baykal'la ilgili "Baykal tipik bir Ankaralı, Sünni, sağcı politikacıdır; Kürtleri, Alevileri, ezilenleri sevmez" sözleri ve yine dünkü ve bugünkü CHP'ye dair dile getirdikleri farklı tepkilere neden oldu. Livaneli'nin sözleri ile ilgili Baykal'dan "Zülfü Livaneli'nin gerçek dışı iddiaları beni ciddi şekilde üzdü. Böyle bir haksızlığa muhatap olduğum için gerçekten çok üzülüyorum" derken tepkisizliğinden dolayı CHP Genel Merkezi'ne de sitem ediyordu. Ardından Kılıçdaroğlu'ndan açıklama geldi: "CHP'de genel başkanlık yapmış olan herkesin başımızın üzerinde yeri vardır. 'CHP de onlar gibi' algısı yaratmak istiyorlar. Hayır efendim, CHP tertemiz partidir. Bu gereksiz tartışmadan herkesin süratle çıkmasını istiyorum." CHP'ye ve özellikle ulusalcı 'sol' kesimlere göre böyle bir tartışma gereksizdi ve AKP'nin işine yarıyordu. Son günlerde ise AKP'nin kalemlerinden Ahmet Hakan ve Akit, Yeni Şafak gibi gazeteler de Zülfü Livaneli'ne saldırarak bir anlamda Baykal'a ama aslında gerçek sahiplerine sahip çıkmış oldular.

Zülfü Livaneli bir yandan Gazete Duvar'dan İrfan Aktan'a röportaj verirken gelen tepkilere karşı ise yedi yıl önceki yazısının gündeme taşındığını yani yeni bir şey söylemediğini; özel bir amacının olmadığını kanıtlamaya çalıştı. Sedat Peker'in Deniz Baykal-Korkmaz Karaca ilişkisiyle ilgili açıklamaları sonrası gündeme gelse de Livaneli'nin röportajda ele aldığı konular öylesine söylenmiş değildi. Livaneli, başta Baykal olmak üzere Bülent Ecevit, Erdal İnönü gibi kişileri de aynı şekilde ele alıyor, "devletçi" olarak tanımlıyor ve 'sol' olmadıklarını anlatıyordu. Hatta en son CNN Türk'e telefonla bağlanıp "Atatürk'ün de solcu olmadığını" ifade etti. Tespitlerini, kendince koşul ve gerekçeleriyle açıklayan Zülfü Livaneli bir yandan "günah çıkarıyor" bir yandan ise bir şeyleri işaret ediyordu. Ulusalcı, devletçi, CHP'ci tepkiler Livaneli'nin tutarsızlıklarına ve kısmen de 'sol liberal' kimliğine odaklanıyordu. Ancak pek kimse onun bu 'liberal'

kimliğiyle bugün neyi işaret ettiğine ve ne yapmak istediğine odaklanmadı.

Zülfü Livaneli'nin röportajında asıl dikkat çeken özellik; yukarıda adı geçen devlet yöneticisi ve CHP'li liderlere sağcılık eleştirisi getirirken Kemal Kılıçdaroğlu ve Meral Akşener'e güzellmeler yapmasıydı. "Kemal Kılıçdaroğlu ve HDP'nin sağduyulu siyaseti"ni öven Livaneli, kitabını okuyup geri dönüş yaptığı için Meral Akşener'e dair olumlu izlenimini paylaşma gereği duyuyordu. Millet İttifakı ile HDP arasında ittifak olmasa bile dayanışma gerektiğini vurgula-

yan Livaneli, iktidardaki partiler hariç "demokrasi güçleri"ni oluşturan birçok parti ve gruba sistem içi öneriler getirmekten de geri durmuyordu. Ona göre SHP, DSP, CHP gibi partilerin geçmişteki liderleri 'sol'u devlete bağlayıp kullanıyordu ancak Livaneli, Baykal'la birlikte çalışırken "safılık" yapmış ve "kandırılmıştı."

Bu noktada Livaneli'nin "kandırılan" değil tam da "kandırmaya çalışan kişi" olduğunu söylemek gerekir. O 'sol', 'sosyal demokrat' ve şarkıcı kimliğini sosyalistleri, emekçileri, Alevileri, Kürtleri ve ezilenleri CHP'ye ve esasta sisteme bağlamakta kullanmıştır. Onun devlet ve CHP eleştirileri biçimsel ve sahtedir. Bunu anlamak için bugünkü CHP'ye hayırhah tutumuna ve Kılıçdaroğlu'na getirdiği övgüye bakmak yeterlidir. Çünkü bugünkü CHP'nin, Baykal CHP'sinden daha farklı olmadığı açıktır: CHP ve

Kılıçdaroğlu her bir gelişmede sokağa çıkmayı lanetleyerek devletçi kimliğini; başı her zora girdiğinde AKP'ye açık çek vererek ise iktidar yarıdakçılığını defalarca ortaya koymuştur.

Ancak Livaneli'nin sahte özeleştirisi ve oportünist söylemlerinde asıl görülmesi gereken CHP'nin aynı CHP olması da değildir. Livaneli, 'sol-sosyalist' söylem ve kimlik arkasına saklanarak devrimci mücadeleyi lanetlemekte başta HDP tabanı olmak üzere emekçi ve ezilenleri sisteme yedeklemeye; bir kez daha CHP'ye ikna etmeye çalışmaktadır. Röportajdaki şu ifadeleri onun devrimci mücadele

konferansın, Livaneli'nin Baykal ve CHP çıkışıyla aynı zamana gelmesinin pek de şaşırtıcı olmadığını belirtmek gerekir. Livaneli, Baykal konusunu tekrar açanın kendisinin olmadığını anlatadursun gerçekte amaçlanan ise bu tartışmanın CHP-HDP seçim ittifakı veya dayanışmasına taşınması; konferans bileşenlerinde adı geçenlerin ve hatta daha fazlasının hitap ettiği kitlelerle birlikte bu liberal ve parlamenter çalışmaya bağlanmasıdır.

Livaneli, burjuva-liberal sol anlayışını şöyle açıklar: "Kafamdaki sol, yüzyıl öncenin solu değil... Hümanizm, kadın hakları, doğaya verilen tahribat, insan hakları, yeşil hareket... Kafamdaki sol bu!" Livaneli'nin kafasındakinin burjuva niteliği bir yana faşizmle yönetilen Türkiye gibi bir ülkede bunun ne anlam ifade ettiği de açıktır. Defalarca kanıtlandığı gibi bizimki gibi ülkelerde liberalizm; faşizme yarıdakçılıktan başka bir şey değildir. Aynı Livaneli'nin sahte özeleştirimlerinde olduğu gibi halkın demokrasi talebini ve mücadele umudunu hâkim sınıf kliklerinden birine ve daha önemlisi parlamentoya ve sistem içi mekanizmalara bağlamak bu liberal demokratların temel özelliğidir. 'Sol' liberaler milliyetçilik ve devletçilik-

karşısındaki konumunun da ifadesi niteliğindedir: "Nitekim benim de dâhil olduğum 1968 kuşağını, öncesi ve sonrasındaki sol hareketleri korkunç bir biçimde kırdılar. Sol hareketlerin içine ajanlar, provokatörler yerleştirdiler, devrimcileri silaha yönelttiler ki, bu çok büyük bir hataydı." Açık ki Livaneli devrimcilere, emekçilere, Kürtlere ve ezilenlere "silahı" değil "sandığı" yani sistem sınırlarını propaganda etmektedir ve tüm bu laf cambazlıklarını bunun için yapmaktadır. O bir yandan Kemal Dervişçi bir yandan Saidi Nursi'cidir; liberal bir popülist olduğu kadar devletçidir de.

Zülfü Livaneli CHP, HDP gibi partilerin yanı sıra 70'i aşkın sendika, demokratik kitle örgütü ve onlarca bireyden oluşan "Demokrasi Konferansı"nın da çağrıcılarından biri. Sloganı "Ekmek, Özgürlük, Adalet" olan ve "Yeni Bir Türkiye" için yola çıktığını iddia eden

ten dem vursalar da kitleleri tam da bunların "kurbanı" haline getirir ve ortaya çıkan ağır tablonun içinden kılıç gibi sıyrılmalarını iyi bilirler. Onların nihayetinde propaganda ettikleri "insancıl kapitalizm"dir. Ne var ki ne kapitalizm insancıldır ne de hümanist önermeler faşizmi engelleyebiliyor. Bundandır sürekli "safılık" yapmaları, "özeleştirisi" vermeleri ve "hayal kırıklığı" yaşamaları... Söz konusu Türkiye olunca bu burjuva iki yüzlülüğün varlığı tek bir yer vardır ki o da "demokrasi" aşkına bazen AKP gibi bir faşist klik temsilcisinin bazen ise CHP gibi başka bir faşist kliğin temsilcinin dümenine su taşımaktır. Sonuç olarak Livaneli'nin sorunu Baykal ya da CHP değildir; onun sorunu sol potansiyelin, halkın ve Kürtlerin "parlamenter" ve "sivil toplumcu" yollarla sisteme bağlanmasıdır.

Kadın Kurtarıcısı Olmak İçin Değil, Kadının Devrim Doğrultusundaki Kurtuluşu İçin Önderlik!

Cinsiyet eşitsizliği çok çeşitli biçimlerde, toplumsal yaşamın hemen her anında karşımıza çıkmaya devam ediyor. Bu eşitsizliğin toplumsal karakterini unutmadan, bu eşitsizliği içeren tekil düzlemdeki gelişmelere, olaylara nasıl yaklaşmamız gerektiğini tartışıyoruz.

Çalışma yürüttüğümüz alanlarda kadınların cinsiyet eşitsizliğini nasıl yaşadıkları genellikle tekil örneklerle ve bazen de kitlesel olaylarla kendini ortaya koyuyor. Kitlesel olaylardaki kadına yönelik şiddet bariz biçimde reddedilip karşı tepki örgütlemek daha olanaklı ve meşru iken, tekil düzlemde bu o kadar açık olmamakta. Bu durum çalışma tarzımızdaki sorunlara dikkat çekmektedir.

Kuşkusuz buradaki temel problem somut sorunlara dair politika belirlemedeki zafiyetimizdir. Politika üretmek ve bu politikalar etrafında kadınları örgütlemek gerektiğini her fırsatta ifade etsek de bunun söylendiği kadar basit gerçekleşmediği açıktır.

Bu konuyu, Gülsuyu'nda genç bir kadını eve kapatıp hem fiziksel hem de psikolojik şiddet uygulayan, tehditler savuran ve "köpek tasma takıp seni gezdireceğim" diyerek hakaret eden kişinin şiddetle cezalandırılması örneğinde inceleyelim.

Öncelikle bu eylemler reddettiğimiz eylemler değildir; ancak bu olayları nasıl ele almamız gerektiği konusunda kafa karışıklıkları olduğu da bir gerçekliktir. Bu örnek bize dikkat etmemiz gereken bazı olgular olduğunu göstermiştir.

Çalışma alanlarında, hatta kimi hesaplarımıza gelen mesajlarda şiddetle maruz bırakılan kadınlar taleplerde bulunmaktadır. Bu taleplerin bir kısmı teşhir, bir kısmı ise fiziksel cezalandırma şeklindedir. Kadınların bu taleplerinde tuhaf bir durum yok. Talep biçiminde olmasa dahi faaliyet alanlarında karşılaştığımız, ilişki kurduğumuz kadınların tek tek yaşadıkları sorunlar bize bu gibi sorunlara çözüm bulma sorumluluğumuzu sıkça hatırlatmaktadır. Yakın zamanda evli olduğu kişi tarafından hapsedilen kadının "beni kurtarın, kaçırın" talebi hatırlanacaktır. Sevgili kendisini aldattığı için onun cezalandırılmasını isteyen, eşinden şiddet gördüğü için eşinin dövülmesini

isteyen, okula gönderilmediği için yardım isteyen kadınlar gibi birçok örnek vardır. Kadınlarla ilişkilerimiz güçlendiği ölçüde bu taleplerin artacağını biliyoruz.

Bütün bu örneklerden hareketle kadınların nasıl saldırılarla karşı karşıya olduğunu ve bizim de nasıl bir karşı politika üretmek zorunda olduğumuzu çözümlenmelidir.

Bu sorunlar karşısında genel olmasa da, ama yukarıdaki türden pratiklerde "kadınların tek tek kurtarılabilirliği" gibi bir yanlış anlayışa düşüğümüz düşünülmektedir: Kadınların

bizi kurtarıcı olarak gördükleri, kendi rollerinin farkına varmaktan uzaklaştıkları, hatta kimi kadınların bizi saldırıların hesabını soracak "intikam timi" gibi algıladığı söylenmektedir. Bu eleştiri ve tespitlerin özelimizde incelenmesi gerektiğini söyleyelim.

Kadınları tüm sorunların gerçek çözüm yolu olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesine sefer etmek gerektiği açıktır; o halde cinsiyetçi saldırılara karşı devrimci politikamız ne olmalıdır?

Kadınların sorunlarına nasıl çözüm üretilecek, yukarıdaki gibi talepleri nasıl karşılanacaktır?

Bütün bu sorunlar kadınların tekil sorunu olmadığına göre, kitleler halinde tüm bu ve daha fazla sorunlarla karşı karşıya kalındığına göre çözüm de tekil olgularda aranmamalı, devrimci görevlerimiz bu sorunların tekil çözümüne göre tanımlanmalıdır.

Kadınların kürtaj yasasına karşı direnişlerinden İstanbul Sözleşmesi için mücadelesine ve kadın cinayetlerine

karşı öfkeye, bunun için yapılan eylemlere kadar kadın hareketi kitlesel bir nitelik kazanırken tekil cezalandırmalarla geliştirdiğimiz pratik kadınların kitlesel hareketi konusunda kafa karışıklıklarına neden olur mu? Eğer sorular yanıtlanmazsa ve politika belirlenip bu gibi eylemler o politika etrafında örgütlenmezse elbette olur. Nitekim dağınık bir biçimde, taleplere yanıt olmak adına geliştiğini gördüğümüz refleksler bunun olduğunu düşündürmektedir.

Özellikle sanal medya üzerinden suçlu erkeklerin tek tek cezalandırılması

şeklinde bir anlayış ön plana çıkmaktadır. Kadınların kitlesel kurtuluşu sanki suçlu erkeklerin tek tek cezalandırılması ile sağlanacakmış gibi düşünülmektedir. Kadınların kitlesel hareketi küçümsenirken suçlu erkeklerin şiddetle cezalandırılması pratiği "büyük işler başarmak" biçiminde sunulmaktadır. Bu yaklaşımların bize ait değildir ve temelden yanlıştır. Bunların bir etki tepki olarak değerlendirilip küçümsenmesi, olağan kabul edilmesi de doğru değildir. Bunların lümpen proleter anlayıştan beslendiği açıktır. Örgütsüz ve dağınık olan, geçici olmaktan malul bu anlayışa karşı ideolojik mücadele yürütülmelidir.

Tek tek kadınların yaşadığı bu gibi sorunlarda da anlayışımız sorunun kitlenin gündemi haline getirilmesi, çözümün kitlelerde ve kitlelerle beraber aranması ve verilecek cezanın kitlelerce belirlenmesidir. Kadına yönelik suçlar kitlelere teşhir edilirken bir yandan da kitlelerin bu konuda bilinçlenmesine ve harekete geçmesine yönelik çalışmalar yürütülmelidir. Somut anlarda karşılaşılan bu gibi sorunlara müdahale etmeyi reddetmediğimiz ve tam da

bu gibi devrimci müdahalelerin kitlelerle bağ kurmaya olanak ve biçim verdiği ortadadır.

Gülsuyu'ndaki eylemi tartışırken, bununla gündeme gelen sanal medyadaki bir "yorum" da kısaca değinmemiz gerekiyor.

Eylemin haberleştirilmesinin ardından "önce kendi içinizdeki tecavüzcülere tutum alın" gibi bir paylaşım oldu. Bu paylaşımın neden ve hangi olayla ilgili olduğunu biliyoruz. Ne var ki yaptığımız değerlendirmenin sonucunda bu iddianın hiçbir gerçekliği olmadığını saptadığımızı ve bu paylaşımın tamamen haksız bir iddiadan ibaret olduğunu söylemek zorundayız. Kendine devrimci, demokrat, ilericiyim diyen kişi ve kurumlar bizim tecavüzcüleri örgütlemeyeceğimizi zaten biliyor. Dolayısıyla sözkonusu paylaşımın haksız olmaktan öte basiretsiz de olduğunu vurguluyoruz. Hareketimizin her bir aşamasında kadına karşı işlenen suçlarda nasıl bir anlayışa sahip olduğunu dostlarımız bilirler. Hareketimizin bu konulara ilişkin tavrı şüphe kaldırmayacak kadar nettir; tarihimiz de anlayışımızı ortaya koymak bakımından açıktır. Hareketimiz bu ve benzeri durumlarda eleştiri niteliği taşımayan, karalamaya dönüşen manipülasyonlar konusunda ideolojik mücadelede tavizsizdir. Nihayetinde bu paylaşım tekil bir paylaşım görünmekle beraber ne söylediğinin farkında olmadığını, tarih bilmemezlikten malul olduğunu, devrimcileri tanımaktan da uzak olduğunu söyleyebiliriz. Aksi halde bu paylaşım yapılmazdı.

Bir eylemde açığa çıkan olgular üzerinden devrimci değer ve ilkeler ölçüsünde eleştirilmeye ve varsa tutarsız pratiklerimizin ortaya konmasına elbette gereksinim duyuyoruz. Eleştirilmeye açık tutumumuzla beraber, dışardan beklemeden eleştiri ve özeleştiri silahını kullanarak bu gibi sorunlardaki anlayışımızı geliştirebileceğimiz unutulmamalıdır.

Sonuç olarak; Kadınların gerçek kurtuluşu kendi ellerinde proleter devrimci çizgide ve örgütlü mücadelededir. Öndelik etmemiz gereken gerçek pratik kadın kitlelerinin cinsiyetçi saldırılara karşı örgütlenmesidir. Eleştiri ve özeleştiri bunun için en güçlü silahtır...

NATO ve G-7 Zirvelerine ABD Hegemonyası

Emperyalistler arası dalaş derinleşiyor. Bir tarafta ABD-AB'nin belli başlı devletleri, öteki tarafta Rusya ve Çin Ortadoğu'dan L. Amerika'ya, D. Avrupa'dan Asya-Pasifik bölgesine kadar acımasız bir hâkimiyet mücadelesine tutuşmuş durumdadır.

Haziran ayında gerçekleşen NATO ve G-7 zirveleri ile sonrasındaki Biden-Putin görüşmesinden çıkan sonuçlar emperyalist rekabetin keskinleşmeye devam edeceğini, yer yer blok halinde hareket eden emperyalist güçler arasındaki gerginliğin büyüyeceğini göstermektedir. Trump sonrası, yeni Başkan Biden ile birlikte ABD NATO ve G-7'yi daha aktif kullanmak, bu kurumlar aracılığıyla AB ve Japonya'yı Rusya ve Çin'e karşı arkasına almak niyetinde olduğunu ortaya koymuştu. Zirvelerden çıkan sonuçlar ABD'nin bu amaç doğrultusunda hareket ettiğini somutlaştırdı. Örneğin NATO strateji belgesinde Çin ilk defa "tehdit" olarak görüldü. Bu ABD'nin istediği bir sonuçtu. G-7'de de Çin'in "Kuşak-Yol" projesine karşı alternatif bir proje konusunda anlaşıldı. Böylece ABD'nin Biden ile birlikte dağılmaya yüz tutmuş Batı bloğunu tahkim etmeye başladığı, bunun için somut adımlar da attığı ortaya konmuş oldu.

TC açısından ise NATO zirvesi ABD'ye bağlılığın yinelenildiği, dış politikada başlayan "dönüş"ün Biden döneminde alenileşerek devam ettiğini gösterdi. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde, emperyalistlerin çıkar dalaşına sahne olan arenada "dans ettiği" ileri sürülen TC'nin aslında ve özellikle ABD politikalarının açmazlarına yaslandığı, safların görece netleşmesiyle bağlı olduğu efendisinden yana pek gönüllü uşaklık rolü üstlenmediğine tanık olduk.

NATO VE G-7 ABD'NİN DENETİMİNDE MİDİR?

Bu zirveler ABD'de Biden'ın Başkan seçilmesinin ardından gerçekleşen ilk zirvelerdi. Başkan Trump'ın aksine Biden, yeni dönemde NATO ve G-7 gibi oluşumları Rusya ve Çin ile girişilen rekabette etkin kılmayı amaçladığını ifade etmişti. 2008 yılından

itibaren ABD ekonomisinin itibar kaybetmesi dünya üzerindeki hegemonya dalaşında dengeleri önemli derecede sarsmış ve Trump da dengenin ABD lehine yeniden kurulması için "önce ABD" ve "yeniden güçlü ABD" söylemleriyle simgeleşen, NATO ve G-7'nin zararına politikalar izlemişti. Aynı süreçte hem Çin hem Rusya ise uluslararası politika ve ekonomi alanında çeşitli devletlerle ilişkilerini ABD aleyhine geliştirdiler. Rusya ekonomik olarak yetersiz de

sıdır. En son 2010'da kabul edilen bir önceki strateji belgesi Rusya ve Çin'in yükselişini yeteri kadar dikkate almadığı için artık ABD'nin ihtiyacını karşılamıyordu. Yeni belgede ise öncelik "Rusya tehdidine" verilmektedir. Belgede D. Avrupa ve Karadeniz'de NATO varlığının güçlendirilmesi, böylece Rusya üzerindeki kuşatmanın sıklaştırılması planlanmaktadır. Bununla birlikte, net bir tarih belirtilmemiş de olsa Gürcistan ve Ukrayna'nın NATO üyesi yapılmasına yeşil ışık ya-

üzere birçok alanda etkin bir çalışma yürütmektedir. Bu kapsamda Obama döneminden itibaren askeri gücünü Asya-Pasifik bölgesinde yoğunlaştırmaya başlamıştı. Japonya, Avustralya, G. Kore, Hindistan gibi ülkeleri bir araya getirerek bölgede Çin'e karşı bir cephe yaratmaya çalışmaktadır. NATO'yu ve onun aracılığıyla Almanya, Fransa ve İngiltere'yi bölgeye çekerek Çin'in çevresine ördüğü kuşatmayı çok daha sıkı hale getirmeyi düşünmektedir. Aynı zamanda Ortadoğu'da, Afrika'da ve D. Avrupa'da yayılmaya çalışan Çin'in karşısına NATO'yu çıkararak, onun etki alanını daraltmak niyetindedir. NATO'nun 2030 strateji belgesinde Çin'in tehdit olarak gösterilmesi bu hedefler doğrultusunda atılmış bir adımdır. Önümüzdeki süreçte NATO'nun Asya-Pasifik hattında daha çok görüneceği söylenebilir.

Özetle, ABD NATO'yu odağına Rusya ve özellikle de Çin'i alacak biçimde yeniden yapılandırmaktadır. Değişen güç dengeleri, Çin'in hızlı yükselişi ABD'yi buna mecbur

olsa askeri ve siyasi manevralarla Ortadoğu'dan D. Avrupa'ya geniş bir coğrafyada etkinliğini artırdı. Çin ise ekonomik olarak ABD'yi yakalayacak derecede gelişme gösterip, aynı zamanda askeri ve siyasi gücünü de önemli bir seviyeye çıkarmayı başardı. Bugün Çin'in etkin olmadığı, ABD ile rekabete girişmediği bir alan veya bölge yok gibidir.

ABD'nin güç yitirmesi özellikle Fransa ve Almanya ile ilişkilerini yıpratmış ve NATO da G-7 de bundan önemli derecede zarar görmüştür. Biden bu durumu da düzeltmek için seçilen bir başkandır. Sözü edilen ortakların seçim sürecinde Biden'ı açık bir biçimde desteklemiş olmalarında ona biçilen bu misyon belirleyici bir rol oynamıştır.

SONUÇLAR ABD'NİN LEHİNE

Nitekim 14 Haziran'da Brüksel'de gerçekleşen NATO zirvesinden çıkan sonuçlar ABD'nin, istediğini büyük oranda aldığını göstermiştir. Zirvenin en önemli sonucu "NATO 2030 strateji belgesi"nin kabul edilmiş olma-

kılmıştır. Ukrayna ve Gürcistan'ın olması NATO üyeliği Rusya için çok önemli bir olgudur. Zira bu ülkelerin NATO'ya üye olmaları halinde Karadeniz bir NATO gölüne dönüşecektir. Dahası NATO Rusya sınırına dayanacaktır! Rusya, arka bahçesi olarak gördüğü bölgedeki olası bu NATO üyeliklerini topraklarına yönelik bir saldırı girişimi olarak görmektedir. Demek oluyor ki ABD önümüzdeki süreçte Gürcistan ve Ukrayna'nın üyeliğini sık sık gündeme getirecek ve Rusya'yı kıskırtmaya devam edecek, böylece Rusya'yı ödünler vermeye zorlayacaktır.

NATO'nun açıkladığı strateji belgesinin bir diğer önemli tespiti artık Çin'in de bir tehdit unsuru olduğudur. NATO belgelerinde Çin'in "tehdit" olarak gösterilmesi bir ilktir. ABD uzun zamandır kendi hegemonyasına yönelik esas tehdidin Çin olduğu iddiasındadır. Çin'in ekonomik gücünü arttırmasını, etkinlik sahasını genişletmesini önlemek adına yoğun bir çaba içinde olduğu bilinen ABD Çin'in iç sorunlarını kaşımak da dahil olmak

kılmaktadır.

Bununla birlikte NATO, ABD'nin dünya haklarına karşı başlatacağı yeni saldırı ve gerçekleşecek işgallerde merkezi bir rol oynamaya devam edecektir.

KUŞAK-YOLA ALTERNATİF ÇİN'E YÖNELİK BİR HAMLEDİR

İngiltere'de gerçekleşen G-7 zirvesinin de odağında Çin'in yükselişi vardı. Nitekim zirveden çıkan en önemli sonuç üye ülkelerin Çin'in Kuşak-Yol projesine alternatif olabilecek bir projenin devreye konması konusunda anlaşılmasıdır. Kuşak-Yol Çin'in Orta Asya'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar geniş bir coğrafyadaki pazarlarda hâkim güç haline gelmesini amaçlayan bir projedir. Çin yaklaşık 4 trilyon dolarlık bir kaynak ayırdığı bu proje kapsamında gerek denizden gerek karadan yeni ticaret yolları inşa ederek meta ihracını büyük oranda arttırmayı amaçlamaktadır. Ayrıca Çin bu proje kapsamında birçok yarı-sömürge ülkeye doğrudan altyapı yatırımı yap-

ma veya bunun için kredi sağlama yoluyla devasa miktarlarda sermaye ihracı gerçekleştirmeyi, böylece bu ülkeleri kendine bağımlı hale getirmeyi hedeflemektedir.

Görüldüğü gibi Kuşak Yol projesinin önlenmesi ABD açısından stratejik bir önemdedir. Bu projenin gerçekleşmesi ABD'nin hegemon güç iddiasının altının iyice boşalması anlamına gelecektir. ABD bugüne kadar bu projeyi sabote etmek için siyasi, askeri birçok hamle yapmıştır. Nitekim Çin'in çevrelenmesinin nedenlerinden biri bu projenin engellenmesidir. Şimdi de ABD Avrupalı emperyalistler ve Japonya'nın desteği ile devreye alternatif bir proje sokarak Çin'in projesini akamete uğratmayı hedeflemiştir. G-7 'de kabul edilen proje yarı-sömürge ülkelere doğrudan altyapı yatırımı veya krediler yoluyla ABD ve müttefiklerinin daha çok sermaye ihraç etmesini, böylece bu ülkeler üzerindeki Çin etkisini yok etmeyi amaçlamaktadır. ABD şimdiye kadar Çin'in ekonomik yayılmacılığına karşı koymakta zorlandı. Çin bol ve ucuz kredilerle ABD'nin avucundaki birçok yarı-sömürge önemli yatırımlar gerçekleştirdi. Ancak G-7 zirvesinde de gördüğümüz üzere ABD müttefiklerinin de desteği ile ekonomik alanda Çin'i sıkıştırarak hamleler tasarlamaktadır. ABD Çin'e karşı daha kapsamlı bir strateji izlemeye başlamıştır.

PUTİN SIRTINI ABD'YE YASLAMAMAKTADIR

NATO ve G-7 zirvelerinin ardından 15 Haziran'da İsviçre'de ABD başkanı Biden ile Rusya başkanı Putin arasında önemli bir görüşme gerçekleşti. Bu iki rakip emperyalist gücün liderlerinin hem de dört saat gibi uzun bir süre görüşmeleri bazı kesimleri şaşırttı. Zira Biden'ın göreve gelmesinin ardından ABD ile Rusya arasındaki gerilim sürekli tırmanmıştı. ABD ve Rusya daha yakın bir geçmişte Ukrayna üzerinden karşı karşıya gelmiş, savaş tehditleri havada uçmuştu. Biden Putin'e "katil" demiş, Rusya'ya karşı yeni ekonomik yaptırımları devreye koymuştu. Dahası Biden neredeyse yaptığı her konuşmada "Rusya tehdidi"ne vurgu yapmıştı. Son olarak da NATO'nun yeni strateji belgesinde Rusya "baş tehdit" olarak tanımlanmış ve bu ülkenin kuşatılması ve sıkıştırılmasına yönelik yeni adımlar atılacağı ilan edilmiştir. Elbette ABD, Ortadoğu'dan D. Avrupa'ya Kafkaslardan Afrika'ya kadar etki alanını genişleten Rusya'yı hegemonyasına yönelik önemli bir tehdit olarak görmektedir. ABD açısından Rusya'nın yayıldığı alanlardan püskürtülmesi,

etkisinin kırılması küresel hâkimiyetini yeniden tesis edebilmesi için bir zorunluluktur. Ancak ABD'nin "Rusya tehdidi"ni bu kadar öne çıkartmasının ve bu devletle gerginliği tırmandırmasındaki temel amacı NATO'yu yeniden etkin hale getirmek ve AB'yi arkasına almaktır. Biden görece zayıf olan AB'nin nihayet ABD'ye muhtaç olduğunu düşünmektedir. Rusya bu nedenle öncelikli tehdit unsuru ilan edilmiştir. Ancak ABD hegemonyasına yönelik esas tehdidin Çin'den geldiğini düşünmektedir. Çünkü Rusya her ne kadar askeri ve siyasi olarak büyük bir rakip olsa da ekonomik olarak görece zayıf olması nedeniyle ABD açısından nispeten daha kolay bir rakiptir. Oysa Çin git gide yükselen ekonomik gücü ile ABD'nin doğrudan sistem içindeki "küresel liderlik" konumunu tehdit etmektedir. Bu sebeple ABD orta ve uzun vadede güçlerini esas olarak Çin'le mücadeleye yoğunlaştırmayı planlamaktadır. Dolayısıyla Çin'i mümkün olduğu kadar çok yalnızlaştırıp, tecrit etmek ABD'nin stratejik hedeflerinden biridir. Bu doğrultuda en azından uzun vadede Rusya'yı Çin'den uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Bunu sağlayabilmesi için Rusya ile pazarlıklar da yapabilir, birtakım tavizler de verebilir.

En son İsviçre'de gerçekleşen Biden-Putin görüşmesini de bu minvalde okumak gerekir. ABD her ne kadar gerginliği tırmandırsa da aklının bir köşesinde Rusya'yı Çin'den koparmak hayali vardır. Altını çizmek gerekir ki Rusya ve Çin'in pürüzsüz bir ilişkisi yoktur. Bu iki devlet arasında geçmişten bu yana toprak ve sınır anlaşmazlıkları dahil birçok sorun yaşanmış ve bu sorunların önemli bir kısmı bugüne kadar varlığını korumuştur. Bunun yanında Rusya ve Kafkaslar, Orta Asya, D. Avrupa gibi kendi arka bahçesi olarak gördüğü bölgelerde Çin'in etkisini arttırmasından rahatsızdır. Kuşkusuz ABD de bu çelişkilerin farkındadır ve önümüzdeki süreçte bu çelişkileri daha çok kaşıyacaktır. Ancak yakın veya orta vadede ABD'nin Rusya'yı Çin'den koparabilmesi mümkün görünmemektedir. Rusya ABD'nin ittifak içinde olduğu AB'li emperyalistleri ve Japonya'yı nasıl itaate zorladığını görmektedir. Rusya ABD ile yakınlaşması halinde kendi yayılmacı hayallerini hayata geçirme konusunda sıkıntı yaşayacağını, ABD'nin pastadan kendisine bıraktığı kırıntılarla yetinmek zorunda kalacağını bilir. Dolayısıyla şu aşamada ABD ile yakınlaşmayacak, Çin'le ilişkilerini bozmayacaktır. Uzun vadede ise güçler dengesindeki değişime bağlı olarak emperyalistler arasındaki ittifaklarda da çeşitli değişimlerin yaşanabileceğini tarihsel

deneyimlerden biliyoruz. Düne kadar birbirine "düşman" olan emperyalistler çıkarlarını uyuşması durumunda "dost" haline gelmekte, "dost" olanlar da çıkar çatışmaları yaşadıklarında birbirinin "düşman"ı olabilmektedir. Dolayısıyla emperyalistler arasındaki bloklaşmayı katı, değişmez bir olgu olarak ele almamak gerekir.

BİR HILKAT GARİBESİ POLİTİKANIN ÇARESİZLİĞİ

Son olarak TC'nin NATO zirvesinde takındığı tavra ve zirve kapsamında gerçekleşen Biden-Erdoğan görüşmesine değinmek gerekir. Bir cümle ile özetlemek gerekirse bu zirvede TC ABD ve AB'ye yeniden sadakat yemini etmiştir. Bilindiği üzere TC ABD ve AB ile birçok başlıkta sözde gerilim yaşamaktaydı. Bu gerilimin temelinde Türk hâkim sınıflarının kendilerine Ortadoğu'da alan açabilmek adına Rusya'ya yakınlaşması, emperyalistler arasındaki çatışmalarda görece denge unsuru gibi davranması yatıyordu. TC özellikle Suriye'de var olabilmek adına Rusya'ya birçok taviz vermişti. ABD ve AB ise temel politikalarda kendine biat eden TC'ye bu ilişkileri nedeniyle baskı uygulamış, ekonomik yaptırımlarla bu ilişkiyi bitirmesini istemişti. Türk devleti özel çıkarlarını bahane ederek ve emperyalist politikalarla uyumunu da özellikle vurgulayarak bu politikasını sürdürdü.

Bu ilişkinin koşulunun kalmadığını artık TC de kabul etmiş görünmektedir. Biden'ın Başkan seçilmesiyle ABD'nin ilk işi yarı-sömürgelerin iplerini yeniden sıkılaştırmak olmuştur. Bu kapsamda Biden uşaklarının Rusya ve Çin'le ilişkilerini geliştirme ve izin vermeyeceğini açıkça ilan etmişti.

Nitekim Türk hâkim sınıflarının temsilcileri de bu durumu görüp dış politikada ABD-AB'ci çizgide durduğunu göstermek zorunda kaldılar. Bu doğrultuda son dönemde Mısır, S. Arabistan, İsrail gibi ülkelerle ilişkilerin düzeltilmeye çalışılması, İhvan'a verilen desteğin çekileceğine ilişkin işretler verilmesi ve Yunanistan'la masaya oturmak gibi ABD ve bazı AB devletlerinin talep ettiği birçok adım da atıldı. Aynı süreçte RTE-AKP'nin söylemleri değişmeye başlamış, sahte anti-Amerikancı söylemlere son verilerek ABD ve AB'ye sıcak mesajlar verilmeye başlanmıştı. NATO zirvesi kapsamında gerçekleşen Erdoğan Biden görüşmesinden çıkan sonuçlar TC'nin dış politikadaki U dönüşüne tam gaz devam edeceğinin açık bir göstergesidir. Zaten RTE ABD ve AB'nin güvenini yeniden kazanmak adına zirve boyunca ne kadar NATO'cu olduğunu ispatlamaya çalışmış, ittifakı Karadeniz'den

Ortadoğu'ya geniş bir bölgede daha aktif olmaya çağırmıştır. Aynı amaçla Biden ile görüşmesinde Rusya ve Çin'den uzaklaşacağını ve iyi bir uşak olacağını da garantisini verdiği anlaşılmaktadır. ABD ve AB'nin çekilmek zorunda kaldığı Afganistan'da NATO'nun jandarması olarak kalmak istemesinin başka bir anlamı yoktur. ABD de bu gönüllü taşeronluk istemini memnuniyetle karşılamıştır. Bu doğrultuda ABD'nin TC'yi Ukrayna gibi NATO'nun Rusya ile karşı karşıya geldiği alanlarda daha aktif olmaya teşvik edeceği söylenebilir.

Bununla birlikte TC her ne kadar NATO adına Afganistan'da kalmaya niyetlense de Taliban bunu kabul etmediğini açıklamıştır. Dolayısıyla ABD ve Rusya gibi emperyalist güçlerin dahi işgal etmekte zorlandığı, büyük kayıplar vererek geri çekildiği Afganistan'ın TC için büyük bir cehennem olma potansiyeli taşıdığı açıktır. Diğer yandan Erdoğan'ın tekrar güçlü bir şekilde ABD'ye biat etmesi iç politika da etki edecektir. Bu balı başına farklı analiz edilmesi gerekli kıldığı işçin girmiyoruz.

SALDIRIYA HAZIRLANANLARA KARŞI DİRENİŞE HAZIRLANALIM

ABD emperyalizmi küresel hegemonyasını yeniden tesis etmek için elindeki tüm imkânları seferber ederek yeni bir saldırı dalgası başlatmaya niyetlenmektedir. Bu yeni saldırı konseptinde dünya halklarının baş düşmanı NATO yine başrolde olacaktır. Ancak ABD emperyalizmi ne kadar çabalarsa çabalasın sistem içindeki üstün konumunu kısa ve orta vadede korusa da uzun vadede hegemonyasını sürdürebilmesi mümkün görünmemektedir. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası nedeniyle ABD güç kaybederken rakipleri güçlenmektedir. Ne var ki ABD'nin bu hamlelerini en belirgin sonucu yeni bir emperyalist paylaşım savaşı olasılığını hızla yakınlaştırmış olmasıdır. Bu sistemde emperyalistler arası güçler dengesi bir kere bozulduğunda paylaşım savaşları da kaçınılmaz hale gelmektedir. Kimse emperyalist iki tarafta da nükleer silah varken savaş olmaz söylemlerine kanmamalıdır. Şu ya da bu emperyalist kazanacağını düşündüğü an nükleer bir savaş başlatmaktan geri durmaz. Bu olasılığı ortadan kaldıracak yegâne güç proletaryanın önderliğinde savaşacak dünya halklarıdır. Dünya halkları örgütlenip emperyalist-kapitalist sistemi yıkmadığı sürece halkların yaşamını cehenneme çevirecek emperyalist paylaşım savaşlarını önlemek mümkün değildir.

DOSYA

Srebrenica Çiçeği Bir Daha Açmasın!

Bu ulusların demokratik, ilerici kültürlerinin gelişimi, ortak özelliklerinin pekişmesi için ulusal farklılaşmada temel rol oynayan inanç merkezli ulusal kimlik inşası politikaları terk edilmelidir. Ulusal ve inançsal bakımdan eşitlik tesis edilmeli, siyasi iktidar nezdinde etnik ve dini kimliklere karşı negatif bir tutum geliştirilmelidir. Negatif tutum, bu kimliklerin inkâr edilmesi, baskı altına alınması anlamına gelmemektedir.

Srebrenitsa Çiçeği (Cvijet Srebrenice), Boşnakların 11 Temmuz 1995'te Srebrenica'da uğradığı soykırımın sembolüdür. Saraybosnalı kuyumcu ustalarının elinden çıkma bu çiçek on bir taç yapraktan, her taç yaprak da yedi bölümden oluşmaktadır. Çiçeğin merkezindeki yeşil taşın kıratı 8.372 filigrandır. Tüm bu ayrıntıların farklı anlamları vardır: on bir taç ayın on birini, her bir taç yapraktaki yedi bölüm de yedinci ayı temsil etmektedir. Yeşil taşın kıratı Srebrenica'da katledilen 8.372 kurbanı temsil etmektedir. 11 Temmuz 1995'te kente giren VRS (Bosna Sırp Ordusu) güçlerinin eline düşen 8.372 erkeğin (yetişkin ve çocuk) sırf Boşnak oldukları için katledildikleri gündür. Boşnaklar bu acı deneyimi unutmamak, kurbanları ölümsüzleştirmek ve soykırımı sembolize etmek için Srebrenitsa Çiçeği'ni yarattı. Srebrenitsa Çiçeği ne Bosna'da ne de dünyanın başka bir köşesinde açmasını istemeyeceğimiz türden bir çiçektir. O, kan pınarında açan bir çiçektir.

Her 11 Temmuz'da televizyonlarda yeni bulunan ya da kimlikleri yeni tespit edilen kurbanların cenazelerinin defin törenlerini izlemekteyiz. Beyaz yaşmaklı Boşnak kadınların ölen eşleri ya da çocuklarının ardından dökükleri gözyaşları ile hüznlenmekteyiz. Sadece güçleri yetmediği için şu an birer soykırımcı olarak anılmaktan kurtulmuş yetkililerin iki yüzlü hamasi nutuklarını dinleyerek öfkelenmekteyiz ve sonra her şeyi unutmaktayız. Oysa Srebrenica Soykırımı çoktan tarihin tozlu sayfalarında yerini almış, tarihi haksızlık niteliği kazanmış, istenmeyen bir takım "nahoş olaylar" dizisinden biri olmanın ötesinde hepimizin gözü önünde gerçekleşmiş, güncelliğini koruyan bir olaydır. Yaraların sarılması, bir daha tekrarlanmaması için nedenleri üzerinde durulup çok yönlü bir biçimde düşünülmesi

gerekmektedir.

SREBRENİCA'DA NE OLDU?

Srebrenica Doğu Bosna'da otuz bin nüfuslu stratejik öneme haiz küçük bir kenttir. Yugoslavya'da iç savaş Bosna-Hersek'e sıçradığında (1992) Sırpların ilk saldırdığı kentlerden biridir. Daha sonra benzer durumda birkaç kent ile birlikte BM tarafından güvenli bölge kapsamında koruma altına alınmıştır. Bu süreçte iç savaşın şiddetinden kaçmak ya da evlerini terk etmek zorunda bırakılan mültecilerin de sığındığı bir kent oldu. Nüfusu otuz binden yetmiş bine çıktı. Kente ayrıca dört yüz Hollanda askerinden oluşan bir BM birliği konuşlandırıldı. 1995'te iç savaşta ikinci etnik şiddet dalgası başladığında kent kapasitesinin çok üzerinde bir nüfusla, yetersiz alt yapının yarattığı sorunlarla boğuşan bir kent görünümündeydi. VRS, şehre girmeden önce yoğun bir bombardıman gerçekleştirdi. Bu bombardımanla halk şehri terk etmeye zorlandı. Ardından 11 Temmuz'da VRS kente girdi ve Boşnakları evlerinden çıkardı. Yaklaşık 23.000 kadın ve çocuk otobüsle şehri terk etmiştir. Binlerce erkek ormanların içinden geçip dağlara tırmanarak kaçmaya çalışmıştır. Ancak sayıları 7.000 ile 8.000 aralarında değişen ve hatta bazıları bir Hollanda üssünü terk etmeye zorlanan erkek ve çocuklar şehirden çıkamamıştır. Hayatta kalan bir avuç insan geri kalanların kitlesel katliamından, Bosna'nın doğusundaki tarlalarda vuku bulan infazlardan söz etmiştir. (Lieberman, 2016: 463)

Srebrenica'da yedi, sekiz bin civarı değil tam tamına 8.372 Boşnak erkek katledilmiştir. Bu soykırım ile birlikte Boşnakların doğu Bosna'da tutunma umutları ortadan kalkmıştır. İç savaştan önce bir Boşnak kenti olan Srebrenica bu özelliğini yitirmiştir. Srebrenica'da yaşananlar ne sınırlı

aşılmasıdır ne de yerel düşmanlıklar ile açıklanabilecek bir trajedidir. Her soykırımda olduğu gibi planlanmış, sistematik bir kıyımın soğukkanlılıkla gerçekleştirilmesidir. Elbette bu kıyımda dahli bulunan Hollanda askeri birliği de unutulmamıştır. Kenti ve üsse sığınan halkı cellatlarına teslim eden birlik ülkesine döndüğünde Yugoslavya'da toplumsal barışa yaptığı katkı için "üstün hizmet" madalyası ile taltif edilmiştir.

EMPERYALİSTLER ETNİK ANLAŞMAZLIKLARI ÇÖZMEZLER...

Yugoslavya'nın parçalanmasında, iç savaşa sürüklenmesinde emperyalistlerin dahli vardır. Bu parçalanmayı arzu ettiklerini federasyondan ayrılan cumhuriyetleri hemen tanıyarak belli etmişlerdir. Sorunun bu derecede büyümesinde pay sahibi olanlar sorunun çözümünde yapıcı bir rol de üstlenmemişlerdir. Yugoslavya'da olan da budur. Emperyalistler, Yugoslavya'daki tarihi çelişkilerin, etnik, mezhepsel, inanç merkezli düşmanlıkların yaratıcısı değildir fakat var olan düşmanlıkları amaçlarına ulaştırmak, Yugoslavya'nın parçalanmasını gerçekleştirmek için kullanmışlar ve iç savaşta yaşanan trajedilere doğrudan katkı sunmuşlardır. Balkanlar gibi önemli bir coğrafyada orta büyüklükte güçlü bir Yugoslav devletin hüküm sürmesini engellemiş, Yugoslavya'dan altı küçük devlet çıkarmayı ve bölgedeki hakimiyetlerini güçlendirmeyi başarmışlardır. Ne zaman ki bu hedeflerine ulaştıklarına kani olmuşlar, o zaman bölgeye "barış" getirmeyi yeni misyonları olarak tanımlamışlardır. Bu amaçla, doğru ele alındıklarında işlevli olabilecek "Gerçek Komisyonları" ve "Savaş Suçlularının Yargılanması" için mahkeme kurulması gibi etkili araçları emperyalistlerin basit birer aparatı olarak kullanmışlardır. YUCM (Yugoslavya

Uluslararası Ceza Mahkemesi) kurulmuş, savaş suçluları bireysel sorumluluk temelinde bu mahkemede yargılanmıştır. YUCM kapandıktan sonra elindeki dosyaları UCM'ye (Uluslararası Ceza Mahkemesi) devretmiştir. Son olarak UCM, haziran ayının başında Ratko Mladiç'in YUCM'nin hakkında vermiş olduğu müebbet hapis cezasına yaptığı temyiz başvurusunu reddetmiş ve cezayı onaylamıştır. VRS'nin başkomutanı ve Srebrenica'ya giren VRS birliklerinin komutanı olarak Ratko Mladiç, açıktır ki çok daha ağır bir cezayı hak etmiştir. Bu ceza ne soykırıma uğrayan Boşnakları tatmin etmiştir ne de Ratko Mladiç'i ulusal bir kahraman olarak gören milliyetçi Sırpları etkilemiştir. Emperyalistler aksini iddia etseler de "galiplerin adaleti"ni gerçekleştirmekten öteye geçmemişlerdir.

YUCM birçok savaş suçlusunu bireysel sorumluluk ilkesi uyarınca ya aklatmış ya da gerçek sorumlulukların gerektirdiği cezaların çok altında cezalar vererek yakalarını kurtarmalarına göz yummuştur. Yine de emperyalistler bölgede oluşan dengeleri istikrarlı tutabilmek adına bazı adımları atmak zorunda kalmıştır. Bu kapsamda YUCM de hareket geçmiş, Krstić kararında ve ilişkili yürüttü birçok davada Srebrenica Soykırımını ayrıntılı bir biçimde kayda geçirmiştir.

Savaş sonrası uluslararası sisteme yeniden dahil olmak için bölge egemenleri emperyalistlerin istekleri çerçevesinde iç savaşta yaşanan "nahoş olaylar" ve Srebrenica Soykırımı için özür dilemişlerdir. İlk adımı iyice köşeye sıkışan RS (Bosna Sırp Yönetimi) atmış, 2004 yılında Srebrenica'da Boşnaklara soykırım yapıldığını kabul etmiş ve mağdurlardan özür dilemiştir. RS'nin bu adımını UAD'ın (Uluslararası Adalet Divanı) 2007 tarihli, Srebrenica Soykırımı'ndan Sırbistan'ı

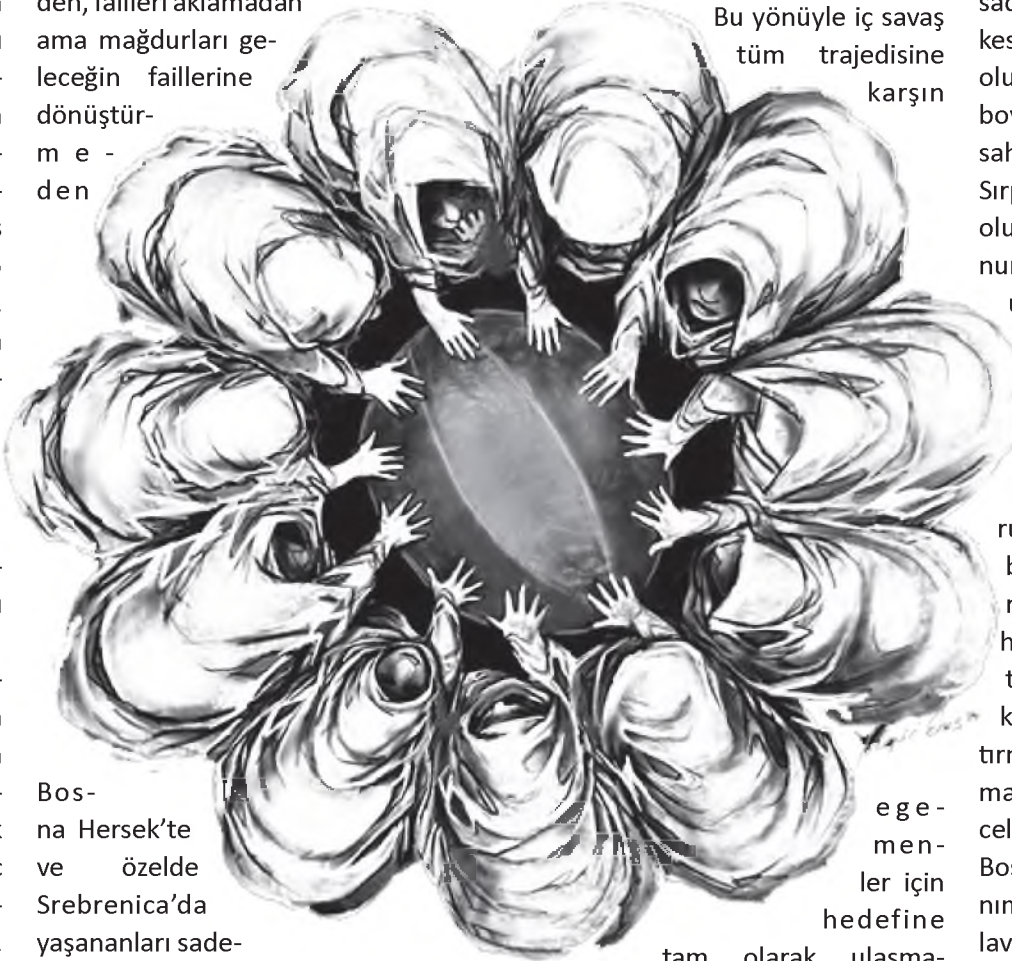
da sorumlu tutan kararı izlemiştir. Bu kararın bir gereği olarak Sırbistan parlamentosu 2010 yılında yayınladığı deklarasyon ile Srebrenica'daki soykırımı kınamış ve engelleyemediği için Boşnaklardan özür dilemiştir.

Bu özürler yerel egemenlerin iç savaştan çıkardığı derslerin ardından gelmemiştir. Hatta emperyalistler yerel egemenleri "teşvik" edebilmek için bu ülkelerin duyarlı kamuoyunu harekete geçirecek adımların atılmasına da ön ayak olmuştur. Yerel egemenlerin pervasızlıklarında katliam haberlerinin kendi halkları tarafından emperyalistlerin anti-propagandası olarak algılanmasının da payı bulunmaktaydı. Bu algıyı yıkabilmek için daha önce Miloseviç davasına savcılık tarafından sunulmuş ve mahkemece delil olarak kabul edilmemiş 5 dakikalık bir video kaydının 2005 yılında basına sızdırılması gerekti. Kayıttaki Sırbistan İçişleri Bakanlığına bağlı özel bir polis birliği olan Skorpion (Akrepler) mensupları Srebrenica yakınlarında altı Boşnak sivili öldürürken görülüyordu. Bu görüntüler kamuoyunda büyük bir infial yarattı ve Sırbistan'ın Srebrenica Soykırımı'ndaki rolüne dair tartışmaları alevlendirdi. (Erözden, 2017:190) Bu görüntü, hepimizin izlediği, Srebrenica konu edildiğinde ekranlarda dönen meşhur görüntüdür. Böylece içeriden ve dışarıdan baskı altına alınan egemenler bu baskıları hafifletebilmek için özür dilemiştir. Özür dilemek iç savaşın sona ermesinden sonra değişen hükümetlerin de işine gelmiştir. Geçmişin kanlı mirası ile aralarına bir mesafe koymuşlardır. Ancak gerçekle yüzleşmemişlerdir. Verilen cezalara, dilenen özörlere bakarak eski Yugoslavya coğrafyasında halklar arasındaki husumetin aşıldığını düşünmek büyük hatadır. Soykırımın faileri görüntüyü kurtarmaya çalışmaktadır. Diğer taraftan Boşnak egemenleri de soykırımın sadece Srebrenica ile sınırlı tanınmasına karşı çıkmaktadırlar. Yaşanan mağduriyeti sömürerek Srebrenica Soykırımı'nı etnik-dini düşmanlığın çimentosu yapmak, bu mağduriyet üzerinden komşularından korkan, nefret eden en gerici temelde bir ulus inşa etmek istemektedirler. Boşnak ulusunu dünya gericiliğinin bir parçası yapmak için çalışmaktadırlar.

Yeni Srebrenicalar yaşanmamasının yolu ne emperyalistlerin zoru ile dilenen samimiyetsiz özörlere ne de mağduriyet, kin ve intikam üzerine

kurulu gerici farklılıkları kalıcılaştıran bir milliyetçilik inşasından geçmektedir. Yeni Srebrenicaların yaşanmasını engellemenin yolu kendisiyle, komşularıyla barışık, dünya gericiliğine mesafeli ulusların demokratik değerlerde birleşmesinden geçmektedir. Emperyalist gerici şartlarında ve ona bağlı yerli gericiliklerin hâkimiyeti altında bu eşit ve demokratik ilişkinin ancak devrimlere bağlı olduğu açıktır.

Mağdurların acılarını önemsizleştirmeden, kurbanları değersizleştirmeden, faileri aklamadan ama mağdurları geleceğin failerine dönüştürme - den

Bosna Hersek'te ve özelde Srebrenica'da yaşananları sadece Balkan halklarının hafızasında değil dünya halklarının da hafızasında yerleşmesi için çalışmak zorundayız. Soykırımları yeni düşmanlıklar üretmek için değil halkların kardeşliğini daha sağlam temelde yeniden kurabilmek için hatırlamalıyız. Geçmişin, bugünü ve geleceği esir alması için değil hatalardan ders çıkarabilmek, daha iyi bir gelecek kurabilmek için hatırlamanın gücünü kullanmalıyız. Bu görevi ne emperyalistler ne de yerel egemenler yerine getirebilir. Sorunun yaratıcısı olanlardan çözüm beklemek ham hayaldir. Sorunu ancak başta bölge halkları olmak üzere dünya halkları ve onların siyasi temsilcileri; komünistler bir çözüme kavuşturabilirler.

BİR DAHA ASLA!..

İç savaş sürecinde Yugoslavya'da iki ana akım siyasi çizgi öne çıkmıştır. İlki milliyetçilik ile silahlanmış egemen sınıfların ve her türden gericiliğin

savunduğu parçalanma yanlısı siyasi çizgidir. İkinci ise halkın demokratik ilerici unsurlarının savunduğu birlik yanlısı siyasi çizgidir. Bu iki çizgi arasındaki mücadelelerin ilk raundunu iç savaş çıkararak ve parçalanmayı gerçekleştirerek birinci çizgi kazanmıştır. Bu başarı eksiksiz değildir. Yugoslavya'nın birliğini savunan çizgi parçalanmayı engelleyememiş fakat milliyetçilerin tüm ayrıştırma çabalarına karşın Saraybosna, Tuzla, Bihaç gibi kentlerdeki çok kültürlü yapıyı korumayı başarmış ve küçümsenemeyecek bir savaş karşıtı hareket yaratmıştır.

Bu yönüyle iç savaş tüm trajedisine karşın

egemenler için hedefine tam olarak ulaşmamıştır. Bu da her ulustan egemenin iç savaş sırasında "yarım" kalan işi tamamlama fırsatı doğması halinde harekete geçme ihtimalinin yakın bir tehdit olarak tanımlanmasını gerektirmektedir. Nitekim daha birkaç ay evvel Slovenya başbakanının Bosna-Hersek'i etnik gruplara göre bölen bir haritası basına "sızdı." Haritanın halktan yoğun tepki görmesi, halkın birlikte yaşama iradesinin gücünü göstermesi bakımından anlamlı olduğu kadar egemenlerin niyetlerini açığa vurması ve fırsat kolladıklarını göstermesi bakımından da anlamlıdır. Yugoslav halkının birlik siyasetinin başarısızlığında önemli bir etken de her türden gericiliğin bayrağı altında ordular oluşturulurken proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandıramamasında, düzen içi barışçıl siyaset sınırlarını aşamamasındadır.

Yugoslavya'yı iç savaşa götüren süreçte; revizyonist yönetimin özyö-

netimler vs. üzerinden burjuvazinin gelişimine göz yumması sonucu yükselen milliyetçilik, buna bağlı gelişen 'Büyük Sırbistan' politikası, uluslararası uygun konjonktür ve emperyalistlerin Yugoslavya'yı parçalama politikası etkili olmuştur. Milliyetçi partilerin bütün cumhuriyetlerde iktidara gelmesi fitili ateşleyen kıvılcım işlevi görmüştür.

Yugoslavya Federatif Halk Cumhuriyeti kurulduğunda gömleğin ilk düğmesi baştan yanlış iliklenmişti. Federasyonu oluşturan cumhuriyetlerden sadece Bosna Hersek teritoryal (ülkesel) özellikleri dikkate alınarak oluşturulmuştu. Bosna-Hersek tarihi boyunca çok dinli etnik bir yapıya sahipti. Cumhuriyetin etnik yapısı, Sırp, Hırvat, Boşnak ve Yahudilerden oluşuyordu. Yahudiler dini azınlık konumundaydı. Sırp, Hırvat ve Boşnak uluslarından hiçbirisi cumhuriyetin baskın unsurunu oluşturuyordu. Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nin teritoryal temelde kurulması Bosna'nın tarihten getirdiği bu çoklu kimliğin korunmasını sağlamıştı fakat tam da bu çoklu yapı Bosna-Hersek üzerinde Sırp ve Hırvat milliyetçilerin hak iddialarını korumasına olanak tanıyordu. Halk Cumhuriyeti'nin kurulması milliyetçi iddiaları bastırmış ama tamamen ortadan kaldırmamıştı. Bu milliyetçi iddiaların güncelliğini korumasında en büyük etken Boşnakların ayrı bir ulus olarak tanımlanmamasıydı. Boşnaklar, Yugoslavya Federatif Halk Cumhuriyeti'nde "M" harfiyle, Müslümanlar olarak bir dini cemaat olarak tanımlandı. Bunda Boşnakların ulusal kimliklerini din üzerinden inşa etmeleri, geç uluslaşmaları gibi Boşnaklardan kaynaklanan faktörler bulunmakla birlikte Sırp ve Hırvat milliyetçiliğine verilmiş ideolojik tavizler de etkili olmuştur. Boşnakların kendilerini Müslümanlar olarak tanımlamaları Yugoslavya'nın diğer ulusları ile ortak etnik kimliğe yapılan bir göndermedir ve farklılaşmanın da kaynağını göstermektedir.

Yugoslavya'yı oluşturan ulusların hepsi ortak etnik kökenden gelmektedir. Ulusal farklılaşmayı oluşturan tarihi farklılaşma inanç merkezli gelişmiştir. Hırvatlar ve Slovenler Katolik; Sırp, Karadağlılar ve Makedonlar Ortodoks; Boşnaklar ve Kosovalı Arnavutların büyük kısmı Müslümandır. Farklı etnik kökene sahip Arnavutları dışarıda tutarsak yukarıda sınıflandırdığımız tüm uluslar 9. yüz-

yılda bölgeye yerleşmiş Slav kavimlerinin devamcılarıdır. Roma'nın nüfus alanında kalanlar Katolik, Bizans'ın nüfus alanında kalanlar Ortodoks mezhebini benimsemiş, Osmanlı'nın bölgeye yerleşmesi ile de bir kısmı Müslümanlaşmıştır. Kapitalizmin gelişimine bağlı olarak Sırp ve Hırvatlar da ulusal bilinç diğerlerine göre daha erken gelişmiştir. Bu da bu iki ulusun hem arasında çelişmeye hem de diğerleri üzerinde hak iddia etmesine yol açmıştır. Boşnakların geç uluslaştıkları bir gerçektir. Boşnak ismi dahi iç savaştan sonra yaygınlaşmıştır. Öncesinde Boşnak ismi, Osmanlı tarafından bölgedeki Müslümanları tanımlamak için kullanılıyordu. Daha sonra bölgeden Türkiye'ye göç eden Müslümanlar için kullanılmıştır ve bu isim esasta Türkiye'de yaygındı. Ancak Boşnakların kendilerini Müslüman olarak tanımlaması ulus olmadıklarının kanıtı değil ulusal kimliklerinin baskın ögesine yaptıkları göndermenin kanıtıdır. Yugoslavya Federatif Halk Cumhuriyeti'nde Boşnakların "M" harfi ile dini bir cemaat-azınlık olarak tanımlanmaları kolektif haklarını sınırladığı gibi Sırp ve Hırvat milliyetçiliğinin Boşnaklar ve dolayısıyla toprakları üzerindeki hak iddialarını da meşrulaştırmıştır. Bu gerçeklik, Yugoslavya'nın parçalanması aktüel hale geldiğinde Bosna-Hersek'in ve Boşnakların trajedilerinin de kaynağını oluşturmuştur.

Bugün tekrar aynı trajedilerin yaşanmaması için atılması gereken ilk adım Boşnakların bir ulus olarak tanınmasıdır. Bu, 'birleşmek için ayrılma'nın ilk ve gerekli adımıdır. Bu tanıma, Sırp ve Hırvat milliyetçiliğinin Boşnaklar üzerindeki etnik ve teritoryal iddialarının dayanaklarını ortadan kaldıracaktır. Yanı sıra emperyalizmin bölgeyi istikrarsızlaştırmada kullandığı ulusal çe-

lişkilerden biri işlevsiz hale gelecektir. En önemlisi ise bölgede birleşmek için ayrılmak zorunluluğunun doğru tanımlanmasını sağlayarak daha güçlü birleşmelerin temelini atacaktır.

Bu politik görevi, bölge halklarının demokratik, ilerici kültürlerinin geliştirilmesi için gerekli adımların atılması, bu yönde politikaların oluşturulması izlemek zorundadır. Aksi taktirde kısırtılmış milliyetçiliklerin nifak tohumları, yeşerecek verimli bir bataklık bulacaktır. Emperyalistlerin ve yerel egemenlerin halkları bölme çabasına karşın iç savaşın en kanlı günlerinde dahi bölge halkının savaş karşıtı harekete önemli bir destek vermesi ve Saraybosna, Tuzla ve Bihaç gibi şehirlerdeki çok etnik-kültürlü toplumsal dokuyu korumak için gösterdiği çaba, bölge halkının birlikte yaşama iradesinin kanıtıdır. Halkın birlikte yaşama iradesi iç savaş gibi büyük ve yıkıcı bir deneyim karşısında örselenmiş, yıpranmış ama savaş sonrası görmeyi, ayakta kalmayı başarmıştır. Bu iradeyi bilinçli ve sistematik bir çaba ile güçlendirmek gerekmektedir. Bunun yolu da feodalizmden devralınan çok kültürlülüğün sürdürülmesi değil halkın demokratik, ilerici, yüzü aydınlığa dönük kültürünün güçlendirilmesinden geçmektedir.

Emperyalistler ve liberal ideologlar bölgedeki varlıklarını bu çok kültürlülüğü koruma gerekliliğine dayandırmakta, halkın birlikte yaşama iradesini çok kültürlülük savunusuna tahvil ederek durumu mevcut biçimiyle sürdürmek istemektedirler. Elbette halkın bağrındaki çok kültürlülüğün gelişip senteze ulaşması komünistlerin arzu edeceği bir gelişmedir. Emperyalistler ve liberal ideologlar ise çok kültürlülüğü feodalizmden devralı-

nan parçalı yapının ebed müddet sürdürülmesi biçiminde savunmakta, bu arzularını çok renklilik gibi söylemlerle temellendirmektedirler. Senteze ulaşmayan, var olanın korunması üzerine kurulmuş, ilerici-gerici ayrımı yapmayan çok kültürlülük savunusu ve siyaseti gerici bir siyasettir ve esasta egemen sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir.

Komünistlerin çok kültürlülük savunusu bu ulusal kültürlerde demokratik, ilerici olan ne varsa onların bir arada gelişimini ve proletaryanın kültürü içinde sentezlenmesini kapsamaktadır. Yugoslavya'nın yeniden birleşmesinin yolu bu ulusların demokratik, ilerici kültürlerinin teşvik edilmesi, gelişimlerinin önündeki engellerin kaldırılmasından geçmektedir.

Bu ulusların demokratik, ilerici kültürlerinin gelişimi, ortak özelliklerinin pekişmesi için ulusal farklılaşmada temel rol oynayan inanç merkezli ulusal kimlik inşası politikaları terk edilmelidir. Ulusal ve inançsal bakımdan eşitlik tesis edilmeli, siyasi iktidar nezdinde etnik ve dini kimliklere karşı negatif bir tutum geliştirilmelidir. Negatif tutum, bu kimliklerin inkâr edilmesi, baskı altına alınması anlamına gelmemektedir. Bu kimliklerin kamu desteğinden yoksun bırakılması, özellikle inanç temelli kimliklerin kamusal alana taşınmasının engellenmesi, bireysel hak ve özgürlükler temelinde yaşanmasına izin verilmesidir.

Bosna-Hersek özelinde bu çok kültürlülüğün gelişimi için öncelikle Boşnakların ulus olarak tanınması ve demokratik, ilerici kültürlerinin önündeki engellerin kaldırılması gerekmektedir. Bu gelişimin sağlanabilmesi için uygun siyasi ortam ise bağımsız bir Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nin kurulması, mevcut sömürge siyasi yapının tasfiyesi ile mümkündür. Boşnakların çoğunlukta oldukları toprakları kapsayacak bu cumhuriyet demokratik merkezîyetçilik temelinde örgütlenmelidir. Bu ilke çerçevesinde sınırları içinde kalacak azınlıkların tüm siyasi haklarını tanımalıdır. Cumhuriyet di-

şında kalacak Boşnakların da o ülkelerdeki siyasi hakları tanınmalıdır. Bunun için bölge ülkeleri de demokratik merkezîyetçiliği temel örgütlenme biçimi olarak benimsemelidir. Ancak bu biçimde, yeniden örgütlenecek bölge ülkeleri ekonomik ve siyasi örgütlenmelerini güçlendirecek bir "konfederasyon" çatısı altında örgütlenebilir, kanla lekelenmiş geçmişlerini daha sağlam bir biçimde yeniden kurabilmek için ilerleyebilirler.

Eski Yugoslavya düşünürleri kuranlar, halkçı yönetimin, birinci Yugoslavya'nın üniter, büyük Sırbistan merkezli yapısına dönüştürülmek istendiği için parçalandığını akıllarından çıkarmamalıdır. Bu sebepten yüzlerini geçmişe değil geleceğe dönmelidirler. Halkçı (revizyonist) Yugoslavya'nın özyönetimler dahil sosyalizmi geliştirmek için attığı adımların yetersizliklerinden, özyönetimlerin sosyalizm anlamına gelmediği gerçeğinden gerekli dersleri çıkarmayı da bilmelidirler. Burjuva ideolojisine, milliyetçilik ve onun bir aparatına dönüşen inanç kimliğine yönelik tutarlı bir mücadele geliştirmeden yeni ve demokratik, eskinin hatalarından arındırılmış bir Yugoslavya inşa etmek mümkün değildir. Böyle bir Yugoslavya'yı inşa edebilecek yegâne güç ise proletaryadır. Unutmamak gerekir ki Yugoslavya sosyalizme sadık kaldığı, onu sonuna kadar geliştirdiği için yıkılmadı. Burjuvaziye, onun ideolojisi olan milliyetçiliğe karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele yürütmediği için kanlı bir hesaplaşmanın içinde boğuldu.

Geçmişin hatalarından öğrenmiş, demokratik merkezîyetçilik temelinde örgütlenmiş bir Yugoslavya mümkündür ve Yugoslavya uluslarının geleceği buradadır. Yugoslavya'nın tüm demokratik, ilerici, devrimci güçleri bu hedefe ulaşmak, yeni Srebrenicaların yaşanmasını ve kan pınarında yeni çiçeklerin açmasını engellemek için birleşmelidir. Kurtuluş proletaryanın denenmiş bayrağının altındadır.

KAYNAKÇA

1- Benjamin Lieberman, 2016; *Korkunç Kader, Heretik Yayınları, 1. Baskı*

2- Ozan Erözden, 2017; *Geçmişle Yüzleşme ve Ceza Adaleti: Yugoslavya Deneyimi, Birinci Baskı, Dost Kitabevi*

3- Tanıl Bora, 2018; *Yeni Dünya Düzeninin Av Sahası-Bosna Hersek, İletişim Yayınları, 2. Baskı*

Çözüm Yoluna Sokacağımız Her Sorun;

Bağışıklığımızı Güçlendiren, Dinamiklerimizi Açığa Çıkaran Bir İşleve Sahiptir!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Halihazırda olanla, olması beklenen arasındaki mesafe ve "uçurum" nedensiz değildir. Ya gerçekliğin uzağına düşmüş beklenti ve hayaller ya da çabayla yoğunlaşmada yaşanan bir yetersizlik ve "beceriksizlik" söz konusudur. Taşıyıcısı olduğumuz sorunların bu benzerlikten mustarip olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır. Gerçekliğe yakın olmayı, onu tanımayı ve kavramayı başlangıç yeri yapmayan hiçbir faaliyet beklenen gelişmeye yol açmayacaktır. Gerçekliğin bilgisine ve düşüncesine vakıf olmadan girişeceğimiz her pratik kaçınamayacağımız bir körelme ve boğulmayla karşı karşıya kalacaktır. Gerçeklikle temas etmeyen, onu değiştirme gücü taşımayan hiçbir "çabanın" ufku devrim ateşiyle aydınlanmayacaktır.

Hiç kuşkusuz faaliyetimiz yoğun bir emeğin, çabanın, fedakârca koşuşturmanın ve adanmışlığın üzerine inşa olmaktadır. Faaliyetimizin örgütlenmesi için girişilmiş her çaba olanı ileriye taşıma isteğiyle yüklüdür. Ne var ki sınıf mücadelesinin üzerinde yükseldiği çelişkiler, açığa çıkardığı görev ve sorumluluklar bizden fazlasını beklemektedir. Politik iktidar mücadelesinin ilerleyeceği rota, biliyoruz ki hep daha fazlasını yapmayla yüz yüzedir. İleriye doğru atılacak her adım daha büyük güçlüklerle karşılaşma, zorluklarla baş etme anına sahne olacaktır. Bu sebeptendir ki daha fazlasını yapmanın, zorluklarla baş etmenin geçeceği yol sadece ne istediğini değil nasıl yapacağını bilen bir örgüt düzeyi yakalamayı şart koşmaktadır. Devrim talebimizin, mücadele isteğimizin

önü MLM bilimiyle aydınlatılmaksızın planlı ve örgütlü bir faaliyet düzeyinin yaratılması olanaklı olmayacaktır. Öyleyse merceğimizi gerçekliğimizin aynası sayacağımız faaliyetimizin üstüne tutarak taşıyıcısı olduğumuz sorunları olumlu ve olumsuz özellikleriyle, ilerleyen ve tıkanan yönleriyle görünür kılmaya ihtiyaç vardır. Bilinen bir şeyi tekrar etmek pahasına "kavgamız" sorunlardır. Sorunlar karşısında alacağımız pozisyon bünyemizi sarmasını beklemeden, gölgesini üzerimize düşürmeden, pratiğimizi bozmadan müdahaleler geliştirmektedir. Çözüm yoluna sokacağımız her sorun bağışıklığımızı güçlendiren, tahripkâr olanlara dirençli kılan, faaliyetimizin gelişme dinamiklerini açığa çıkaran bir işlev görecektir. Asıl işle-

vini sorunlara yataklık eden zemini "kurutarak", devrimcileşmeyi hâkim hale getirerek gösterecektir.

Faaliyetimizin örgüte dayanması, kolektif tartışmalar üzerinden şekillenmesi, bir plana ve programa kavuşturularak hedefli ilerlemesi gerekmektedir. Aksi halde örgütsüzlüğü, başına buyruk çalışmayı, plansız ve kendiğendenci olmayı, hedefe yürümek yerine "faaliyeti" amaçlaştırmayı "tercih" etmiş oluruz. "En kötü örgütlülük örgütsüzlükten iyidir" mottosu basit ancak fazlasıyla öğreticidir. Örgütsüz ve kendi başına olan her şey savunmasızdır ve yenilmeye mahkumdur. Elde edeceği "başarıların" kalıcılığı olanaklı değildir. Mücadele ve her türlü savaşta tayin edici rolün sahibi sadece ve sadece örgütlülüktür. Başarı ve kazanımların tek "güvencesi" örgütlü karşı koyuştur.

Örgütlülüğün önemine dair özet halde söylediklerimiz ne yeni ne de bilinmez durumdadır. Ancak sorunların ulaştığı boyut yeterli düzeyde bilince çıkarılmadığının, kavranarak uygulanmadığının göstergesi olmaktadır. Bilince dönüştürülmeyen, kavranıp içselleştirilmeyen hiçbir şey yeterli ve tamamlanmış sayılmaz. Hakkını vererek yaşama geçirilemez. İhtiyacımız olan devrim mücadelesine sıkı sıkıya bağlanmış bir örgüt bilincinin oluşturulması, kitlelere uzanan örgütlü bir hattın yaratılmasıdır. Yaratmak zor olandır. Kolay bir yol izlemez. Küçük çabalarla gelmez. Öyleyle zorluklarla baş etmekten, alt etmekten başka yol yoktur.

Faaliyetimizin kendiliğendenci, örgütsüz ve temsili gerçekliği, planlı, örgütlü ve kitlelere doğru "yeni" bir başlangıç yapmayla yüz yüzedir. Yeterli görülemeye-

cek zayıflıkların, gelişmeye aday dinamiklerin taşıyıcısı olduğumuz açıktır. Yetersizliklerimizle, zayıflıklarımızla, ayağımıza dolanan sorunlarla yüzleşmeksizin devrimci gelişmeye açık dinamiklerin "özgürleşmesi", yönümüzün kavganın ileri mevzilerine çevrilmesi olanaklı değildir.

Hâl böyleyken kendiliğinden, plansız ve temsili biçimde yürüyen faaliyet tablosu bilanço çıkarmaya devam edecektir. Politik ve örgütsel etkimizi zayıflatan, kitlelerden "gönüllü" tecrit olmayı, kopmayı getiren, dağınıklığı ve temsili olanı "kalıcılaştırcağıdır". Bahsini ettiğimiz sorunların üzerimize yapışmasına izin vermeden sökülüp atılması, lekelerinin temizlenmesi gerekmektedir. Bunun için sorunları kavrayışta derinleşmeye, incelenmeye, politik ve örgütsel yoğunlaşma ve netleşmeye ihtiyaç vardır. Sorunlar ayaküstü konuşmanın sınırlarını çoktan aşmış, yoğunlaşarak çözüm bulmanın menziline girmiştir. Yüzeysel ele alınan her sorun gecikmeksizin kendini tekrar etmektedir. Biriken her sorun çözümü zorlaşmış biçimde karşımız çıkmaktadır. Sorunlarla ayak üstü, yüzeysel ve yetinmecî tarzda kurduğumuz her ilişki bıktırıcı bir tekrara, gerilemeye ve "çaresizliğe" yol açmaktadır. Öyleyse yetmezlikleri tersine çevirecek, eksileni yerine koyacak, zayıf olanı ayağa kaldıracak, güçlendirecek bir ciddiyet kuşanmamız şart olmuştur. Burjuva feodal düzenin sınırlarımızı ihlal ederek saflarımıza taşıdığı her sorun "izin" verdiğimiz, hesaplaşmayı ve defetmeyi başaramadığımız sürece yerleşiktir. Bu nedenledir ki kendiliğendencilik, örgütsüzlük ve plansızlık defedeceğimiz, bünyemizden sökülüp atacağımız sorunlar katındadır. Gücümüzü ve enerjimizi soğuran, atalet ve edilgenliğe sürükleyen, dağınık ve silik hale getiren bu ideolojik sorunlara karşı kavgaya bayrağını yükseltelim. Sanmayalım ki yükseklerde tutmaya ahdeettiğimiz kavgaya bayrağını "indirmeye" zorlayan sadece düşmanın saldırı ve tehdididir. Bilmeliyiz ki içimizdeki "düşmanla" giriştikleri ideolojik mücadelede zafer kazananların elleri her türlü saldırı ve tehdide meydan okuyarak kavgaya bayrağını daha, daha yükseltilere kaldıracaktır.

Uzun, İnce Bir Karanfil Gibi İzler Bırakanlara...

1 9-20 Temmuz 1992'de aramızdan ayrılan Nurgüzel Yaşar, Ramazan Ceviz, Hasan Demir ve Emre Bilgin'in anısına...

Çok sevdiği küçük kız kardeşinin ne zamandır söyleyip durduğu; "Bir gün gel de beni sinemaya götür" isteğini yerine getirmenin sevincini yaşamaktadır.

Bu fırsatı değerlendiren ablası da gelmişti onlarla sinemaya. Sinema çıkışı hayli geç olduğu için bir taksiye binerler. Kardeşiyle birlikte ve belinde silahla sinemaya gitmekten rahatsızlık duymaktadır. Ancak buna zorunlu kalmıştır. Annesi evde silah olmasını istemediği için kardeşinin silahını Emre'nin alıp götürmesi için zorlamıştır. O sıra bir çevirmenin içine düşerler. İlk etapta, silaha davranır, ateş açarak kaçmayı düşünür. Ancak kardeşleri nedeniyle bunu yapamaz. Kimliği sağlamdır. Bekler. Polis gelir, arabadan inmelerini söyler... Üstünü arayacağı artık anlaşılmıştır. Silahına davranır, kapıyı açar, polisi itekler ve hızla karşı sokağa dalar. Dönerek silahı doğrultur, tetiğe basar, ancak ateş almaz. Tekrar koşar. Bir anda ortalık karışır. Yoğun bir ateş başlar kaçanın ardından. Sokaklara dalarak hızla ilerler... Polislerin görüş açısından çıktığı bir sırada, bir apartmana dalar. Birkaç kat çıkar ve bir kapıyı çalar. Yaşlı bir adam açar kapıyı. Emre silahını doğrultur ve içeriye dalar. Nefes nefesidir. İhtiyar adam

oldukça sakin bir şekilde kapıyı kapatır ve kilitlet. Yaşlı bir kadın daha vardır içeride. Emre ikisini karşısına alır.

"Devrimciyim, polisten kaçıyorum. Kusura bakmayın gizlenmek zorundayım" der. Yaşlı adamın ses tonu oldukça sıcak ve samimidir. Yavaşça koltuğa otururlar. "İkinci dünya savaşını anlatan Fransız romanı da böyle başlar. Nazilerle çatışan genç bir partizan sığınmak için bir evin kapısını çalar. İçeriye girer, evde yaşlı bir karı koca vardır..."

Sabaha dek sohbet ederler. İhtiyarlarına güvenir, bir dostluk yakalamışlardır. Ama ertesi sabah evden ayrılırken ihbar etmemelerini bir kez daha anlatır. Ve vedalaşırlar...

Emre'nin yaşamında ilk deneyimlerinden biridir bu. Kaçarken dönüp ateş etmeye çalıştığında emniyetin kapalı olduğunu sonradan anlayacaktır.

Aranır durumdan sonra, kampa gitmek, sonra da gerillaya katılmak için yapılan girişimler aksayınca şehir askeri faaliyetinde kalma ısrarı onun için yeni bir süreç olacaktır. Sekreteri olduğu askeri birimin eylemlerdeki komutanının tecrübeli bir sempatizan olmasını onurla karşılayacak, onlardan öğrenecek ve öğretecektir. Kısa sürede bu sınavı başarıyla tamamlayacak ve aynı zamanda komutan vasıflarına sahip olacaktır.

Bir eylem ya da koşturmacalı bir günün yorgunluğunda, akşam haberlerinde dinlediği Sabahat Karataşlar için yarım bırakacağı şiirler yazarak yüreğini onların savaşına koyacaktır. Türküler söyleyecektir onlara dair. Kavgalarını kavgası bilecektir.

Mücadeledeki ısrarı, yoldaşlarına, devrimcilere ve halka sınırsız sevgisini sunduğu gözbebeklerine yansıyan berraklığı, özverisi, çevresine hissettirdiği özgüveni, alçakgönüllülüğü ve daha söylenebilecek pek çok olumlu özelliği üzerinde taşıyan, sorumluluklarının çok olduğu anda bile öğrenmek için çabalayan, günümüzde aranan militan özellikleri üzerinde fazlasıyla taşıyan, yürekli bir partizan, bir savaşçı...

Yoldaşlarıyla sohbet ederken gecenin yarı vaktinde, çatışmalı silah sesleri akmıştır pencereden içeriye. Her silah sesinde yüreklerinin bir parçası sancılanmıştır. Tesadüfen yakın bir semtte ev tutan diğer yoldaşların katlidir, gecenin sessizliğini ölümle, kan sesiyle bozan. Sabahın ilk haberlerinde öğreneceklerdir, katledilenlerin Nurgüzel Yaşar, Ramazan Ceviz ve Hasan Demir yoldaşlar olduğunu.

Kısa bir değerlendirmeye, yoldaşların katline misilleme birkaç gün sonraya bırakılacak, önceden kararlaştırılan ve o gün yapılması gereken kamulaştır-

ma esas alınacaktır...

Kamulaştırma öncesi yoldaşlarıyla görüşme yerinde başlayan takip ve çevirmeye ilk kurşunu sıkarken gece katledilen üç fidanın yüreklerine bir öpücük konduracaktır. Hedefini bulmuştur mermi... Sonrası bir kovalamacadır. Henüz bitmemiş bir binanın tuğla duvarlarını siper edecektir çatışırken. Bir savaştır, şimdi, sevdiği, coşkulu ve ölümsüz. "Sizden aldığım silahla, sizinle savaşıyorum" diye alay edecektir düşmanı... Yaralanmıştır. Sızan kanına batırıp elini her şeyiyle bütünleştiği partisinin adını yazacaktır usulca... Son mermisi de bitmiştir... Yüzbin lira da olsa kalmamalıdır düşmanına, kimliğini ve parasını yakacaktır. Ve en güçlü silahındadır sıra, son mermiler hançerlerken bedenini, en yalın ve sevgi dolu gülümsemesini konduracaktır, dudaklarına...

"Gülümsememi yok etmek için, suratımı parçalamaları gerekecek." Bir gece öncesi, sohbetinde söylediğini yerine getirecek ve düşman bu tebessümü silmek için parçalayacaktır suratını.

Bir militanın öyküsüdür bu. Uzun, ince boyuyla bir karanfil gibi güzellikler bırakan...

Bir savaşçının yaşamıdır bu, sınırsız ve sorgusuz bir yürekle katıldığı sınıf savaşımında kalıcı izler bırakan...

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasanpaşa katliamında katledilen yoldaşlarının henüz daha kanı kurumadan bir yıl sonra bu kez devletin yargısız infaz timleri; 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz'i katlettiler.

Hasan Demir (Ünal): Bursa Yenişehir doğumludur. İlk olarak TMLGB'de örgütlenmiştir.

Nurgüzel Yaşar: 1969 Kars Selim Baykara köyü doğumludur. Anne tarafından Çerkez'dir. İstanbul Gültepe'de geçirir yaşamını. 1991'de profesyonel devrimciliğe başlar. Yaşamı boyunca insanlarla iyi bir iletişim kurmuş ve bu özelliğiyle kendini sevdirmiştir.

Ramazan Ceviz: Adıyamanlı bir işçi

ailesinin çocuğudur. Aile sonradan Adana'ya yerleşmiştir. Uzun yıllar TİKB içerisinde faaliyet yürütmüştür. 1979'da yakalanır ancak 1980'de firar eder. 1982'de TKP/ML saflarına geçer. 1984 Şubat'ında yakalanır. Pek çok hapisanede yatar: Selimiye, Metris, Adana, Mersin... Daha sonra hakkındaki idam cezası onaylanmışken, yasadaki yararlanarak tahliye olur. Üzerinden 30 kurşun yarası çıkan Ramazan Ceviz'in ayak topuğunda kurşun yarası olması, boyun ve kolunun kırık olması nasıl vahşice katledildiklerinin kanıtıdır. Ramazan Ceviz Adana'da, Hasan Demir Bursa'da, Nurgüzel Yaşar İstanbul'da toprağa verilmiştir.

Tuncay Bali: Malatya doğumludur. Üniversitede okurken tanışır

Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet yürütürken 16 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Erol Doğan: Sivas Divriği Arıkbaşı (Birestik) köyü doğumludur. Zeytinburnu'nda 24 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: 18 Temmuz 1980'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Hasan Gülünay: 1965 Erzincan Kemah doğumludur. Çalışmak için geldiği İstanbul'da Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. 1980 döneminde oluşan kopukluğunu 1983'te giderir. 1987'de Halk Ordusu'nun şehir askeri faaliyeti içinde görev alır. 20 Temmuz 1992'de evinden çıktığında gözaltına alınır ve gözaltında kayıpların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir.

M. Tahsin Budak: 1957 İskenderun doğumludur. Arap milliyetindedir. Lise yıllarında tanıştığı düşünceyi

Almanya'ya işçi olarak çalışmaya gittiğinde de devam ettirir. Ülkeye dönüp burada mücadele etmek isterken, 21 Temmuz 1995'te trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Akiner Çağlar: 1980 öncesi İstanbul Bağcılar'da faaliyet yürütür. 1981'de yakalanır. 6 yıl Proletarya Partisi dava tutsaklarıyla kalır. Tahliye olup Akhisar'a yerleştiğinde burada Partizan kitesinin yaratıcısı olur. Daha sonra Özgür Gelecek gazetesi Malatya temsilciliği görevini üstlenir. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyden dönerken geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirir.

Mustafa Kalkan: 1958 Dersim Hozat Kırnik (Buzlupınar) doğumludur. Hozat çevresinde faaliyet yürütür. 1982'de tutuklanır ve Elazığ Hapishanesi'ne konur. Buradan bir grup yoldaşıyla birlikte firar eder. Halk Ordusu gerillalarına katılır. Özgül durumu nedeniyle yurtdışına çıktığında 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazasında yaşamını yitirir.

başlangıcı 24. sayfadadır

istediklerinde halkın gücünü görüp böyle kaçarcasına buradan ayrılmak zorunda kalacaktır. Çünkü bu topraklar, bu doğa buradaki yaşam rantçılarının değil burada yaşayan halkındır, korumaya devam edeceğiz."

PROJE HAKKINDA

ÇED süreci başlatılan Yük Tahmil ve Tahliye İskelesi ve Dip Tarama Projesi, Ayyıldız Madencilik ve Yükleme A.Ş. tarafından gerçekleştirilmek isteniyor.

Güllük Körfezi içerisinde yapılmak istenen proje alanının kıyısında İasos antik kenti bulunuyor.

KEŞAN'DA BİNLER DOĞA KATLIAMINA KARŞI YÜRÜDÜ: SAROS'UMA DOKUNMA!

Saros Körfezi'nde bilirkişinin "yapılamaz" kararına rağmen BOTAŞ tarafından yapımı devam eden FSRU Limanı ve Boru Hatları Projesine karşı Saros Gönüllüleri ile Keşan Kent Konseyi'nin çağrısıyla miting düzenlendi.

Çevre örgütlerinin, siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin de katılımıyla, kortejler halinde Keşan Cumhuriyet Meydanı'na yüründü.

Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde Saros Gönüllüleri Dayanışması Sözcüsü Mürşide Çoban ve Keşan Kent Konseyi Başkanı Hasan Karagöz tarafından açıklamalar yapıldı. Karagöz, Saros Körfezi'nin doğal güzelliğine vurgu yaparken buranın korunması gerekliliğini yetkililere anlatamadıklarını "Bu konuda sesimizi duyuramadık. Kulaklar sağır, gözler kör oldu adeta" sözleriyle ifade etti. Keşan ve çevresinde, Trakya çevresinde bu projenin yapılması gerektiğine dair fikrini açıkça ifade eden bir kişiye bile rastlayamadıklarını belirten Karagöz, üç yıl boyunca verdikleri mücadeleleri özetledi.

Konuşmaların ardından miting, Haluk Levent'in konseriyle devam etti.

SEFERİHİSAR JES PROJESİNDE YÜRÜTMİYİ**DURDURMA KARARI**

İzmir'in Seferihisar İlçesi'ne bağlı Orhanlı Mahallesi'nde açılmak istenen jeotermal kuyular, jeotermal enerji santrali (JES), güneş enerji santrali (GES) ve rüzgar enerji santrali (RES) projelerine ilişkin köylünün itirazını dikkate alan İzmir 3. İdare Mahkemesi, yürütmeyi durdurma kararı verdi. Projenin bölgeye ciddi zararlar vereceğine dikkat çeken mahkeme "ÇED raporu gerekli değildir" kararını da kaldırdı.

MAHKEMEYE İTİRAZ YOLU KAPATILDI

Verimli tarım arazilerinin özel şirketlere rant uğruna verilmesini protesto eden köylüler seslerini tüm ülkeye duyurdu. Köylülerin talebini dikkate alan mahkeme 48 ayda tamamlanması planlanan ve 300 milyon TL'ye mal olacağı açıklanan, yıllık 140,2 GWh enerji üretim kapasiteli proje için verilen "ÇED Gerekli Değildir" kararını iptal etti. Mahkeme oybirliği ile

aldığı kararla firma için itiraz yolunu da kapattı.

TOZKOPARAN'DA DİRENİŞ KAZANDI

Güngören Belediyesi ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı eliyle 'riskli alan' ilan edilen ve 17 gündür elektrik, su, doğalgazları kesilen Tozkoparan'da yürütmeyi durdurma kararı verildi.

Günlerdir elektriksiz, susuz, doğalgazsız yaşam savaşı veren Tozkoparan halkının mücadelesi sonucunda yürütmeyi durdurma kararı verildi. Buna göre, rapor alınana kadar bölgede herhangi bir faaliyet yürütülmeyecek.

Güngören Belediyesi tarafından 'kentsel dönüşüm' adı altında evlerinden çıkarılmak istenen halk konuyu yargıya taşımıştı. Ardından elektrik, su abonelikleri ve doğalgazları kesilmişti. Duruma tepki gösteren kitleye ise polis biber gazı ile saldırmıştı.

Nikaragua Devrimi: "Zafer günü geldi çattı"

19 Temmuz 1979'da gerçekleşen Nikaragua Devrimi ile ilgili Pravda'nın özel muhabirlerinin anlattıkları...

"19 Temmuz'u 20 Temmuz'a bağlayan gece, Ulusal Diriliş Hükümeti Managua'ya vardı. Az önce, köhne iki motorlu bir uçak, bir taksit gibi, bütün hava çukurlarında hoplayarak, Kosta Rika'dan ilk yabancı gazeteciler grubunu Nikaragua başkentine ulaştırdı. Başkent'in Las Mercedes havaalanında iniyoruz. Az zaman sonra havaalanı bir zafer meydanına dönüştü. Ardarda Sandino Ulusal Kurtuluş Cephesi savaş uçakları iniyor. Bunlar savaş birlikleri kumandanlarını getiriyorlar. Kucaklaşmalar, öpüşmeler, gözyaşları, gülmeler... Tanınmış Rus şarkısında denildiği gibi 'gözleri dolu dolu çılgınca sevinç.' İlk görüşmeler yapılıyor.

Dionisio Marenko haki renkli üniformalı, Sandino Ulusal Cephesinin kırmızı-siyah işaretini omzunda taşıyor.

Marenko Ulusal Diriliş Hükümeti'nin yarınki Ulaştırma ve Bayındırlık İşleri Bakanı, şimdilik savaşçı bir kumandandır. "Düşmanımız yenildi ve tarih

bakımından mahkûm edildi, diyor kumandan. Ancak sözlüğümüzde 'öç alma' lafı yoktur. Bizi ilgilendiren yeni hayatımızın kuruluşudur ve biz bu hayatı kuracağız."

Henri Ruis Ernandes, 'Komandante Modeste' olarak ün salmış sevimli sanatçı anlatıyor: 'Hücuma geçtik, neredeyse Managua'yı ele geçirecektik. Benim birliğim kuzeyden hücum ediyordu. Sabah saat 10 sularında birden radyo ile bir haber iletiliyor:

'Milli muhafız alayı başkumandanı teslim olduklarını ilan etti.' Daha iyi ya, daha az insan ölecek. Savaş boyunca bu bizim en kolay günümüzdü. Yeni bir hayata başlayabileceğimize

yıkıldık. Bir daha onarılmasına olanak bırakmaksızın yıkıntılar da ayrıca yıkıldı. Ama biz gazetemizi yarın gene çıkaracağız. Matbaa yok edildi ama insanlar çok şükür sağ. En önemli olan da bu. Gazete düzenli olarak çıkarılacaktır. Gene muhalif mi asla! Eleştiri için nedenimiz olmayacak ki, çünkü hükümetimizin üzerine aldığı görevler gerçekten asildir.'

Ve böylece kurtulmuş kente giriyoruz. Ulaşım yok, haberleşme kopuk. Ama bir kumandan bizlerin yani Sovyet muhabirlerinin merkez posta binasına götürülmesi emrini veriyor, oradan dış dünya ile bağlantı kurulabiliyor, Tropikal zifiri karanlığında araba ile ilerliyoruz. Şurada burada hala silah sesleri duyuluyor. Muhafızlar sinmiş ama şurada burada tek tük izbandutlar marifetlerini göstermeye devam ediyor. Her sokak ağzında Sandinista devriyeleri. Parola: Özgür Vatan. Bize eşlik eden cevabını veriyor. 'Ya da ölüm' Bundan sonraki kontrollerde biz bu cevabı kendimiz söylüyoruz."

bir türlü inanamıyordum.' Ksaviyer Çomorro Kardenal, Somoza'nın bir yordakçısı tarafından öldürülen (geçen yılın Ocak ayında) Pedro Hoakin Çomorro'nun küçük kardeşi, 'Prensa' gazetesi yazı işleri müdürüdür. Gazetemiz binasını tanklarla, mermilerle

'Biz Köyümüz İçin Bekliyoruz, Siz Kimin İçin Buradasınız?'

Ülkenin dört bir yanında emperyalist tekellere, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazinin talan politikalarına karşı köylüler topraklarını ve yaşam alanlarını savunuyor.

MARAŞ

Maraş'ın Pazarcık ilçesi Çöçelli köyünde yapılan taş ocağı ve fabrikaya karşı halkın tepkisi sürüyor.

Çöçelli köylüleri, yaşam alanlarına yakın bölgede yapılan taş ocağı ve fabrikaya karşı yapmak istediği basın açıklaması jandarma tarafından engellendi.

Köylülerin, maden ocağına yürümesine jandarma barikat kurarak engel oldu. Halk, "Biz köyümüz için bekliyoruz. Siz, kim için buradasınız? Bizlerin

yaşam alanlarına, tarım arazilerine müdahale söz konusu. Fabrikalaşmaya müsaade etmeyeceğiz. Verimli arazilerimizin hepsi bozuldu. Artık ürün alamaz olduk. Hayvancılık ve tarım için olanaklarımız varken ihtiyaçlar yurtdışından temin ediliyor. Neden? Bizler zehirleniyoruz ve askerler sadece bizlerin karşısında engel olarak duruyor" sözleriyle jandarmaya tepki gösterdi.

"Fabrika istemiyoruz", "Köyümüze dokunma" sloganları atan köylüler "Bu zehire son verin, canımıza kastınız mı var?" dövizleri taşıdı.

Çöçelli halkı, 12 Haziran'da da otobanı trafiğe kapatarak durumu protesto etmişti. Köylülerin eylemine jandarma, tazyikli suyla saldırmıştı.

MİLAS'TA MADEN YÜKLEME LİMANI PROJESİNİN ÇED TOPLANTISI ENGELLENDİ

Muğla'nın Milas ilçesine bağlı Kıyıkışlacık köyünde yapılmak istenen 2. Maden Yükleme Limanı'nın Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) süreci kapsamında yapılmak istenen Halkın Bilgilendirme Toplantısı, bölge halkının tepkileri sonucu iptal oldu.

Milas ve çevre ilçelerden gelen yaklaşık 1000 kişi ellerinde düdük, tence, davul ve pankartlarla toplantının yapılacağı alanda protesto gerçekleştirdi. Jandarma kalabalığı dağıtmak istemesine rağmen eylemciler toplantıyı engellemeyi başardı.

BURASI HALKINDIR

Toplantıyı gerçekleştirmek isteyen

Bakanlık ve şirket temsilcileri, yaklaşık iki saat boyunca sloganlarla protesto edildi. Eylemciler arasında aşırı sıcaktan dolayı bayılan kişiler oldu.

Toplantının iptal olması üzerine Muğla Çevre Platformu (MUÇEP) ve Güllük Körfezi Dayanışma Platformu adına açıklama yapan avukat Bora Sarıca şunları söyledi:

"Bu son değil başlangıç olacak. Tarihi İlasos ve Kıyıkışlacık ile Güllük körfezini yağmalatmayacağız. Bugünkü tepkimiz daha çok artarak devam edecek. Bizler rantçılara karşı mücadelemizi hukuk ortamında ve bulunduğumuz yaşadığımız ortamlarda sürdürmeye devam edeceğiz."

"Her ÇED toplantısını düzenlemek

devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

yt yenedemokrasi17.net

em yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20